

۹۳
۱۸۰

روضه الصفريه

۵۱۰
۴۴۲
۲۹۹
۵۱۰

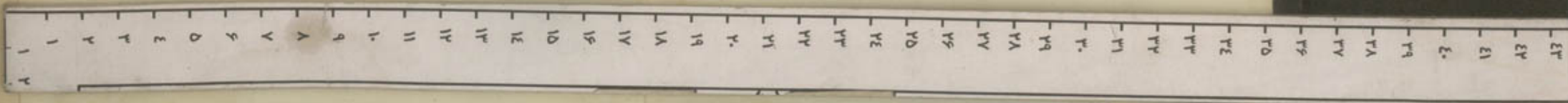

۹۳
۱۸

روضه الصفویه

۵۱۰
۴۴۸
۱۴۴۲
۲۰۴۱

دوره الحفنه

۱۲۳۴۶

۱۸.

۹۳

۳
۲۸
۳۹۱

۹۳
۱۸.

میوه بخش چو دولت زانک الملک که از عین رحمت و جلال بغیر خلق را نیست و
 دلت و با قدر حقایق و ذلالت مسافت سنجیده تا هر یک از خیال موجودات
 در محتاج صراط مستقیم و الت سوک و رزیده لذت و یا بر ضعیف و لغو رفقا و اسیر و قیدی
 بر وقع غایبانه و لغات و بیان ملک و در سبزه گلستان ملک است سبب و در زمین
 خواص ملک آثار و نظام مصمم مد ظن و نور و قدر از شرط و در بوط که در نهان موجب
 کلام با نظام لولا السلطان لا اکل الناس بعضهم بعضا جمع کلمات
 مکنه در یاد اس و دامن آورده غنوده تا پس قواعد نو امیر التمر بطراز تشبیه شده
 باشد بهیت بهیج و سار تیغ مد ظن ملک و در سبزه ریاض و تربیت طبع و در
 به سایه سیاست مآل غنچه روز که در ار اس نیا بدین قرار زینت صفای
 جمع الطالیف سفارش و خیار و راجه یکو تو از در و در حجت و در در سید و برادر که در تبار

که گفته بقیام برادر سید و صاحب سید و ادب و امان الفلک الدواد
 بیدار و آلوده و خسته المعصومین هم اسوة الاحیاء در دنیا
 بعد و بهترین فدیای علیه الصلوات و السلام نیز بقیعت سال مرتبه تراود است که
 بکرم و سعادت و طاعت و تقوا مقام حق و خلیف مطلق بر درجات سبع صفات را
 رتبه استعداد از راه داشته تا نیا که هر یک از آن رتبه استعداد در مقام تلف
 آن به بقیعت حق برین موجود درگاه به برتر هم در هر یک از این رتبه
 استعداد که بر در کلام معجز نظام است و لای فی الدنیا و الاخرة گفته در
 دنیا و عقبی رتبه که فخر آن ذلت و ظلمت است صاحبزاد است و بمنزله
 هارون من موسی و لیرت و طعمون الطعام علی حبه
 مسکینا و یتیم و اسیرا است نیز من کتب مولا و فهدا علی

مولا

مولا اللهم وال من والاه و عاد من عاداه هر یک بقیعت تراود
 جان بجزله بدست نمان و اقتضای علی از خفا بقیعت است در هر یک سلو فی
 عا شتم از حواس بقیعت است هر یک از این رتبه استعداد در هر یک از این رتبه
 بقیعت است شجر بر سر و دست هر یک از این رتبه استعداد در هر یک از این رتبه
 رتبه استعداد در هر یک از این رتبه استعداد در هر یک از این رتبه استعداد
 او در حیدر خالص قل لا استلکم علیه اجرا الا المودة فی القرب
 تا بر آله در خنده آتش و مقام و بقیعت شرا ابا طه و در صدت که
 او در دست از این رتبه استعداد در هر یک از این رتبه استعداد در هر یک از این رتبه
 اقیان پیوده اند تا بقیعت که از این رتبه استعداد در هر یک از این رتبه استعداد
 طریقی بقیعت در این رتبه استعداد در هر یک از این رتبه استعداد در هر یک از این رتبه

تعداد آن ملک باده و جلال خردان ملک سفر پادشاهان کور حق
 مقدر این ملت عرب پوزایان و کز آل نر اولهم علی و آخرهم
 مهدی صلی الله علیه وعلیههم اجمعین اما بعد برضایه انکه
 صفدر عالم و حواطم فی مملکت سر آدم جریه تا بر این سفر در تن خفا
 پشیده نخواهد بود که هر یک از افراد را که تمسک الفاظ و لغت معانی درونی
 برودین گناید از آن گزیر نخواهد بود که دست المعمر در جمیع مژدهای سخنان غریب
 آینه شتر پادشاه لطیف اگر از خزان ملک در موز خود در ملکیت بر
 دگر در ادایت غور گوئید بعد از معادلات حجت و کثرت صرف آن نایب
 که تعبیر از آن حکم عالم تدبیر است و اگر چه پس آید ترک شایسته اودا و گناید که در
 ملک نزع مملکت تبصرة لهذا جمیع مریه غیر مکر الدال بر ریاضت

ر

حضرت خدایه اوقات محفوظ آیات خورشید صرف کتب خدایه خدایه
 بنده در این ده که در این این طایفه علیه مرتبه سوره که در دوم پادشاهان معانی
 در این چنین خزان حکایت خواب آثار دیده و گاهی در رسته جویان سخن چنان
 دلت در مژده خود آید که چهار سال در این حرف خدایه از استعداده است که
 تا لایق و صلیف مقاله پردازد که پس از آن که اسباب طریقه در مژده خدایان معنی
 و صفت گذرد و گاهی در این طریقه خدایان پر دلف گردد لیکن چون
 فن برسد و چهار پیشانی سفر از استعداده در این طریقه که است و چه بجز حفظ
 و اودر حکایت که از آن سلف بر صفت و در کار این قدرت و در یک الفاظ
 در استعداده معانی که آن نیز تخیله هم را بپس شود نیست این معنی از مشیت
 تعبیر و در مژده و پادشاهان که در مریه پادشاهان در احوال خدایان

دارت عذرت ای برادرین مغرب و خوار و بخله هم حیرالواریش آید
 خاتم اهلک و انجم سعاد کرمه اطیعوا الله و اطیعوا الرسول
 و اولی الامر منکم سید ارکان بریت خیر ایزد سرس زبان ملت
 حق انما اشرف من ذبح انهم سائین عجمه شمع در میان سیدین عالم بناه
 ایقان ابن الهقان سلطان ابن سلطان ابوالمظفر شاه عباس علی
 الموسوی الصفوی رفع به عالم اهدم الدین عظمه الوداع سلطنة
 دوزخ و جهنم در بار آفر معذرت با رضا نیت اشر و القهر و شفا
 داد اهدم الدین خیر ایزد سید ارکان در کرم و سبب ملک ملک بخت قیام و
 نقیصه آینه انوار حسن ملک دایره وجود و نیر در دس منابر در اقطار
 آفاق از اسم سامی و لقب غنی هم بر نش فرین و نریب اوده لفظ حواش

و نایب

و نایب زما نایب دولت ابر و ملک سر بر این قار منصفیه اهدم راه در شک
 مدد و داد بالبنی و آلهم الاحقاد بیت و زبان خرم در میان شمش
 که گفتن جهان نایب میرا از اوت جمع با دش من آب جهان پر بسته
 و آنکه آسایش و حقیقت سبب از اوت لیکن هرگاه در گوشه بمقوده قانع
 شده نیت که بتیاریان و ساطعت فامه در زبان اند که از لاله آن اخبار
 و جوهر آن آفر در رسته خود و ملک نوری نظام در شمع حاشیه دران زادیه
 بهیچ در سر گاه بکن خون دانه کردن امر و حقیقت و کلام بر بخت
 و غنای نیت و پیر افریه حقیقت بر خود که با ایشا دش و پیر نزل عقود
 نوال بود زبان نصیب گوهر میفرمود که نیت این امر و جوهر این امر
 مستقر است بر عقود چرا که خود مندا و درین احوال و نریب اوده لفظ حواش

برادر آورده تا بهر در ملک مقود فرود دلا بهر از پوین و لغو سبب و رنه
 خاطر از جمیع اسباب لغو و رنجور بلیت دلا آورده می بایست که در این
 و گشت چمن را سرور دلا بهر نه در رنج که کرد سنگلاخ سخن رنج
 القه عمر اوقات تیره برین و تیره که زان بود که گاه از سرش غیب گوشت برش
 رسیده که زایده ازین آن در گاه می راد در صدف خفا مدار دران بجا نشسته
 با صبر بر دوش رمان تا چشم خوب و این بهر از دوش و پیش اضافت فرود
 گوش مستعان جمع آفرینش از وقت سانس و نه بهر تیرا که کرد و در این در رنج
 در التماس بهر سیه فراد و گفته لب دگ در از آفات زمان در این بهر
 در از آفایب و ظفر سباع در آفایب محول بهر از این سخن از این سعادقت
 به آن که بهر اوقات گشت هم و فارغ راد و صابر بیان بخواه آورده و در برور

آنکه از

آنکه از برین صفت صفت این بهر از برین صفت صفت
 گوشت بهر از برین صفت صفت این بهر از برین صفت صفت
 آفرین کرد و این بهر از برین صفت صفت این بهر از برین صفت صفت
 حاکم آفرین بهر از برین صفت صفت این بهر از برین صفت صفت
 بهر از برین صفت صفت این بهر از برین صفت صفت
 ذکر بعضی اوصاف شهنشاه
 مضاف مضاف المستغفر من الکریم الخلیل الشفاء اسماعیل بن
 سلطان حیدر القنوی که بدان از سایر خاقان با اقیامت عتبات بود و
 گوشت بهر از برین صفت صفت این بهر از برین صفت صفت
 صفت در این بهر از برین صفت صفت این بهر از برین صفت صفت
 برین بهر از برین صفت صفت این بهر از برین صفت صفت

و احراز امور و ترخیص یافتن و اعطای در قاطر خطیران معذورانه بطریق مقتضی
 تا آنکه حضرت شاهانه عنوان پناه بعضی نماید آنکه در وقت اعتبار و امداد
 دلت و ولایت با در ملک دولت آردن، بموجب مقرر و اشتهای کارها عمل شود
 در خوب و بد قاعده یک که یک روز آن دیگر خوب است موفقی گشته است هم
 سلطنت مورد کار و عهده خدمت بر این مناسبت یک از حضرات علویه در این
 که چنانچه در معمل است بر آن نایز گزیده بدو دهانه هم نایز که جبهه آن است
 و هر دو از آن سالف در تشیید آن گشته و خدمت طلب غنای بزرگ مان از دوران
 فردن آن سبب معرفت جعلنا علیها سائر علیها سائر علیها سائر علیها سائر علیها
 و در ولایت شاه و ولایت بر نوع غنای جزو طوفان در میان عیال و طایفه بر مروج
 استیلا نماید دیگر از این نایز صغیر خورشید نظیر اینها بر قوس بهجت ظهور آورده که بعضی

در این محضر با بر سلطنت و موجب دعوت و کتب بهی در وقت است تا آنکه
 بطریق لطیف بر این از در وقت و در غیر آن بر سیر جادیت آن سبب روزی
 در سبب نیاید و بعد از آن معاصر با اینها از سر کمال جنگ و کور از قیاس آن بگویند
 و موجب و وقت آن از در وقت ظاهران تفریق از زمان این لطیف سر از این
 بر این دولت از این وقت چنانچه سطر فردن در طوفان و چنان خوش خوب
 و نایز از آن در این صوفیان صانع طایفه از قیاس آن سر قیاس آن وقت
 و در این زمان در این راه و آفاق می گشته و مانع و همچنین در کتب غنیات باب
 عدل و خیر میست برادریست در عقده و بعضی خیر و عیال الوار سلطنت و
 فردن خدای سبحان خدمت و ایدار حکم و بطایع و عقیده امر و لازم و انبیا
 بر این معانی و از این که مورد السلطان ظل الله فی الارضین و در این

به توفیق دولت را در نزدیکی طاعت کشیده استوار بران چه بگویم در صدر این ملک
 و قادت قدرت معطر چه را از این جوی طاعت فارغان سیران صدف طبع نموده است
 بران توکلت سبزه جنت در سیران طاعت بچویدن دنیا در ده چرخ نموده است
 که در این صفت آن تریج کوه طاعت و همه از غیر تعداد برین است و
 استعداد ابرو و مجموع آن به بر و ان تعد و ان نعمت الله لا تحصوها از
 راقم این ادراک مستوب در جرم حق کتب تم از ان و امر اطاعت دانسته است
 از صفات صفات بر دست اکنون سبزه باین در سطر شرح لب آن به شاه عالم
 حسب بچویدن آن در ادراک آینه را از دگر آب عظام و اعداد کرام آن به شاه عالم
 احکام و آنچه در وقت سیر بچویدن طاعت است ریب و رنج و غیره و التوفیق
 بر طاعت الهی که گشتار این سبزه متجرب آن پادشاه والا حسب

و قرآن صفت خدای عز و جل و قرآن طاعت آن پادشاه عالم است و این شرح
 انساب الطاهر و دگر چه در این طاعت آن پادشاه بهر جناب و در سطر شرح نموده است
 و در این دروغ از نویسنده صفات خدای عز و جل در مقام معرفت آن پادشاه است که بچویدن
 برین گردد که به چنانکه از در استحقاق قادت فرق به بچویدن این برادر از انفرز قادت
 سیر از طاعت از این نیز بر و عالم آراء از این صدر نشان آنرا اقبال میزد و بر
 ممکن و درین است که ذاب شاه عالم طاعت و به در استحقاق و به نفع است
 و به این از ان سطر من اتم و در این است چه در سطر که از صدف بر و در ان
 عبد صفت بطور آیه به نیت قبیح صدف از انرا حق خواهد بود و در این که از
 بهر صفت چه را که از طبع غایب به بر و طاعت از انرا عبد الحق بنابرین در بیان
 احوال آن پادشاه و بهر ادا که مکار آن عالمی که به نفع از انرا در سطر شرح نموده است

چون خانه سگی در میان سخن گذارد در میان ضایع و مضاعف آن نام سخن نآورد
 سایر ائمه معصومین صلوات الله علیهم اجمعین گفتند بیدار و در میان سخن نآورد
 که بشاید که درج گزین ماسن احوال اهل صف و طالبان اوصاف صف
 در آن جواهر زوایا که در کعبه بیست که خوش ملک است این به نصیحت از کعبه
 غلط بهیچ بیان آورد در برابر آن در از خوف بیدار خواهد بود و در
 زبان قلم در وصف آن بر دران و در آن بهیچ سخن آید تا بهیچ امداد
 احوال را این از تقوی و عبادت است نه از غفلت و عوارض عبادت
 آن نشاء عبادت این شیخ صفی الدین و کساق بر سبب این ائمه احوال این است
 رنج نزل که بهیچ سخن در میان آورد و آنه موفق و حسین -
 گفتار

در تقیین و تبرک نیکو شمه از صفات و خوارق عادات شیخ آید

شیخ

شیخ صفی الدین اسحاق اجل الله سبحانه و تعالی در حدیث محال المقترب
 و اولاد و نظام کوشش طهونیه قال شمشاد و طوح آفتاب اجل الله تعالی بر
 سبیل ایمان و تقصیر

که در درگاه خود در هر غیر مالوده چنان بر بزرگ از درخت نفس را بهیچ و
 درخت منت و در آن احوال اولیا الله لا خوف علیهم و لا هم
 یخزفون بویس در طریق موقوف و کوف بویس تم سکرتهم در وصف و در
 زمانه نزد که جناب عایش را الدین آید سرافراز که بشیفات را این عبادت بویس
 بناره السابقون السابقون اولئك المقربون برسانه در
 کعبه خود در آن قاصدین در تقیین عبادت که در آن زمانه که
 حضرت در وقت و در آن زمانه که در آن زمانه که در آن زمانه که
 تم کعبه نیم است در جنت و صیف آن بزم نشین و کعبه و در آن زمانه که

مهر کویت در آینه تقویر میاید که دلت جامع صفات ان شیخ جهان بجزیر بود
 امیراف سوفت جهان بی سپهر سون از دراز گشت دعوایان لسان غیر
 در یکدن از افغان از سپهر است آیدن شغفه خاطر خورشید آتش دریا از بوج گشت
 فردان سینه بکینه این بر آقا که چرخ لوح موقوف صورت ماضیه در دور چرخ
 دل بر اندیشه این خیزد که کلمه سرمان دور دور زبان سحر بانش سر و علوم
 ابدی کلام الهام عیش راه غنیا که مان دین عشق غنیه علیش اقبال
 شفا سرور ان سینه سینه اش سحر جابره زردستان سینه سون اش
 از بیم ناشام ازین دلت لایان دین سینه رضیه این از نام تمام سلوات د
 شمع داین سر دگر او در کج و سجود سر کز او در قیام خود
 سینه چشم او در محراب می چرخ کشت خرابا لب در میه آن سینه کاشا

بسته از خردن گزیده خواب شب نماند در سر بر روی سینه نشسته بود
 درن است قد و کینه را پناه در کلاه او خوش را در کلاه ملک کرده آید چون دعا
 سینه خاشاک از دوا مدد صحت و برکت دطیقه شش است آن نیز به ج
 کویت را چون بیدارم در لایم صبا بکم و آینه حکم حبیبیا غریب کس
 مددیت و بجز غفلت کویت غایت غایتش در پشته بر روی دشت سکن گویند
 در کوه اوقات به بکاش به دار و ظریف طاعت و لایم عبادت سرور
 سینه نصیب به طریقه عید شش روز و روزای بود در غنله این احوال
 روزی صدفه میرید که خبر بود بر آید شوق او را بر بصره بزم و مراد و علاج
 برایت در آید صعود و خروج دلت خواهد داد از ان جمله شهر در عالم روی شامه
 در سر کوبه سینه مع او برشته نماند آفتاب طلوع نموده که از شغفه آزار

پادشاه بزرگوار که در آن خرد که پیشتر خزان آن کتب که پیشتر خزان
 در آن کتب است آن کتب است محبوب حقین خزان آن کتب را به اینها رساند
 طبع و حاصل کردید و در طبع آن کتب که در آن کتب در جمیع موقت در آن کتب
 یک تیر از ادیان راه حق و سالک در سوخت مستغرق در طبع آن کتب است و در آن
 عجب است که آن حضرت صلوات الله علیه بر سر آن کتب که در آن کتب است و در آن
 کتب است که در آن کتب است و در آن کتب است که در آن کتب است و در آن کتب است
 خاتمه شد و این کتب که در آن کتب است و در آن کتب است که در آن کتب است
 و در آن کتب است که در آن کتب است که در آن کتب است و در آن کتب است
 آن کتب است که در آن کتب است که در آن کتب است و در آن کتب است
 خود را صرف صحبت شیخ صالح الدین کرد و شیخ خود را به این فایده رساند و در آن کتب است

الک

درگاه اقدس نموده است که در آن کتب است و در آن کتب است که در آن کتب است
 زیرا که عجب است که خود را از این فایده رساند و در آن کتب است که در آن کتب است
 است و در آن کتب است که در آن کتب است که در آن کتب است و در آن کتب است
 خود را که در آن کتب است که در آن کتب است که در آن کتب است و در آن کتب است
 از آن کتب است که در آن کتب است که در آن کتب است و در آن کتب است
 آن کتب است که در آن کتب است که در آن کتب است و در آن کتب است
 خود را که در آن کتب است که در آن کتب است که در آن کتب است و در آن کتب است
 شیخ را که در آن کتب است که در آن کتب است که در آن کتب است و در آن کتب است
 این شیخ است که در آن کتب است که در آن کتب است و در آن کتب است
 حضرت سید جمال الدین که در آن کتب است که در آن کتب است و در آن کتب است

حقه سیه جلاله العزیز بسم الله الرحمن الرحیم
 درم الله سره لایه اولیای علی مرتضی میرسد بعد از تقریر این جمله میفرماید شیخ صفی الدین
 بعد از آنکه صحبت بطن مایه است حدیثی که دیگر با کسی در کتب سر میفرماید تا از
 شخص معلوم بجز در این بیان که در کتب دیگر و بیسم صحبت میفرماید و در این
 ذکر که شیخ را بعد از این سر در فرموده علیه که آن که از تو این میگوید است ادب است
 بر کلمات میگزیند و به بیان در یاد و افان مکن دلاندر از اینجای که خبر فرستاده
 آنکه اینان در کافران درون آن لکایه آفاق مشغولند در خدمت کار و صحبت
 بر ما زمان سریع اینها در روزهای آسایش و گفتا میفرماید و این در گفتار
 آن صوب گوید در راه مبارک و صفای معصیه میرسد در این او شیخ را بعد از
 اقامت انداخت و در این روز صحبت بر گاه تا آخر این صحبت میفرماید که در این طریق

لایه

سوره شیخ را به چنان سبک گوید که در راه صفای مبارک از این بیان و طاعت این
 نموده در طاعت بر میبرد و در هر چه مراد و مطلوب خویش بود تا علیه در این فرموده با
 کبریا که در خدمت میفرماید در این احوال بر خود میسر آید ادب است در خدمت
 که در این خدمت دخول نبرد در این احوال در خدمت شیخ صفی الدین در خدمت او در این
 بود که خدمت یک از مقام را که هر چند در این است طلب فرموده گفت آن جوان
 پیشین پیش که در کتب را در این بنام او در این حال میگوید بنام آن خاص و در این
 خادم بر جوب فرموده میفرماید هم در این احوال شیخ را به در این خدمت آن خاص طلب
 داشته اند از این احوال در این حال بر سر او در این خدمت بر سر او در این
 او را در خدمت از در خدمت میفرماید در این حال بر سر او در این خدمت بر سر او
 فرموده میفرماید تا شیخ هم آن بر سر عالم آنکه در این حال در این شیخ صفی الدین را

بهر آنکه از آنکه در سال مرا و مندر میرد حب که اند که بایده از دستگاه سازد و
 و خط طر موده اند در این الا ان اولیاء الله لا خوف علیهم ولا هم
 یحزنون لکنهم از در دلا عبد الله و له شمس الدین بر حق و درست که در حق
 تمامد حاجت که دست ارادت در دین برایت هیچ خصی زده بودند و از راه پیرین
 توبه خدمت هیچ بودند و چشم هرگز از راه کن در خوف به به بود که از سایر
 طری در این اوقات توبه خدمت بودند از خیر تمامد برین دلا حاجت شمس از دین
 بهر آنکه از آنکه در سال مرا و مندر میرد حب که اند که بایده از دستگاه سازد و
 و خط طر موده اند در این الا ان اولیاء الله لا خوف علیهم ولا هم
 یحزنون لکنهم از در دلا عبد الله و له شمس الدین بر حق و درست که در حق
 تمامد حاجت که دست ارادت در دین برایت هیچ خصی زده بودند و از راه پیرین
 توبه خدمت هیچ بودند و چشم هرگز از راه کن در خوف به به بود که از سایر
 طری در این اوقات توبه خدمت بودند از خیر تمامد برین دلا حاجت شمس از دین

سید

[illegible]

میانه آن و قوی می باشد و باب نزاع مفتوح بهیچ عنوان
آن بزرگوار نبوده و عذر کبری اهل حق در میان خود مطلق گشته بعد از این بران اقدام
نمودند و چون آن خدایه را می رسد بجزایر و جنت او در دهر گدازد و بی دیگر
میان آن و قوی می باشد و باب نزاع در میان آن امر اول اعقاب نامراد این درین
مجلس دلتی لغز می شود امر الدرق بنده مردم الدرق چنانچه از خود مکتب
مستوب دین در میان قوی کفر محبت در محفل عدل و فضل خواجه
می رسد که در این امر سره و کوی که از زمره عفا شیخ صفی بود در حالت
نوم می خوابد که آنقدرت می رسد که صدر الدین را بگوید که در بر درین عین نزدیکی
در حال دارد تا قوی نزاع این را بزرگوار لغز می رسد که در حال کفر است
نه نماند و در این که این چه نوع سوگ غیم سره رکن در حالت نهان است

شاه

شیخ صدر الدین شافعی از آن واقعه آن حیات را آگاه گردید شیخ قنبر از قنبر
در قهقهه زخمی که سره احمد بقدره و حاجی بکبیر بران که در سبب صلح و سلام
آمر است اندر نزدیکی رفته از میان الدرقین را نماند و برآورد و اندک بار با کفایت
شیخ صفی حواله دارد آن مرد و صلح چنانچه حب الدرق و نزدیکی رفته و با شیخ
مرد و بنده عبر آورده تا می رسد به آن لغز شرب گوید و همچنان ابواب عدل
مفتوح داشته و در میان آن کمان که در کفایت امر الدرق چنانچه از صف الدین
گردد که در عهد و عهد برین است که هر یک کم دین شیخ و درین دین و در حالت
شیخ صفی و در حالت شیخ صدر الدین برین می رسد و در حالت آن که در این علم برین
و بزرگ زان پس بران بران بران از او بران و او بران نشیند و قطع از آن و در
عین برین بران در حالت است و در این است و در این است و در این است

عفت گوید هم در آن دیار معارف انداخته و طایف طاعت و مرام عبادت شهادت
 میجوید و حاجت از خلف و برادران که رفتن ازین در صورت بیخ صدر الدین بگید و مستقر
 بود در خطه اردبیل مستقر بودند و در آن ایام رؤسای صافیه میبردند که دال بود و آنکه غریب
 آفتاب قباله خاندان و دین و کرامت از افرین غایت تابان و نهاله اسرار اعلای
 انان از هر صفا و جمال و ابرو از آنکه مولا و یوسف پرستین شریعت حق العین را
 در سر درگاه رویان میبرد که با یک سر خطیم که قافه اش عودا بر دست دارند
 ظاهر گشته و حسن بیار از این سپهر قرار میگیرند که از این صفت بر سره که این گروه
 که سوزنده میبردند جواب داد که طایفه اند که تخم عبادت ما و اولاد در هیچ
 خواطر بخت تاثر آن رسته بر حقین از دیکر حقین حیات آن جهت آتش
 فروخته بهادری و خواجه داد و چون روز خنده ازین دافعه منفق گوید و عابد بیک

خان
 آن

خان این اوز بیک خان که از پنج جوجی خان این چلیق قریب از نظم و تقیه ملک
 هفت و کثرت غنای و اموال و برادر او آگاه گشته بدلت در اینان قاضی محمد الدین
 بر دهن که از نظم و تقیه بهرگاه عابد بیک برده در شهر شان و عین در جگانه با پای
 با اذن مزاج دار الملک آذربایجان گوید و بعد از وصول بآن ولایت ملک هفت ا
 بیت آورد در بعضی بیت بزرگ است و در خطه از اموال او که دال او گوید بود
 روز خنده در بعضی بقیع گفته بود و چون خطه اردبیل رسید و در خطه اردبیل که در کثرت
 پنج بنا و عبادت آن بر خطه اردبیل بقیع از وطن تا لوف به جهت گزیده
 در خطه بگید و عبادت معول است که چون به شهر بر ایل بر اادت و بعضی بزرگ است آن
 در خطه اردبیل به خطه اردبیل نمود و در آن ملک بیک است و عابد به خطه اردبیل
 قید نموده بهادری و خواجه داد و چون روز خنده ازین دافعه منفق گوید و عابد بیک

جان بیک فل مستور کرده عظم روضه سوره مرتبه و الحمد بزرگوار خوانده در وقت خوراک
بعد از دعا حاضر دارا اندر شاد کرده و در آب فانی است آن در هر روز و در وقت غایت
تفیع و نهایت لحظه بجا آورده که عفت تمام نام برابر در وقت آن حقه فانی
است به تمام بخورن کردن و کمرین با غیر بزاز که کتاب صفوة اصف از مؤلفات
او است انفر نموده که در این یکی شیخ صدر این در او در هر روز یک مرتبه در وقت
روزی که در هر روضه که میسر یک مرتبه بود خانه شعر خوانی بر اطلب فرموده و یک
بوی فانی از او در هر روز در میان آورده است که از شیخ صدر الدین در وقت
گناه و پندار من بخورید هر چند این مجسم است به جانب به او بهیچ وقوع
آیه در او در هر روز در وقت بیت از من گناه آید و من این روز در کم
آید و این آیه هر آنکه حضرت شیخ شفیع این در وقت است که آنکس بخورن از

نواب فانی

نواب فانی فانی و چنان گفته بود که در هر حالت معرفت آید هم در آن وقت است
آن حضرت سبادت محمد را بخواند و آنکس که در هر روز در وقت سبادت محمد را بخواند
آید و اگر در آن روز در وقت سبادت محمد را بخواند آن حضرت سبادت محمد را بخواند
که عظم او منبذول دارد و بعضی از آن که در هر روز در وقت سبادت محمد را بخواند
بطن و کمر و عظم آن سر خیزد و در وقت سبادت محمد را بخواند آن حضرت سبادت محمد را بخواند
بر بضع و موم و مودنه در هر روز در وقت سبادت محمد را بخواند آن حضرت سبادت محمد را بخواند
چنان است که هر کس که بخورن به سبادت محمد را بخواند آن حضرت سبادت محمد را بخواند
هند به یک فل من همیشه بخورن بخورن و در وقت سبادت محمد را بخواند آن حضرت سبادت محمد را بخواند
در گذارید و هر کس که در هر روز در وقت سبادت محمد را بخواند آن حضرت سبادت محمد را بخواند
بعضی هم در آن اولان که از راه رجب ثامن و عجمانه بخورن و در وقت سبادت محمد را بخواند آن حضرت سبادت محمد را بخواند

ابن شیخ صدق الدین موسی نو ر الله مس قد هما
 شیخ خواجہ علی صاحب الامانیات و اہل بزرگوار برسدہ ارشاد فرق عباد ممکن گردید و ہمچو
 آبر عظام را احباد کرام را منظور نظر سوک دہشتہ اوار معرفت از صاحب کرمست
 در دوا میر غروب طالبین برادر دخت دلیر از سالکان طریق ہدایت را
 از سرچشمہ انوار براب ساختہ رحم رحمت و عدالت را بقدر مورد منہدم
 گردید و بدو فرمود کہ گوید و الله علی الناس حج البیت من استطاع
 الیہ سبیلاً و من لم یحج البیت لم یطعم و طیبہ و طوطی عنایت عالیات را
 در جہت و اہانت عنایت ہمین صوفیہ ملک سیرت بہ اکرام گردید و در
 رجبہ شریف خواجہ ابوالہیثم را کہ منور شیخ شامیہ طلب دہشتہ بر رغبہ صغیرہ
 ہوش اوار تہذیب دانہ ابواب عنایت برود مہر و گنار و ارشاد طوبی اعلا

بر حوالہ ہونہ آنچہ از لوازم آداب آن طریق بود و حقہ فرو گذاشت و حضرت از انجا
 از باب ارادت عظام حج اہل سدیم و ملک سیرت بہ آبر عظام خوا گردید و چہ ہر
 ازین عنایت منتظر گردید و معرفت آن دلیر بزرگوار آن بختہ عنایت خواجہ ابوالہیثم را
 عہدہ فرمود برودن ہونہ طاقت از انہ از صبر و کجائی ازین دیدہ و از عنایت
 ملک خیر شامیہ در انار سارہ بآن ملک ارشاد پناہ رسیدہ و آن تہذیب و ادب
 برہنہ کرد کہ سز جد طلب اہل و سلفہ حق گردید و بدو ارشاد ملک حج قیام نمودہ
 از عنایت عالیات در شرف ذات از دوزخ و اہل انار سیرت و طعن رحمت نژادہ در
 کل طریق سعادت حج خواجہ علی رضی گردید چون از اہانت مضرمت ذات
 عنایت عنایت سوب دہشتہ و اہل صاحب کمال حمد را تبریف و در تہذیب سزاوار
 گردانید و عظم فرمودہ تعجب دار احوال بر فرشتہ در میان روضہ کو اتفاق نمودہ بر خون

ذوالنور سواجی و آذر سجان بود از افعال ملک اندیش که عم آن حضرت
 که شیخ جعفر موم بود و در زمان مجنون الاقارب که افعال شریه سعادت
 میرزا طلب داشته است او را در حق آستانه سوره مرتبه فرمودند
 و فرمود که آن حضرت از خطه اردبیل عزیمت نموده به جانب که خواهد بود
 فرمایید و آن حضرت در سلطان جنبه جمع کثیر از سالکان طریق اراکین لطیف علی
 و دیگر که نصرت فرموده جمیع حسن کفیه که سخن گفتار دارد از ترغیب
 قدم میشت لاد من حریت از اراکین طریقین گردید ابو نصر حسن بیگ که
 در آن عهد ذوالنور و میرزا که بود و میرزا جانان در طریق سعادت سواد نمود
 از وصال آن بخیل اهر سواد سبب شد از ترغیب ذات سمیت حسن شهنشاه
 سعادت دلین مستور گردید و مستقر را میراث و منحصرت حق نموده که ارادت

این

بر میان جان ب و بعد از چند روز موقوف آن حضرت در آن ولایت چهار
 حید که هر خود را که در حق عصمت و شفقت و عبادت و ارباب تربیت یافته
 و میرزا سید بود در خطه دوازده ای آن در حد و بیان و ولایت شلم گردید و بعد از آن
 در آن سین ابوالاسود سلطان حیدر از آن خطه مع علما بوجود ذات سعادت خود
 نوز گردید و همچنین بود آن در آن ایام که میرزا حسن کفیه در آن
 سعادت سعادت داشت و دام گردید و غایت خوش اسکان خاطرش بر اراکین طریق
 من الا یان شرم گردید در ویران کوف آغاز بود که در و سلطان زیاده
 حیدر از کبر اکبر غبار اقدام دمی بعیرت روشن گردید و این حال سلطان
 زلال وصال مجنون حج گوشت از درایت اخذ به عین الخون گردید
 و چون میرزا جانان از درایت آن میرزا سواد آگاه در کمال ارباب و جاد

دو قیام صحرای است برین بخت آگاه گردید بران چند کافور قوت داشت
 بشیر از پیشتر مشتعل گشت بطرف آن شمع و دمان و دلت خاطر داشت
 تا ترش نماند سواد کاه خراش کوه افروز و کارگاه باطن کفایت نزدیک
 این سخن چرخ و چرخه خیزد هر روز سلطان جنبه یافت نهال غربت از جویبار
 فاطمه کی تا ترش مرز و برایش جان بانه لوار کوهستان مرتفع گردید در حوض
 دین کار و صفات خاطر آید از دلت و دین صاف طوبی از خسته مجموع متوجه
 الکله زبان سخن صفت را در چرخ گردیده حصول امت صفت از درگاه و بهر باب
 مستند نرد در زبان جان دین متعالی ترنگ که بهیت کوهستان و تفت شای
 قوت نزار از نظر آفرینش رنایان پیش توئی و کار هر عالمند
 از آید و از بودت و جلد در دست همه نیکو نیم پیر است

بوزار

بدر از بخت و از تو بران کینه داشت از تو زشته حکم فرما پذیرد ز شاره لزد
 ملک گیر زنا چنین خاطر خلیش از تو رفت که در کوه سینه اش طلق از دلت در
 کوه جان داشته سلطان گردید سرعان سخندان و سخندان کوه دمان بطرف ملک
 آید بیکان ارسال فرموده در اندک زمان ده هزار هزار دینار و پانصد کلمه و سی از میان سید
 علیه صوفیه در آستان فدا و دمان بر توفیق جمع آمده زبان نایز و جلد و کوه
 در دلت و درین صورت بود سلطان جنبه نزدیک بود که همی کار سازنده بطلد
 آن خیر نکت مزجه و دیگر گردید و بنوم خواطر از دین دلت طوفانیت
 و از دلت و دران جاده و بیکه کلمه حاضر نموده پس از آن موضع کاروان چرخ
 جان غریب و صوب آن در دلت سلوک گردید و چنین دلت شریوان صوب
 مرادفات و جلد گردید سلطان خدی که در آفتاب و نور از دلت ملک

از تبار کشته و خود گذشته که هرگاه سلطان بنده از خواهر چو کز خدمت یار آید
بیت اعتدالش بر زمین کشیده ملک شیردان بطلای لعل در آرد و در زمانه
ویرانان در ملک مرد و شاه صورت پیر و خواهر بیت سرچشمه نازک
بیسر چو پسته نایب گشتن پیر او را آن است که در آید از دست و جبهه تمام
گردانیم و نگذاریم که در ملک در آید کوش ازین زیاده گردد و بین از این پند بکار جمع
آورد در تمام برادر راه و در آن بزرگ رستگاری آگاه گشت و بطلای سعادت آن چو
ناله عدالت آن در گوده که گوده در برابر که گوشت آرا گشت به حال آید
عجب نامه جان که گوید روزگار همه شسته عوفیه از زبان جان بشان که گوید تبار
چو خنجران زبیران گشت خنجر راه خود از در جان پیر عوفیه و کار شیران
از تیغ عوفیه تبارک عوفیه را چو تیغ ناله گشته طین عوفیه روح سلطان بشان

بدو میگویند خود را در کربلا و میان خیمه جانین راه ده و علم بدرستی
 در دین خود را بشکست شعله زبیر خون کربلا میخیزد و نه زبیر بود و نه
 نه و چون خیمه ها در درازای کربلا در غمت جانان برآید
 ثابت و مطمئن بود آن صوفی و اکابر و مجتهدان درین الامور
 موقوفه اوقات آنهاست که آن غمت گویان و بدو دیگر از زبان
 خاندان محض سوافی نرآید باین در اثنای حال و در این بر معتقد آن صوفی
 آل احمد بقرائنات فانی شده و این واقعه محنت قرین در کشور است و دراز
 عهد است و ثواب آن در روز داد چه سطر آن صحت را در قریب از خون باخته آن
 هزار کیلومتر از کربلا اطراف است و این گفت و گو کثرت کرده
 راهی درین خاندان نبال آسمان واقع شده علیه و علی السبیل الشهدا و حقه الله

[illegible][illegible]

میشد کالشمس الطالع من افق السماء هر چه بود که غروب از میان
 سحاب افتاد و آید به آفتابش در چمن عذرت سرنگ کشیده چنان
 در لعل طیش از لب آفتاب زب سحر خوانده بود و غنچه اش بر گلستان
 از نایم عطیات و حبس بود بگفته عطشش دماغ روزگار خواهر کرده بیت
 با هم که خورشید کرده عین بگردید با اکران باکران با هم که گلزار روز
 باغ شود گشتش عطشش دماغ سلطان حیدر هم اوقات بولکات برترش
 صورت دهنه بر نه اسوار از دکنم از ساریر زنده اش بگویند و غنچه در عین
 بنام نام باویش و غنچه ملک طوط که در نه او چون غنچه است آذینه
 میخفت به البقا و لا یلد ملک الفضا نغمه میخواند که زبان ارتفاع
 لایر آفتاب شمع اقبال زنده از حبه را با همه غنچه قبر از کبر آن شایسته است

الهم

از عهد طوالت بهر شب به موله فضا و فضا را در غنچه فضا خوانده غنچه را در غنچه
 بر حق بر حق بهر غنچه از میان ملک غنچه مقال با ملک از غنچه و میر
 تقریر مقال در کمال سلطان حیدر

با اهل شیر و آتشها دست یافتن آن ستوده صفای بقدر مقتدر موت
 اهل اندیشه سلطان حیدر در دست زنگنه پیرسته با نغمه افقوا المشکین اوردن اقبال
 بر در گذار و اهر صندل گزیده اهر آفریننده اهر ساریر عبادت بگویند و دیار
 از آتش تابان بولد سلطان و آفتاب پنج آفتاب از سر چیده هم دماغ براب
 سافته در ساریر شجره زخم نایب آنگاه در اهر حیات بگنجد از سالکان
 طریق نبات بهر بهر سیرمان زخم زخمند تا بگنجد که در انطوف در بند
 نظر دارنده اواب جبار مفتوح دارد او چون فرغ یارین غنچه که در آن غنچه شایسته

در علم نفس بر این پایه مقام قاصد و غیر او را در این راه بر عادت موقوف ساخته
 و این عادت بر این پایه است که هر نفسی که در حق او برسد و در حق او برسد
 ظاهر آنست که حکیم دان در این مقام آنست که در علم نفس غرض بر کارگاه خاطر
 متجانس که در غنچه دل مجربان زردان احزان را بنام آله کثایه نظیر این قدرت
 فاعله احوال تحت آمل طریق نو و غار خنده و در این صوفیه نشسته و صوفیه شایسته
 اما غیر این سلطان حیدر صوفیه است که بعد از شهادت و له بزرگوار در میان خاندان پیران
 شاد است سلطان حیدر مشایخ سلسله صوفیه از صوفیای صانع طریقت و غار این صفت
 در قدرت در سلسله از در بر جمیع کاین دلت بهیت در دیر طاعت برادر بزرگ شایسته
 درین پایه سلطان معمر از زنده و او را بهر برادر علی که در دهنه در جمیع امور در شاد
 و طریق را سزاوارتی و طبع و شفا گردیدند و از صاحب در ادب آنکه بخواسته

و این در کار او را در این قدرت محمد و نه برده هیچ از این طریق سوگند آگاه گردیده از بدو
 و این در کار او را در این قدرت محمد و نه برده هیچ از این طریق سوگند آگاه گردیده از بدو
 قدرت سلطان معمر از زنده و او را بهر برادر علی که در دهنه در جمیع امور در شاد
 و طریق را سزاوارتی و طبع و شفا گردیدند و از صاحب در ادب آنکه بخواسته
 و این در کار او را در این قدرت محمد و نه برده هیچ از این طریق سوگند آگاه گردیده از بدو
 و این در کار او را در این قدرت محمد و نه برده هیچ از این طریق سوگند آگاه گردیده از بدو
 و این در کار او را در این قدرت محمد و نه برده هیچ از این طریق سوگند آگاه گردیده از بدو
 و این در کار او را در این قدرت محمد و نه برده هیچ از این طریق سوگند آگاه گردیده از بدو

شاه و جب انجم و دینه مایه تا ز گفته بایست فایز در سینه و در ازل ملک
 سفور بیک پرانک پرند آرد حسن آنرا که مات آن از وصف ستیز است جوهر دارنده
 تا صفا آنرا از دعو در بر ج غلط و در در ج غلط یک در سر برین درخت
 از در سعدن به وقت و لغیر چنان که چنانچه محول و انوار و در دلیان در کلا یعوب
 بیک و الله یمن در آنه منع در دره بعضی در سینه که محول در آن سازد لکن با آنکه
 بعد از آن آب در فتنه کرده بدلی و غلت سر غایب که شرفه ملل و متج خرمن در آن
 چه عطا و استر از این دولت نیت از دولت و در حدیث عظم ثابت که نیت سید
 علیه آباء و اجداد این گفته اند از این غفلت که در پیش یعوب بر زار اسحق
 ختم الله علی قلبه و جعل علی سمعه و بصیره غشاوه دهنه آن بر غلط و
 فصیح و انوار از این غلط نیت خارج صواب گردید که از غایت خبر و خود

در آینه

بود آینه و فتنه بطش مست تصافت بیرونه تا که صبر و قیام آن در در سیرت
 با بعد از همه گذرانید و حب اهل در حدیث را با صبر برین سفور بیک پرانک
 عاشر بودند و آنجا که شاه را که در دینه مایه تا این غلط آنرا از ازل گفته غفلت
 بر این گشت و در ج غلط آنرا از دعو با جوهر آن در در سر برین گشت و در
 لجه غلط با بوج عاشر در از صوابت گشت شریف کوش بر شان دهم
 این در این که اگر که در این است و لکن در در ج غلط در حق سعدن بر برین
 بر این که غفلت از آفتاب غایت بیچون گنا گان بخت جان نیت بیرونه
 نیت که بر سر برین گردید و در ج غلط خبر در حدیث از دعه قرین ملک که در
 سینه شرف با خبر از دینه مایه که در در از نام عطیات تا غایت گفته غفلت
 دماغ در اندام بیست بیت که در در سر برین گشت که در از ازل و در گشت

پراگند و تنگ جان و آذربایجان مکر و نیرافت بود و درین خروج و رستم بیک ملک تبریز
اگر چه آذربایجان در دست تصرف آورده گستره داران ملک نیم فدیست و گویان
عبارت میانه شیردشت و رستم بیک بین پنج که چون شیردشت و بزواج و مقیم رستم بیک
و بیست و سیزده دختران اش بدست می گدیرد و پسر گران از دولت شیردان فرام
آورد و در آن بزواج ملک سرور و شایسته فرمود و چون رستم بیک بین او را در وقت
مشغول گردید و بهمنه دولت در آن دید که او در چهارده سلطان حیدر و از دست
آخر بر دل آورده و دست یافتار در طلب خون و از هر که از ایشان فریاد و پناه گران
ایافته ایست و جان و دلان گردانده تا طایفه صوفیه و متباین سلسله صوفیه با سعادت
پناه در رخ اقامت از نیام گشاید و در وقت و حال سریر و سیف و شمشیر و از ایشان گشت
داد و بار بر سر دهند و این اتفاق بر جان گردد که فرزند او چون آذربایجان

[illegible]

بسیق و پنهان گردیده و چون معبر که منصف خیمه را که ظفر زخم کرده و آب
 فاضل از آن جانب آب ظاهر گردد بر کرده که گاه آب را معکوس ساخته
 میگردانند از ادب آفت و ادب و آب است میزدند و سرور و درگاه آب آتش
 بکار برده اند از آب نام شعله آید که آن بر کرده بر کوه آتش برسانند لیکن برین
 و چون در اثر خیمه حال برین احوال منصف گردید و اثر غلبت و غلبت بیک ظاهر گردید
 آب ظاهر گردید و سیق و لطف نیز در آن رحمت متواتر نموده ایستاد و چون ظفر
 در دو صوفیه در خدمت شاهزادگان و در نه صوفیه نیز آورده و در تم بیک
 معاندت شاهزادگان از جانب فاضل گفته اند و معاندان بر کشتن و اکتفا
 جمع نموده و آنرا رحمت رحمت برین احوال از ادب که برده و برده و چنان
 در آن صوفیه که چند روزی با برنده و معاند دشمنان بر عقد منصف گردید و از حشر

الکافی

گردید و معاندان از ادب منصف آن ظاهر و مطلوب بماند آن را حاجی و معاندان و ادب است
 بعد از آن منزل و بر سر هر چمن چمن قیاس برده و بر سر هر چمن از باب ارادت و عقاد و آب
 رشت و رشت از در هر چمن با تمام بر آب که در آن بر آب از آن استقبال نموده بقیه با طاعت
 منط بر صورت روح سعادت برسانند و برین احوال در آن روح غلبت است
 در هر دلی و لطف معاندان بر معاندان صوفیه از چهار و معاندان فرود
 احصاء بر صوفیه سعادت در این و در ارادت به معاندان سعادت نشان نشان آورده
 در تبه ارادت و سعادت میزدند تا بیک زمانه جمع گشته و چنان خیر از آن برده
 که این ملک است شاهزادگان و برین است روح و تقاریر بمانند و هم در آن احوال
 لطیفه و کرد و فرمود که آن نیز بیک چنان و هم بیک شاهزادگان عالمیه ارادت در آن
 معاندان بود که کوه حاجی بیدار که کوه معاند بود و برین بیک ظاهر و منصف نیز غلبت

که به خود آید و هدف عظام بر سبب و دولت و دین پروردگار گشته تو بیج و تشریف
 المعفو به شیخ صفی الدین را پیشین دست و اندک در آن حضرت مرتبه دیگر و بطن
 کوف و مکن معرفت شافعی معقل بر ذایع و همان و خطای خدای بجز آن از
 که اگر چه ابر غبار بر آب گویان برایشان روشن دیده اند و سال حاصل گردیده و
 نشان حال پس در میان کیم خراسان داری شافعی و غلبه ناط و کیم و روح ملک
 شده بر سبب سزاوارش و توفیق فرق عباد که چیزی سال از دج و عیاد و لود
 و بعد از شیخ صفی الدین حج چهر خدمت به طبع بوده است و به زمره آن که در کوفه
 و بویک با این سلطان میرزا رکن خورشید برین و طریقت خراسان عظیم گوید و حیات
 این شده، بر این و کشف آفاق و طهارت سیده و لکن آمل اصحاب بر شاد و غنی
 و مراد کشف گشت و به هر هر که را به جلد و سزاوارش و اقبال در چنین مزارع

احوال

احوال و هر صفت و کمال و بر و سزاوارش و سزاوارش و کشف مطلوب و حاجت گشته
 استقله سزاوارش گوید و در آن که به به سزاوارش و کشف مطلوب و حاجت گشته
 ساحت عظیم در خطه از دیر چنانچه است و دست مقدس در دین و به به سزاوارش و کشف
 حقیق خورده خدمت و در دست عینه علیه سوره مرتبه شیخ صفی الدین و الله مرادش
 و بطن مرادش و دست و به هر هر که را به جلد و سزاوارش و اقبال در چنین مزارع
 صوفی پناه سلطان عیاد بر کیم و طاریت ملک پروردگار گوید و از غایت آن
 حضرت و در احوال ملک است که گشته و به به سزاوارش و کشف مطلوب و حاجت گشته
 که به به سزاوارش و کشف مطلوب و حاجت گشته و به به سزاوارش و کشف
 سزاوارش و کشف مطلوب و حاجت گشته و به به سزاوارش و کشف
 حرف را بپذیرد آوردن و به به سزاوارش و کشف

اصرار از طایفه صوفیه و خزان شیوه را در عذر است بنان نگذارند و در این مقام که از ادکلان عالم
 در اورد در رسم یک ترفیع داشته هر روز جمع گشته از راه باب ادرت و صوفیان صانع
 عقیدت و معقده ان فاضل است که است بدست آن بزرگواران استعدایافته نود است
 از نفوذ و احراز این دجاس نفی دیگر بر طبق عرض نموده باظهار مخلص و ادرت
 استعدایافته بودند و چون از راه ادرت که بنده مکرر است یک نوازی که
 می بردند عنایت بر حجت باطن خزان معطی ساخته مظهر فرج می بردند و لغت
 رسم یک از در و استعدا و درود آن زمره، جیه بر این بیکی با طراره داده
 در سال که از شدت خور و در فرقه بییدق آوردن در فطرت شامت تاثر گذر آید
 که از تنه و در حوائج غیر سلطان میرزا را طعن گرداند و در حقیقت ادرت و وفاداری
 بنان که حدیث نباشد میر گشته از از ان و عده غایب گردیم، بدخود نیز این صفت است

صیرور نیز شاهزاده پرتو افروز معقود الفوار عالم طایفه صوفیه شکر از تنویر
 غیر باور و دم از مسدودات زده شاه دین بنایه و میرا بر این راه، خود حق داشته باشد
 در دیر عنایت مستند زنده گشته و در ان بین طایفه از صوفیان صانع طوبی و عنایت
 فزونی که در ان عهد و در بدنه بی بر در ملک سلطان میرزا حجت نموده استعدایافته
 و در ان ادرت استعدا دارند رسم یک بعد از ادرت برقرار آن بر این رسم شده است
 سلطان دین یک میان راه، خود بر این راه و از خواه از عطف بنان ادرت
 دکان مالک راه صدقات حب لغویان بر غیر حیات ادرت هم نسبت می برد
 در انصاف آمده و در این باره در شاه از توفیق آن سیه فاطمه سلطان میرزا گاه
 گردید خود زاریت و باطن بر این سیم ادرت که از لغت و موت حیات استعدا
 زنگارش معوی اول نزدیک است و عنایت از سر شیشه تیغ آید از انجاست که

کجایات غفور اخص از پادشاه و در آن علیه صوفیه میگویند از خود دست بریدن
 زنده بصورت گدایان رسیده جان خود را خوشنوا میگردانند و در پی بوی توبه جان
 دلا در آن دیار که میرزا علی گوزین مدعی گدایان معلولان و کثرت جمع و از آن
 و در آن در آن خانه و شش روز به استقبال ملک حضرت تال آن مرکز دارین قبول
 بقیمت تعلیم و اهدای بریدن آن بعد از اندیم برسم پیش و پیش که توبه سلطان باقیه
 در خود آن شاهزادگان سپهر و تافته بود در کباب ملک و صاحبان در آن گردید
 و در عزیمت آن در پی منزل که در خود نزل اهدای آن توده خیال و توده بویین بود
 و جهت متبیل و متعلقان نیز منزلت داشت نان سوز زنده صفات ضیافت
 و در انواع اقامت بقدر امکان جهت برکت بهرگاه از سال داشت و مقام بیت زود آید
 بر خوریدال سابق دانسته در هر چند وقت انواع نعم برسم برین نواز و نبات گاه

آن برادر میگویند پس از انقضا سرست معلوم شود و در آن خیال رحمت و بطن با لطف
 نموده آید و از آن ملک حیدر واکشایرستان آن خاندان بود از سر برشته طایفه
 که کثرت توکل آن قوی بود و بزرگ سارک نموده دلا در رحمت محبوب از بر سر تیغ
 گدایان در پادشاه سکه پاشی است شش سال و کثرت در گدایان در میان تشریف داشتند
 در آن دوران در آن از صوفیان صادقان که در خدمت کباب میایند از عظمت
 او میگویند و بهر صورت در میان آن جماعت و این اندوختن و بزرگانی
 دیگر است و بعد از انقضا سرست بر کوه بعد خدمت تیره کریم غفور ادب گویند
 تفریح فرموده به این جهت و خدمت نهند گدایان خاندان اشرفی توفیر و توفیر علی
 دفع آن او به التوفیق من الموفق الهم گفتار و کلام سید اظهور است
 ابد توین شهنشاهی طلوع بر عالم اخرو و ظل اللهی از اوقبات امتدای الهی

دقیق امور و کاشف احوال و مقصد در آفرین بر مقتضای تدریج امور و مقتضای درجیات
صاحب نظران مظهر گردانند از سبب ترسیم صبا صبی و ادوار گشتن و نزد و دوری است
که منش و ظهور آن مظهر دارد اما موجب الامور در حقیقت و اوقات
الحکم ظاهر در روز هر چند کند من و ثمرات حاصله مقصود اندازد صعودش غیر نبرد
نظیر این مقال احوال و شاه صاحب قبال شاه اعرابین شاه حیدر منصور
که در باب اول و مقصد گویند و قدرت جدا جدا در طبیعت و طبع مظهر گردانند
و صفوح و دفعه در سبب گستر ستان و قدرت غریب هر یک و دلیل و بقا طاع
و بعد از آن در جمیع است و قدرت در چند و در شاه مؤید من عند الله از زمان
استادنا شیر مرغ و است و حکم طلوع تیر و گشت امور و توجیه آن بود که هیچ صاحب
در عالم اتفاق نشد و این گشت ملک و ملاذ خاطر لطیفان معانین این دولت و ک

اظلال باین فال بر فرق مفسد از آنکه کلمه بزیاده است و عدول کردن بر آن
 رفته اند و میگوید که که عورت بدین حال بنده عقد افتاده و اگر زن کند و بعد از این
 آنچه از او نام اندک است بهر آورد در باب رعایت و بیایر در اولان میگردد و قید
 کند از بیت برین معنی که در این حدیث بیستم که من و الله و کلمه است
 در این کلام که در این حدیث بیستم که من و الله و کلمه است
 طوق و این خبر خود آفاق از روی این طار و قش که شایم اتفاق آسمانی بود
 استقامت خود که برشته این را که هیچ سلف خود پیش از رخوت اینان و عدم این
 است و در جواب که گفت بودش میباید دانید و تک حجتی تا بعد از حجت
 انصاف از این خود در میان منزل چند روزی در وقت استخوان اوقات
 برکات بنشاط و در دو زبان که در این حدیث بیستم که من و الله و کلمه است

معلوم کردیم که بوی قبال آن مرکز دلیله و عدول را آستین زن از رخ است و کلام
 چند را در منزل کند و در هر چند طالع آن در هر حجت مانع است از آنکه بر عدول
 او بر وجه فایده باین که از بعد از آن خاص از معنی خوش در حرکت است و در این
 درگاه سلطان باین که در این حدیث بیستم که من و الله و کلمه است
 مقام این مقام از این حدیث بیستم که من و الله و کلمه است
 برشته و کلام این قافیه و در این حدیث بیستم که من و الله و کلمه است
 در این حدیث بیستم که من و الله و کلمه است
 در این حدیث بیستم که من و الله و کلمه است
 در این حدیث بیستم که من و الله و کلمه است
 در این حدیث بیستم که من و الله و کلمه است

فرج فرج و گدازه گدازه بویک بایرین خلق گویند و در هر چندی رحمت حق ظهور فرماید
 بنامه با صفت عارف سطر و سوال میگویند چنانچه درین و در هر صفت سطر و سوال
 که از وی بپایند و در هر طریقت فرج آیت جمع آمده بودند و چون داعی معکوسان
 حین از نفع دل مرکب بایرین چون سحر میگویند که در هر امر و کار و نظر و اثر و نظر و اثر و نظر
 که در هر نفس با صفت عارف در ضرب و ضرب خیال انجام مییابد و در هر نفس با صفت عارف
 انجام میگیرد که صفت عارف و در هر نفس مرکب بایرین آن بر گزیند و در هر نفس مرکب بایرین
 در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس
 خیال و صفت عارف و در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس
 در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس
 بایرین آن خرد و آفاق رسیده و در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس

در هر نفس

در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس
 در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس
 طلبیه است و در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس
 که در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس
 اشتهار و در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس
 و در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس
 بیخ و در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس
 سحر و در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس
 و در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس
 و در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس و در هر نفس

سوارش برعل و صفی بیان نقش کشیده که بر دهن بر کرده که برین سخن روی
 طبع صایب اندیش با وین سخن زینت میگردد و بدو اش^۱ جوادش را میزند
 بر دوازده دهم درین آیه جع حقا کفار کن تو دلم با برین بر این نوع احوال
 است در اعظام را از حقست بفرست دادن بر خاطر غدر تا اثر دارد که شاه
 ام ایله آفتاب جهانب برج که است و در سلوک غروب توقف نموده از
 طلوع ام از روزی تا ام و در روز بعد بر دوازده قاف گوشت را بال غنیمت بسته
 گذارد که در سفر جان بوم صید بر دوازده ام و در آنست که طلوع است جهانب
 که در دست صاحب از شعله افشاج باغ نموده و شامین بر نیکی را با حافت
 صوره از صید کردن باز دارد و قصه رخسار را در این خیال و غنیمت خودت
 و اینسان صبر تو شب دانه از شاه دین با و در میان درگاه بسته که که در

از نقد و صبرین بو

صنوع

صنوع صبر که در را احداث نموده و این دانش فرو افتاد درین کعبه که در آن
 غایم محمد آن صفت را که غدر بشام اوام در اعظام رسیده آن بر دوازده غنیمت
 بهانه غنیمت که عین الوقوع بود در گذشت خود غنیمت خاص بر دوازده غنیمت در حرکت
 خود که است حسن یک لاله را در دهنش بر دوازده و صبر یک شام و غنیمت یک شام
 عین سلطنت نموده زبان بعد از اوام گویند که در اجاب بهتاج شام از صبر غنیمت
 از کرب و در زینت ازین صفت از کرب صبور از دوازده غنیمت است و در کرب آن
 غنیمت را از دهن بعد از دوازده با در الودع غنیمت صبر که در دهن و کرب صبر در
 برکت اتفاق در صبر صبر حواله دوازده شام صبر حواله صبر است از شام غنیمت
 که در دهن در دهن و غنیمت صبر دوازده که در دهن بود صبر از دهن
 صبر در دهن است بر دوازده از دهن دوازده ام از دهن غنیمت صبر دوازده

آن مقام در این مکتب به دفعه از قسب تیغ خورید و من و جانم هم مکتب به
گشت زار آن بخت و گشتان در این مکتب گشت از این مکتب تیغ و تیغ و من و جانم
که در این مکتب تیغ و من و جانم گشت از این مکتب تیغ و تیغ و من و جانم
نصیب که من و جانم گشت از این مکتب تیغ و تیغ و من و جانم
مکتب تیغ و من و جانم گشت از این مکتب تیغ و تیغ و من و جانم
در این مقام بیرون سار و قایم که در این مکتب تیغ و تیغ و من و جانم
که در این مقام بیرون سار و قایم که در این مکتب تیغ و تیغ و من و جانم
از این مقام بیرون سار و قایم که در این مکتب تیغ و تیغ و من و جانم
دفعه از این مقام بیرون سار و قایم که در این مکتب تیغ و تیغ و من و جانم

در این

در این مقام بیرون سار و قایم که در این مکتب تیغ و تیغ و من و جانم
آن مقام بیرون سار و قایم که در این مکتب تیغ و تیغ و من و جانم
از این مقام بیرون سار و قایم که در این مکتب تیغ و تیغ و من و جانم
دفعه از این مقام بیرون سار و قایم که در این مکتب تیغ و تیغ و من و جانم
که در این مقام بیرون سار و قایم که در این مکتب تیغ و تیغ و من و جانم
از این مقام بیرون سار و قایم که در این مکتب تیغ و تیغ و من و جانم
دفعه از این مقام بیرون سار و قایم که در این مکتب تیغ و تیغ و من و جانم
که در این مقام بیرون سار و قایم که در این مکتب تیغ و تیغ و من و جانم
از این مقام بیرون سار و قایم که در این مکتب تیغ و تیغ و من و جانم
دفعه از این مقام بیرون سار و قایم که در این مکتب تیغ و تیغ و من و جانم

توقف در آن منبر بفرموده بآقای ادیب و ایلخانی باز بنمایند و این توفیق برایشان
 در آن مقام قون قون و خج خج از آداب ارادت از دهر اندوس از دایه نام
 روم و دوزخ و دیر که در گذشتند که چون در نهایت این طلب این توفیق
 بباط حقیقت مناط استقامتی یافتند و تقویّت هزار بار را به اراد و طریقت
 صفوی آید عفتی که در گذشت و غاشیه خدایان بر سرش کشید از شاکست
 شمار حقوق از شایسته هر دار و درستی که در آن و در گذشتن با این طلب
 صوفیان و در این میان آن قدم بر خیزد و در یافتن بیک بهای ب زلف
 بکار از ارادت و اندوس بود و چون طلب آن قدم طالع یافتند که
 بنامه خود در آید به توقف بر یک بندش نشسته بر هرگاه حقیقت بیاید
 گوید و گفته این در در آن ادیب است جلوان چنانچه میگویند که

کوی و متعلقان خود را بیست و دو سال دارند و خود در کتاب طوفاً بنام شده اند
آن قم در مجرای یقه سلطان بنوید و در این قوم سفارش یافته در باب رعایت
متعلقان آن جاعت رفته مشایخ عطر در نشان گداز و در مقام از زبان روز
بروز جمیع غزالیان و غنچه صولت و صوفیان و طایفه در زبان بوده و خاندان
آن نزل از آن که خای طاعنه و جفا و حقین و غصه اریخته گریز که شرف
زمین و بر سر است و بدو استعدادهای بوده است و مصرع الی العفو و
دایت افراختن پادشاه گیتی شاد
نعم ممالک شیر و ان و عن بیت خلیفه الخلفاء و غزو
که جستان و فتح قلعه منقش کرد با مقام امیر قضا الیاس و ملو
چون موضع از زبان از رسول مرکب ما وین زبان و در سفر و در این لغات و در این
در این موضع بعضی به روز خواند از ماکولین و بعضی در این نامه است هزار بار کرد

کامدار هر یک در وقت دم بستان و دم زایل و لطف و لبتل خویش می نشسته و در وقت
صفر آیت مجتمع گردید بعد دم در آن مکان فرغانه جبین با چند روش ساز خورد
ظفر درود صادر گشته سوگند کرد که بعد از یک و نیم سال و عقیقه آنکه در دود یک
دیرام یک قرانی و دو گرام مسکه و در داران سحر کار در یک موضع اجتماع نموده
نوعی نوزت در میان آورند که گفت یکام حاکم و هم نامی که بر او است معتقد
رسد و یکام طرف راستی قابل نبه کردن که با هر طرف در آن آستان مکان گردد
بر آن سبزه و علف خرد و در سنگاه و حب و غل و پاشا و بر پیر و چند به بعضی
ترتیب آن هر یک طبع اندیشه و کارگاه و بر یکشنبه و شنبه و یکشنبه و شنبه
می نشسته بعضی از آن که آن در آن بستان هم در آن مقام از زمان قبضه نموده
خیام کون برادر از آن و یک نام زود خورد و جمع و شام در منزل بهرام آیت فرزند

آن

آیت لعرب و با نظم و نظم بلند کردند و فرقه را عقیقه آنکه در یک سمت سب الکلی
نشاد و فرقه تازه و کنار آن و عقیقه را لعرب سحر آور از غل برادر از آن
و بعد از دار و در یک کوه آستان از آن و در وقت دیگر را حاکم سبب چو بعد سبب
نموده طایفه را عقیقه لعرب و در یک مایه طبع او خفته و در یک آن سحر خوانی
در آن دانه و در سحر او سحر خوانی که می خواند و در سحر او دانه او آب و جان با
ازین امر و در سحر خوانی که خواند و با عقیقه آنکه در آن و حین یک لاله جمع آید و در آن
باید که در سحر خوانی که خواند و در سحر او سحر خوانی که خواند و در سحر او سحر خوانی که خواند
لکین از آن آید و از آن طبع ملوک سبب و سحر یک از آنها بر یک اندیشه
نمونه و در این ایام باین که خواند که است در آن اندیشه سحر خوانی که خواند
و در آن است اندیشه اهل اسلام که خواند و در آن سحر خوانی که خواند و در آن سحر خوانی که خواند

تا ابلج که خود عرصه خلک از نضیر هر تیر و سخت خبر دارد چو لب رفته بود
 دانهات همیشه پادشاه که چون غنم که گنگل بدید بر او است را طبعش نه بود
 که بخت از عیسی روح الله معجزین صلوات به عظیم احسن کائنات بر سر رسید
 که گشت رایت نصرت اعلیٰ بر او ان بر نفع سازد تمام خیز از بایام خیزد و آید
 دست آید بر پادشاه و دست اعدا را بر حسب دلخواه از تصرف ملک که تا کرد
 در این دولتخواه ازین دلاور خیر فرید که درین مجمع وین دهستان که یکدیگر
 در میان سوره را ازین مقدمه آگاه شد بر قصد خیر این پادشاه بر نفع آنرا
 بیت نه گام بران خلک هفتاد و بار بنبه و گاه در خرام بر حرکت و دعا
 عن شایسته دین از نزل ملک و ملک بر احواف همه سپهر همکار و در آن
 سبب سار و شور و چون نزل پس از نزل ملک آن توده در میان آل این

از

غیرت از ارماع عیسی که در بنام یون ظهور نمود که در ادبیر سخت دراز و نه بود
 که نامشده جدا کنیز را مقصد و بغیر که در دست و پادشاه درین سید این را سلطه
 که است ساخته یون که حسان رایت جدا کنیز را از خانه و دیگر جعفر که حبیب
 و مقصد این اوقات خوش معروف دشته معروف در آن که در میان است
 مستبان این جودین علیه مکان این قسم جرات ازین بغیر آمد به
 دفع آن جمع و دست است اقدار بر دین که در اندام و در جبهت نابین
 در مقدمه زاب غنیمت اهل خانه را با خود از عا که درون با آن بوف که حسان
 که بر بخود و قراجه این بود و در این است که است سارا از دست با که در هر دو
 از جزو ظهور و در بوف قلعه منتر که در آن که در این و بقیه سبب نفرت
 در سگاه در نزل ماین در ظاهر است فتح آیت قبه آگاه به جعفر و دایه پادشاه

منظور درود آن چو سردار استیادند در صف بخت حب اکرم جبه طبع خصل کردان
 لطف که حبل معلوف گردانید بسیار از کف در آن دیار را از ضرب تیغ آبدار
 دامن بستان جان بکف در میان قتال بهار الجوار برسانید غنیمت به اندازده گرفته
 وطن دلخواه ملک غنا را در دهم به یار بر رابع آورد و بنوازش خردان خضار
 یغنه سرافراز بهج گنبد دوار رسانید کرامت غنایم که جمع آوردن بود بفرمان
 ثبت نموده بر کشتی آتش خفیب به تصرف نمودند هم در آن اوم بر خرم
 الدیس به بسیار از شمعان عینه که در آن پاس به یغنه قلعه منتر یافت
 نموده چون آن شهر را از قفسه سوره زد خواه آگاه گردید قلعه را به تصرف
 طری فرار افتاد و نزد دولیان سوگند کن جز بظلم آن جعفر حسین نرود
 زدند و در آن راه طاعنه می نمودند زلاله خوف بنده قرار ده کار

الحا چهارویان گردانید در دهم رایت الدیان به دیان کیوان رسانید و تیغ و
 کفن بکس فراموش الدیس آمد و در تفریح و زین بودند هر خواجه الدیس از وضع
 دوا حال این اندام و افتاد از صمیم قلب و خوش اعتقاد تفرس نموده ابرقار
 صایف جرایم این بخت عفو نمود و قلعه را تصرف آورد و راسا شاد
 بر راه جان بهار رسال گردید و به شام کردن توان نیز منظری طفت و جهان
 در آن عبادت نگریسته قامت به بیت انوار خلعت کرامت به بنده گردانید
 و ضبط در بطح صحرای بهر نور آمدن با بن طایفه دان و صفت معادیت از در آن
 در آن منزل این رایت نصرت آید به بنده گردانید منزل آس آن از در آن
 مرکب به داد آید گردید را منتش که از کشتش و طفت به شاه کند و در آن
 گردید قباله مثل و در تفریح و در حال بهستان معادیت نشان آوردن بهر از در آن

کجاء آب رسیده انگار بکارزار در استون بگویم بکتاب الله آستان
 سینه باد فاعل معلوف گردانیدم من جمله طریقه خود آنکه عطفه عتبات خود
 ابن خنوزل از این کثر زوج با ترازویم غریبیم کسب الله حرمها و سبها
 در آب غمان دارم از این عظیم مانده نوح رحمت با صراحت و امان کشیده
 سپاه دریا جز بگو خوش از افتاد این در هر کجاست نمیده غمان مناجات
 جمعیت مثل اهل بلیتی کشت سفینه نوح دارم در احوال و احوال
 در خط و حیات همین سوال در شعب آن نموده خود را اهل عبود نموده
 در آن طرف آب رحمت انعامت گویند و از شما هم این از خوب نهاد
 و این که در طوشتان رنج یافته بود افاضت عفو و عفو زبان به عادت ایشان
 گویند که در این راه و برین مقام تنگ گشته بیت کشتا حشمت مردم خردن

ان

دشت از نور دولت الله کون بد چو کجاست از این دریا ز غبار شتر شتر خیر و خیر
 شوکت وصال در هر دایره نماند بود و بگویم چو کجاست از این دریا ز غبار شتر شتر
 که برایت بولطف آنکه در آن در هر دایره دشت آن لب دستان بزرگ برده
 من در دگر که آفتاب صیانت از این دریا ز غبار شتر شتر خیر و خیر
 نلدم سپهر فرخنده برده خود را چون باطن دان کردید از کجاء آب در این خوشام برده
 بعبود بر دامن نصرت فرموده از خیر آب و دگر که همین در دولت
 صفین مندر لادن عبود فرموده است شاعر غمان عتبات معلوف داشت
 در آستان طریق بر درگاه آرد از رخ و دلچ کدیده که کثرت و کثرت از تو سپاه فرود
 دگر که در طوشتان رنج یافته بود افاضت عفو و عفو زبان به عادت ایشان
 بقلعه فیل که از شانت با سپهر چندم از سادت زمره باز جنبه بود از امان

بکیم که در آدینه دوزخ تیغ برآید و سنان جانان رود کار بکیم که بماند
 بیت زهر خون که از تیغ و شیشه شد زین بود در خفته شد جان شد
 زین گشته آن در نگاه که کار با نوازان هراسه چون پادشاه که چون غلام
 گوش شیر دانا را در شب قدم ایستاد در دیو غایب غنیمت توان شامه خوش
 شامت حیدر حرکت آمد تیغ آید از افکار آسمان زان مقام کشیده شعری
 بگو که دشمن از رخسار خود رنگین آتش تنه دارد که نصف کف و صد ضرب
 اقصاف خسته کار از خون ساخت خمر پر آتش که آید که از دوزخ شیر قاطع
 در آن روزم از آن که آید از کفید و خندان بود و کار در سنان خون آشام
 مکه آن سو که روزم و قیال و کیم که در سنان از سنان خون غره در آن
 از دلیران جان بود در دکان چون بود در سنان از دل ۱۴۱ چرخ از سنان جان
 ۱۵۶ غره ۱۴۱ شنبه در اول آتش شد ۱۴۱ شنبه در اول آتش شد ۱۴۱ شنبه در اول آتش شد

بیجا خون دل از دیم عشاق گذشتن جانان در سنان شریکس که از آن خون
 سکه آتش این شامت و نه در خطه نموده بهیات و بعضی معیت آن کیم که
 کار از سر عدت مرار چون سحاب معطر آوردند و جان سبب که خرد فشان
 بر بیه شردن از هزار برده در آن و در بر آن رفته بهیتر شریکس جان
 آن بود و خنجر که از دست و دیم انداز شامه نموده در سنان از کار و پستان از
 شامت و در آن وقت لب بر سو که کار از آن که کاشی جو مستغفر و صفت من
 قصوده بر در بیدار فرار سنان در بر سرب ادا آوردند و تر شامه در
 بشارت فتح و ظفر برادر دنگ ران حیدر نا الهام الغالبون گوش بر سر
 سنان خطه غبار سینه فتح از دواب و آب غایت و در درایت ارادت
 بیدار و دلیر و نصرت الله نصرت اخوان مفتوح که در سنان و شریکس سنان

از دروازه کشته گشته بقیه آسپ پارس رفت راه گزینش گرفته غارتن غنیمت
 و حاجران برام بودت لغات گنجان موده کثیر از نین برودیک که دینیز
 و بقیه بقیه آسپ از آن بود که خسته در کور حبه چون اکثر خمار کار خنده در
 فغان و صحرای سوز خاک و فشانک نموده بپوء حال سیر المهاد شده شعر
 از آن سینه که هیچ صیرورت بود تر کن سینه سخت شده آینه و کشته و
 دیکه چه بد دل چه بد دل چه بد دل چه بد دل از نین زنده مرده رسته بود از آن
 ده که برشته نه خسته بود و چون غلط خطیر و شاه کور که از آن کارزار دار
 که نایب گوی در میان نزل نزل جدول زخمیه قبه بر گاه با وج هر دماه
 سینه در باطن طامنه است و نین رکن نین امراد غفار آسمان صفت
 راه آینه که از نین آتش عیدوت و مردگان و شایع و درازا بطور آینه بزرگ

خردانه در ارم پاشنه در پاشنه آینه افزوده آن جبهه نرود نیاز و جویب
 خاک سکت نشانه جواهر زده ابرو و تاش نثار مین بر دین گدینیز در نین دار
 تمیث این پنج مین دار پشته سکه شسته عطیات بکار آورده و بر وج
 اندام روستا قتل جمع آورده نثار بر آورده و در دین پیمان گشته
 طمعه کدوب و دنا بباخته توجیه موجودن خلفا بیک بجانب شهر
 توجیه دفع ضاد شیخ شاه و سوز شدن آن دیار از لعل
 ما چه درایت فتح آیت پادشاه و جهانگشا چون غلط
 خط خرد گوید که از جانب نین و نیت یاف در میان نزل و روز جمعیت
 غلط و کار بر انداخته نیت صرف دشته ریت تباله دین بزرگ و
 جدول بصورت شایع بر داشت چون آن خط روح افزا از شرف قسم صفت از دم

زینا در خدش بگراف محیط پیر می که عتف در خدش و گشت می
 یا در در در زین یا حصار که در بر تو سکه که در یک گشت می
 انچه ابرار آورده باغزین ظفر وین در لطفش زدن نه در تبه اسباب قلمه
 جاده همه نام شروع نموده و معصومان نزد دستم در حق بود و معصومان
 به این گشت بر آورده در لطفش گشت و گشت معصومان و طاعت معصومان
 و چون این گشت حصار را گشت از حصار بکن بریدن و در طاعت بر افروخته
 در حصار همه اقامت یافته ازین امتداد حصار طاعت در حصار برین
 پادشاه و نفیست مستور که در آن قلعه از گشت در حصار طاعت در حصار
 در طاعت برین حصار در طاعت در حصار طاعت در حصار طاعت در حصار
 در حصار که در حصار و معصومان در حصار طاعت در حصار طاعت در حصار

ساعت آثار در استغفار که در حصار طاعت در حصار طاعت در حصار
 تقریر در میان تحسین قلعه باکو و حصار طاعت در حصار طاعت در حصار
 چون پادشاه و پادشاه در حصار طاعت در حصار طاعت در حصار
 نیم و حصار طاعت در حصار طاعت در حصار طاعت در حصار
 در حصار طاعت در حصار طاعت در حصار طاعت در حصار
 در حصار طاعت در حصار طاعت در حصار طاعت در حصار
 در حصار طاعت در حصار طاعت در حصار طاعت در حصار
 در حصار طاعت در حصار طاعت در حصار طاعت در حصار

مانت سود بمانت مقصود و کز نمود بیت نشاءه آن حصار نه عانتش خرد از نه
 شد آن سکه خ صلاحت رشت زین قدرش اوج باج بهشت سبزه در حواله نظر قلعه
 غنر غنیر در خطه بده و ضمیر آن قلعه نموده زمین و جب اهرامان بقادر است
 که نموده از شایان تر از از شبه بزرگ تاثیر که از او بر فراتر ج و باره به نشو
 جان غنید که در هر خطه ده نعلت غنر خوب کباب و کز نه بر جت و کوه و کوه
 منو نعلت اشتغال نموده که در آب فروج و در حواله بر در میان این گمانه امدان
 بگویند و جاک آمدان نه خرد در در تمام آغاز یکا نموده و نعلت بکبر و خوش
 داده که بکوه آید یا نه خرد از آن فرود جاک بر می تمام غنک و نعلان بده
 و ضمیر و از از قلعه بکاک انبارک پیرا نعلت بقیان بر دلت بکاک تن
 مرک آیین بکدن که در ساندان در دت بایر نه بیت در پیشان رخا شو

در

بقیر آن قلعه کوزه در پاشیدن نعلت شفا نعلت زین هر که عدد کافه در نعلت
 این احوال در اسلام از اهل سنجیر و کوه علم کوه که آن نعلت باج او ب مقصود و نعلت
 ضعیف سحر گشت و در این غنیت که در کت لادن و نه بر پیرا نعلت آید از کوه سنج
 خواهد بود درین سنجیر نه نعلت نموده بهاره عدیه صادر گوید که در چنان کثیر در غنک
 و در دکان خرد در غنک و نعلت از کت و جوب و در از نعلت در
 بهر دت در کت بده و نه سیر و در از و دت نعلت این درین کار و شاه سپر
 اشتهار از بده دلدل و نعلت بزرگ و سکا نعلت نعلت از نعلت غنک و نعلت و سایر
 نعلت نعلت که درین اتمام از نعلت خرد و در نعلت نعلت نعلت نعلت نعلت نعلت
 نعلت و جوب و نعلت و نعلت نعلت نعلت نعلت نعلت نعلت نعلت نعلت نعلت
 نعلت در دت نعلت نعلت نعلت نعلت نعلت نعلت نعلت نعلت نعلت نعلت

نعلت نعلت در دت نعلت نعلت نعلت نعلت نعلت نعلت نعلت نعلت

جنگ برین جانب معلوف دارد اول آنکه قبر از خاک خال قبل و گشت از سر چینه
 در آب خود که از این کسانه شش برین دم و دفته وین از آنکه عبادت بند
 پودارش عظیم بر کمال صف و قدر صید کردن آموزد مرد و دین حیدرگاه از پودار
 عویش صفت نام غافل از کیم سوال صاحب دگر که برینده و عیال کنگ
 گودان ریاست قبل از مرگ انداختن لطاف انشا پند و منعم جبار و اقتدار
 که سر پند و انانیت فراموش بخت بود و کمال کمال میان خود بر تاخت خود
 نظم که پند را آب بر سر و کشته را در درویشی لقمه از پالین انداخته بخار
 خود را بعد در محرابه معلقه خود زان دارد بخوار و سکو گشته عیان پند و ک
 یاف حق بیک گواهی را، فرج از مین آذربایجان که بنور و دقت یاف
 و زخم صرشت بود از دین بکن بنفرد از مال دمو که جز آن نه پیر است

و کمال

و بنیاد بر کعبه آب که از خیال حال خال کوه کوه پیر بیک قافه از کمال است
 و در مورد نور قرآن گفتند و معنی از سبزان بر آید از سر بیک سکو و غ
 گشت و سکو پیر بیک بفرمان قبل از دال چنین شفا بر فایده بیک رعب کوه
 در حرکت آید از سر و دال و است ثابت و دال و عین بیک از سبزان کوه و عین
 بیک از سبزان که سبزان در سر سید و در عین بیک از وقت گفت فاشاک
 از دال و از قدر در فعلیت صوم برین است در جم طوق و از عین عین از عین
 عین و عین بیک از علم انصاف و از دال و از آن مقام عیان بیک پیر
 بیک از دال و در سر و کشته بر از دال و سبزان عیان بیک گشت و در دال
 عین گشته و عین گشته بر دال و کشته گشته و عین گشته از دال و سبزان
 که این و دال و عین بیک از علم انصاف و از دال و از آن مقام عیان بیک پیر

میرید گشت و چون گوشت و عدوت و بیایه و منزلت خود را از او دان گویان
 گذریدند از سار و توهمان نسبت و آب و مقدار و طایف بگویند خود را معاند گویند
 و در نه چنگل سر این فتح بزیارت و جمال و میرار از خالق پروردگار همه در گشته
 در عظمه را فائز و فزاحت دلت در است چنانچه در الهیه گویند تا بزیارت میرید
 به باب قول خود باز داشت چنان در دلت و مظهر شود که بفرمان میرار الهی
 در آن دلت و موضح معنی بود از هر چه در آیت حوت و جمال و جبر حق را
 سدید و حبه از حله عقاب را و در پیش گرفته بگویند میرار الهی و شانه
 و حبه آنکه در کبک بگویند پیش آمده و عدوت و دلت بکبک خوب و بعد بزیارت
 الهی بگشت به قدرت نموده لفظ ظلمه بران خوف و خشیت در دلت و خالق جمال
 و بیفت تا خود را بمقتدر در مظهر و سیر پروردگار بزیارت فتح و در پیش بزیارت

و این

و این به نام عزت و بخوان گویند و در تبه و کوی بر بگشت تا جارا مستعد شده بگویند
 مبارزان بزیارت و حضرت از راه دشت بطریق مقتدر و خیال گویند و در جانب بر
 الهی و عظمه را فائز و فزاحت دلت در است چنانچه در الهیه گویند تا بزیارت میرید
 طایف و خیر بگشت و در حال مرقع گشته مبارزان تا در فاضله جان بگویند که بزیارت
 که در گشت بزیارت بزیارت از قرین عظمه را فائز و فزاحت دلت در است چنانچه در الهیه گویند تا بزیارت میرید
 و غنچه تیغ و سان و تازیان بخت و توان گویند و در تبه و کوی بر بگشت تا جارا مستعد شده بگویند
 نظام آغوش بطلای وین اثر پادشاه بجز و برادر از گویند و عظمه را فائز و فزاحت دلت در است
 در معجز غضب میرار بزیارت در آن هر چه در تبه و کوی بر بگشت تا جارا مستعد شده بگویند
 فزاحت عقاب بر لفظ بزیارت عظمه را فائز و فزاحت دلت در است چنانچه در الهیه گویند تا بزیارت میرید
 الهی تا هر چه در تبه و کوی بر بگشت تا جارا مستعد شده بگویند و در تبه و کوی بر بگشت تا جارا مستعد شده بگویند

الذی منجی روز بروز قافله را بر دانه و سر و دهنش فاطمه و در میان گشته بر می
 در گمان خاطر خود را ترساند و گفت که در آن مقام و در قفس غم و از بخت و بخت
 و در بهشت بود و چنان قطع خیال نمود و بخت را بهر حال بر داشت و در
 موضع تر و تر گفت که این بر کوه رسیده و بهشت و بهشت در این قافله و در این کوه
 بخت و در گمان خود اشتغال نموده و بر سر خار برد و مکتب تر از آن که در آن مقام و در آن
 مقام آورده و بهر حال در این مقام و آنست که گفت و در میان قافله و در میان
 بهر حال و در میان قافله و بهر حال و در میان قافله و بهر حال و در میان قافله و بهر حال
 در آن چنان و در میان قافله و بهر حال و در میان قافله و بهر حال و در میان قافله و بهر حال
 دعای فرخنده را در میان قافله و بهر حال و در میان قافله و بهر حال و در میان قافله و بهر حال
 شکر و در میان قافله و بهر حال و در میان قافله و بهر حال و در میان قافله و بهر حال
 در میان قافله و بهر حال و در میان قافله و بهر حال و در میان قافله و بهر حال

کافران

نحوه از بهشت فخر و در میان قافله و بهر حال و در میان قافله و بهر حال و در میان قافله و بهر حال
 در میان قافله و بهر حال و در میان قافله و بهر حال و در میان قافله و بهر حال و در میان قافله و بهر حال
 آتش خوف و در میان قافله و بهر حال و در میان قافله و بهر حال و در میان قافله و بهر حال
 خالقان بود و در میان قافله و بهر حال و در میان قافله و بهر حال و در میان قافله و بهر حال
 آنست که در میان قافله و بهر حال و در میان قافله و بهر حال و در میان قافله و بهر حال
 همین امر و در میان قافله و بهر حال و در میان قافله و بهر حال و در میان قافله و بهر حال
 آنست که در میان قافله و بهر حال و در میان قافله و بهر حال و در میان قافله و بهر حال
 بطوریکه در میان قافله و بهر حال و در میان قافله و بهر حال و در میان قافله و بهر حال
 زمین و در میان قافله و بهر حال و در میان قافله و بهر حال و در میان قافله و بهر حال
 که در میان قافله و بهر حال و در میان قافله و بهر حال و در میان قافله و بهر حال
 که در میان قافله و بهر حال و در میان قافله و بهر حال و در میان قافله و بهر حال

مع برکن رافق لب و صبح زنده در از غلام نام بر دل گشته بیت و صبح کار آتش
 آفتاب ز در از خورشید آتش میگیرد شتاب ز در رفت در آن بجا بر هر عتاب
 از کارگاه سپهر ز نور آفتاب نغمه شمع صفت الدین است و اما صبح و خورشید
 و صبح و بر حرکت در کباب سپهر شتاب آورده بزم صبح آراسته و مدینه در صحن است
 لطیف کار از اسطوانات سینه و میره را به وجود خلق مختلفه و حسن بیک الله
 بسیار از دلایان کاروان در در آن است نشان شتاب بختی که در دست است
 چرخ عین در جبهه قلب زلزل گشت و میرزاده از نرسد و هنوز در خون ابرو در آید
 و دلیران کارزار سپهر در شتاب و کلام افزوده سینه و میره و خلق و مقدمه
 در سپهر زن داد که نشان از روش را با هم جمع آفریده در عقب صفت سپهر و خورشید
 البته خورشید بر کوه گشته بختی آنگاه که از سفیر کارزار در صحن و با در خوار آید

راه گزیده و در وقت بزم بگویم جفت شتاب بیت دل در گشت گزیده و در وقت
 آواز بود بر خط آید اندیشه بر کار بود خود تیره بر آه چرخ آن سپهر
 گران از تیره صوف و قفس بکن در صحن است و نشان فارغ گشته از در صحن
 در کار کوه جفت و خود بفرستد آفتاب و آواز در کار و غنچه مهر و بخت از شک آید
 در گذشت دلایان مجبور و نبرد آراسته این تیره خورشید و این صفت نشان در صحن
 سوخته بگردن آورده که در درون مهره تیره که در تیره در آن تیره جفت بخت
 آینه نشان آفتاب در آب خروج بر در از در و جبهه صحن و در گذشت و
 خورشید آراسته در صحن و در در تیره تیره تیره تیره تیره تیره تیره تیره
 خورشید در در بر رخ تیره تیره تیره تیره تیره تیره تیره تیره تیره تیره
 در تیره تیره و خود از صحن نشان چرخ دل خوش شغلان تیره تیره تیره بیت

که یکنهان سوخته کارزار بعد از آنکه بعضی نشان که درین سوخته قتل و بکری گوید بدو
رسیده طریق گزیده بود و افتد سر اسیر و مغلوب گشته از غضب غزنین شغف و آتش
با تهنیت و هدیه بدو وقت این رسیده یکنه از اطعمه و سبوع و خراج گردانید
و از آن که از آن کتب و انگشتان که از طرف نشان راه گرفته افتد سیاه به این نزد
درین آمد که هر سه کتب که در آن زمانه مرکب علی بن درویش و غیره
و دیگران که هم در آن عهد گشته زنده گشتن بوقت افتاد اقصای نزدیک
از آنکه بنام و دولت فایده بدست غزنین میگردد و جاهدان در کتب و کتب
در بعضی نسخ بنظر رسیده که هفت هزار مرد آذوقه گیرن روز گور خولان و این مرکب
پادشاه و بگزینه آله که به خیر ایران دکان که در هر سه آب علی با کتب و بدو
به کتب و غیره و جهت بگردان زنده از اسبان را هم از دشمنان بردار و دشمنان

[illegible]

ظهور آورده در کسب و در وجه دنیا و دین و عالمی است هر علم الهی و دین و دنیا
 بهشت و در اعیان مفاد موقول گویند که در ساجده و سایر محراب ابرو و خدایت توفیق
 بشا شیعیه از میر مؤذنان در عقب توفیق که استشهد ان علیاً ولی الله گفته از
 یا حی علی الصلوة و یا حی علی الفلاح چنین حتی علی خیر العمل حمد
 و علی خیر البشر که از غایت و در کسب و در ساجده و سایر محراب ابرو و خدایت توفیق
 و در کسب و در ساجده و سایر محراب ابرو و خدایت توفیق که استشهد ان علیاً ولی الله گفته از
 یا حی علی الصلوة و یا حی علی الفلاح چنین حتی علی خیر العمل حمد
 و علی خیر البشر که از غایت و در کسب و در ساجده و سایر محراب ابرو و خدایت توفیق
 و در کسب و در ساجده و سایر محراب ابرو و خدایت توفیق که استشهد ان علیاً ولی الله گفته از
 یا حی علی الصلوة و یا حی علی الفلاح چنین حتی علی خیر العمل حمد
 و علی خیر البشر که از غایت و در کسب و در ساجده و سایر محراب ابرو و خدایت توفیق

بمعول

بمعول که استشهد ان علیاً ولی الله گفته از یا حی علی الصلوة و یا حی علی الفلاح
 چنین حتی علی خیر العمل حمد و علی خیر البشر که از غایت و در کسب و در ساجده و سایر محراب ابرو و خدایت توفیق
 و در کسب و در ساجده و سایر محراب ابرو و خدایت توفیق که استشهد ان علیاً ولی الله گفته از
 یا حی علی الصلوة و یا حی علی الفلاح چنین حتی علی خیر العمل حمد و علی خیر البشر که از غایت و در کسب و در ساجده و سایر محراب ابرو و خدایت توفیق
 و در کسب و در ساجده و سایر محراب ابرو و خدایت توفیق که استشهد ان علیاً ولی الله گفته از
 یا حی علی الصلوة و یا حی علی الفلاح چنین حتی علی خیر العمل حمد و علی خیر البشر که از غایت و در کسب و در ساجده و سایر محراب ابرو و خدایت توفیق
 و در کسب و در ساجده و سایر محراب ابرو و خدایت توفیق که استشهد ان علیاً ولی الله گفته از
 یا حی علی الصلوة و یا حی علی الفلاح چنین حتی علی خیر العمل حمد و علی خیر البشر که از غایت و در کسب و در ساجده و سایر محراب ابرو و خدایت توفیق

گفتار در کیفیت ظهور تاج و هاج باین هیات خاص که منتسب
 دودمان علییه مکان صفویه از تلبیس آن مستحق بقدر لباس کشته اند
 بر متعلقان احوال روزگار و متعلقان حوادث میر و بناد بر این ابرار در حق اعتبار
 مانند که بعد از فتح ملک شیروان چون جهت سیه روز خواه میران الاز در موضع
 بخوان مسجوع به کلاه حیدر کرد و در شاه نرین عزت نیز به جودان دین و دنیا
 در حق آن رات فتح آیت و خیریت که ناله در لشکر داران غل سینه که در آن
 بر انصاف سلطنت گردید و در آن طریق بعد از ظهور از آیت که در این که در این ط
 سبک معشر مع بهادر سید و پس بهادر خیر شرف آفرینت بر آن پادشاه
 دیدار ظاهر گردید چنانچه همین که در رکاب ملک و سر رافق بعد از این عباد
 جامع شد بر این منیه که آن حضرت در آن مایه نایب بود و باین که در شرف بر خیز
 این گفتار در هر نسخه بود و باینکه در هر نسخه بود

انوار مرآت القاصد عظیم الشان که جلالت قامت و مقامات بنیه از دگرگون چنانچه در
 از مایه عده سینه که بر سر داشت و در هر فردای ساطع صافه بعد از این بر این بود
 نفس آن پادشاه چنانچه در آغوش آوردن بر در صحنه سفید و در هر فردای که در شرف
 میگردید و در آن مایه چنان در آغوش آوردن تعلیم می و در حق و در این مکان از آن
 به جهت این طریق سلوک داشت و در این جهت موقوفه و تعلیم بر او داشت و در این
 بعد از این مایه آن صاحب ساطع مرتفع گشت و پادشاه مکنه عبادت باین مایه
 در این نظام و خلف کریم که در این و بیگانه از آن چنانچه در حق بر این مایه بود
 و در آن وقت سفارستان علییه مکان صفویه در باب ارادت آن سلف رفیع
 منزلت آن بود که گویند در روزی که در آن طوفان از سواد طوفان که پادشاه بر در صفور
 ساطع سفید و در هر نسخه بود و در این مایه بر این مایه و در باب ارادت

تغییر آن از دیوان نماز بودند بعد از آن حالت پادشاه دیدار در خط خطی مایل
گشت غرض این ظاهر و موصوفین معا بر ما بدان عامه تغیه که بنده در ذرات
در این بر تفع از سینه عامه که مد خط نموده بودند به این هیات خاص که اکمال پنج حرف
است سوره فرموده و همچنین سوره طه را در اسطر تیز از جدول مایل به خط شکست
تا در حروف ششگانه را که در آن وقت در دست به دار ابراد است این در دین علیه مکان
موجب شایع اعتقاد بود و بعضی از خود در کتب خطی در آن نمیداد و موصوفین
تا در قرار دهنده که گشت غرض این معا بر ما این هیات خاص که اکمال پنج حرف بود
در کوه که گشت در این در دین علیه مکان و نه سبب حق الله در سبب عظیم و اثبات
آنکه آن شخص خبر از دفع عار به و گشت سوره که امام الحقیق و بر اینها ضیق شاه و
عالم این به طلب را در علم رویه معا بر نموده که آن سوره را در دین عظیم به خود در آن نوشته
و این

شاه سجود بر کشتیال دان ساخت دشت از زبان از قلم قلم سپاه مجید خضر خرمگاه
 گردن در آن موضع سینه در فخر لطاف تبریز لطاف دان عجز و غلغله و در ابریت
 پیران طین سلفه زنده از صوره قلعه بگریز فوج از لعل ریحال و سنگان لجه
 قله بر سیر استمال بران تیت که گمان بر سر آب بندل فوج آورد و بصیرت
 تیغ آید از رنگ عدل و جو خالان از مرآت صبر مهر نوزاد بر بانه کوه پیکر
 در فخر نشسته عیان از لعل تبریز و دان گوید امیران از آن از قوت و صول قیامت
 عدل آگاهان یافته صبر درین خوف و گناه مگوین و تبارش بیک از ابریت گردن
 و بر دگر که بر دست صبر است و باده از او جان براه میدان در از نمانان لعل و بعد از
 راه خراش گرفت و چند روز در بغداد درین محنت و اندوه میرود از بغداد
 بر خطه اسیر قاسم بیک بنید که از خطه بنیدیه یو بر یک شاف در آن

و بر بر سر از غمت و در کار خراج گوید شعر چنین است آن را بر و گنار که کامیت
 سر در که خوار خرد و بگریز چون من او عجز از آن ترغیب نزل عدل رتبه سپهر
 برین داد و از خوار و جو ساندان گلشن او عجز بر استی آن سعاد و قوت نوز
 که غلغله عظم احوال و ثقل که سنگ زنا که در غایت استمال رتبه بودند خزان آورده
 متضرر اندام نظیر ظلمت رایت سپهر آیت ساد و توند بر نشان بر حجت تبریز
 معلوف داشته بر دگر حجت آن عجز طبع از عجز سم سینه و خوارم خبر ریافت
 در آن زستان خشن و ملول هم در آن موضع است نشان و در ایست لای
 و است در غایت و در درایت و در غایت کفر و روح سپهر برین برادر داشته
 طلوع یافتن و در حقوق رایت پادشاه گدوین از اوقیان و کفایت و آوا
 چون برید ملک آذربایجان از عجز و ملول پادشاه عالم جان رنگ و در غایت و در آن

در پنج روز وقت قبل سینه چال بر نه و در وقت نوبت خواهد بود و شاه شکر نژاد
 که هر یک از کشته شده است نوزاد، علقه است که درین روز بنام الهام جان بگذارد
 که چوب لیمو است نه را که از سر چشاده و در سر آب خواهد بود و از سبب کرم کش
 را از رسم جنگ لیمو است و در روزی که در شش همان باز نماند چوب لیمو در
 دانه غریزه و از روز و در شش زخم کرم کش را در آن سازد **ذات فضل الله یوتی**
من یشاء آنگاه به نام و به جزو طفر در دانه و در آن موضع از فرمود
 در حبس و در حبس از دانه کرم کش از دانه زان صاف طوی و در آن بگذرد
 است که بگویند برین باز و چیت کند چوب لیمو در سر چشاده و در شش
 در صفت چوب لیمو در شش و در دانه و در شش و در شش و در شش و در شش
 که در سر و در شش و در شش و در شش و در شش و در شش و در شش

این

نه بنام و در شش و در شش و در شش و در شش و در شش و در شش و در شش
 و در شش و در شش و در شش و در شش و در شش و در شش و در شش
 که در شش و در شش و در شش و در شش و در شش و در شش و در شش
 و در شش و در شش و در شش و در شش و در شش و در شش و در شش
 و در شش و در شش و در شش و در شش و در شش و در شش و در شش
 و در شش و در شش و در شش و در شش و در شش و در شش و در شش
 و در شش و در شش و در شش و در شش و در شش و در شش و در شش

در شش و در شش و در شش و در شش و در شش و در شش و در شش

زین غنای رستم یک جهان در جهان زوایم قیاد و بسته راه گذر صبا
 زلف بکشد یکدین گنجه بهار اعدا بر اس دانه نایب سلطان از دریا
 زرقاب و جبین و مندر و ساقه نکند از خود ابرو دران گماند از دریاں مهر که
 نادر از بندیر و نوکانه زین دار در این کمر صف آرا گردید و با وجود
 سپاه موجب گشت قد فیه قلوبهم الوجب لاقوم غایبان عصفور موت
 درنگان لیلایات بر اس بیاض و صفایان سپید و زلفه بر صفای خود را
 احوال در حکم خورده از طوف و صدد در آبگیر از افسان آگاه و خسته تا چوب کش
 بر آهسته بیت زهر خندان از به جک دست که به خود حاضر جهان گشت
 پس از عین و آتش و نگاه نمرودان بر هر طرف و در دران هر طرف استمال
 آفت حرب دست یازید از هر مکرین اکثر حرب با فرودفته و دست خیز کرد

دیم

دیم بر آن آتش میوه خنده سنن خوار گذار از ابدان چون کمر است بنگار و لایم
 گذار از حبه امیر غل و دال گردید و از جمیع آن حبه که جز در حبه و ذرت
 رود در غل در خضر سوخته زهر جبین گشت بهار و بهار آید از هر طرف و از هر
 امر که در غل و غل که در غل سوخته خال میرساند سحاب تیغ خورده خضر سفار کن را
 از کمر آتش چون گلستان بهار بیدار است و شد از در کار حشمت دشت گذار را
 از غنای آدم ذات العباد التي لم یخلق مثلها فی البلاد و حیات
 بیت شربان به پیکان که به در تیره کرده بر انگشته است
 انگشت کرد که درون برادریست که در بر بهار و در بر غل و غل و غل
 تیره تنها حریف و کار سوخته خال و بهار از ابدان بود از طوف کش و کش و کش
 رسید که دران و بهارین بر خوار از کار و خوار بهار از وقت و صفت و صفت

و منوبیت پیک از سعادته آن ظهور نرسید و در میان درط و غنا و شرفان لایحه
 از توام چشم ز که غصبان و خوشان سیوف بر تو سیاه است نقاب آسوده
 که فرساید و بر رویه بر خالان جلالت مژگان برده و سیاه ترک بر زخم
 نبات و قرار در کشید بر خنجر نبات چیده بر آورده و بر در طایفه هم آید
 چو نه خا و سوغه بر یک گوی پیونده سوز آید قرار گیرد از نیت بر سر در
 که در غبار در گذار از سپهر قرار گیرد و کار از ایت به این شب که شتر از هیچ
 سپهر در هیچ زمان ظهور نرسید از سیدین غنم و لطیف است چون چیده و
 چون انبار جوین پیوست و از کثرت حیفه ایجاد شگفتان و در سبب و
 نبات طیور را در کم قیام بودام ماند نبات در ستر در آن دست چیده و ستان
 بر از طبع من و بستان از دوز و در خوان گوید و مال و در آن از نهن بیوت و
 لکان

لکان لعل در کثرت بیت رخسار بکوهان و فیه برین نقاب و در آن در چنان درین
 ز سر و کلاه نه بخت راه سر از خاک بر کوه یک خرمگاه ز کشت خانه از این
 ز نیت نه در گذر کن و در خور و ستاره در مقام چمن آن سینه آید و خور
 تا به نود و از و غنای سرخ و کوفه که در حلقه و در رخ نغمه از پرده
 نقد و غنای بکشد در خطه فرمود در غایت به کلاه و به بانی از آورده دست نبات
 رخ و در در بر دست و از طول کثرت نصرت و ظفر نبات کشته برین استایل ادا
 در همه باب غنایان بر سینه کوه و آن بستان از نهن سان و در غنم از نهن
 این لایحه در نهن موافق آید و هر نیم کوه شیم توفی الملائک من تشاء
 و نهن من تشاء و پرچم رهب سحر آیت و در نهن درین کوه و در
 غیرش طبق عطف و نهن در نهن و لایحه و لایحه سوا من و صبح آید

محمد خان استاجلو و مناجات بعد از تسبیح اولایت حجت نشان خطیبی مله کاشان
 خرد و بیست و نه فقره خطیر از لایق و جو معانی در لایق آتش پاک و نور
 در دهن گوشت و سر و ذات سحر آیت و روح گویان بر او است و چند روزین
 فتح نامدار با طاق و کلاه گاه و گاه بنام از دست و ترکان چون آفتاب
 دلاور و شورش و گاه بنام عبید گشت خوان و غزال برین بگوشت و دست و پا
 بر رخ و رخ آینه در درین شایع و عید رسید که سلاطین و در در اینک شیراز
 بر سر و سر گشت گشت که از عهد مشایخ که بنام در گاه گشت بر باد
 اقطار و دایه و توفیق گشت بنام و دولت اوقات گشت بر باد و چند از سواد
 آگاه گردیدند و بنام و در باب و در توفیق گشت بر باد و در این سبب از
 دلاور و سر و دلاور و دلاور از راه بنام بنام و در توفیق گشت بر باد
 لایق

می گفتند بعد از تسبیح و مناجات را که در آن مناجات معنوی و خیر و خیر
 که قهر و آن سبب گشت به برادر آید به عیب عیب بنام و در توفیق
 از این و در این از این گشت بر باد و در توفیق گشت بر باد و در توفیق
 گشت و در این خوف و دایه و آیت از ظاهر و در این عیب و در این سبب
 که در این و در این راه و در این سبب و در این سبب و در این سبب
 بیت و گاه و در این سبب و در این سبب و در این سبب و در این سبب
 از این و در این سبب و در این سبب و در این سبب و در این سبب
 به عیب و در این سبب و در این سبب و در این سبب و در این سبب
 در این و در این سبب و در این سبب و در این سبب و در این سبب
 آن و در این سبب و در این سبب و در این سبب و در این سبب
 در این و در این سبب و در این سبب و در این سبب و در این سبب

دقایق این امر هرگز ندارد و بعد از تمییز این چهار خبر بنام رایت خود قبیل
 لغوی مقصد در حرکت آمد در آثار ظاهر و قطع منازل از اخبار اقدام برگ
 گزین بر آب خاک صفت از کبریا که اندر دینه هر دو راه گزین و در آن به به
 وقف نموده بر سیر استعلا عظمی در لایع شریک گزید صفت قرب و حول و به شکر
 کشتن از کمان قرار دادند از سلطان مراد نامدار از لایع شکر گزید و در ایام
 از جمله شایسته و کینه صفت شریکین زخم عزم که از راه گزین به شکر خیزد
 از شیر از دست نجات نیاب و شکر و امور از کینه و در آن مقام نیز قرار داشت
 اختار که خوش بایست پناه به لایع استعلا بعد از بدو رایت حرکت آیات
 شکر و کینه شایسته بعد از قرار در لایع استعلا از فرزند و خبر به برین رتبه
 به برادر از این دینه ظاهر ظاهر استعلا و سیه چهره باین حال و به شکر و سلطان آن

۱۶

در هر طرف گزین حکم و عیان آن عیبه و سایر و دینیت فکر و خبر از نزول دینیت
 جدول آگاه گردیدند و شکر و شایسته و سایر و دینیت و به شکر و
 بعد از در هر طرف گزین به لایع استعلا و در آن مقام نیز قرار داشت
 همان نوع نموده به لایع استعلا و در آن مقام نیز قرار داشت
 غلامی در نزد صاحب امر است و کشت در مقام به لایع استعلا و در آن مقام نیز قرار داشت
 و سایر و لایع استعلا و در آن مقام نیز قرار داشت
 نماند نه به شکر و در آن مقام نیز قرار داشت
 و در مقام شایسته و کینه صفت شریکین زخم عزم که از راه گزین به شکر خیزد
 ایس بیگ خاقد و شکر و شایسته و سایر و دینیت و به شکر و
 چنانچه از شکر و شایسته و سایر و دینیت و به شکر و
 و او غلامی به شکر و شایسته و سایر و دینیت و به شکر و

خدا رکوه و دادر از بخیر و کرم و رحمت الهی گمانی چنانچه از قرب و اولیای ملک آگاه
 گردیدند تقیم این خبر غیبی بپدید آمدن از کائنات بنام آرزو و ناط از منبر غلط صغیر
 گریه بر آن و پیر آن و پیر بر آن هر یک از ذریه این دولت بقرت و جود میسر گشته
 ادواب نادمان و خوش منقوع گردانیده ایمان و بهشت گمان خنایر کتاب
 قاضی محمد و حسن احمد مولد، عبداللین سعید و غیره با بولام اعتبار و تیس
 شرف و هدایای در تفسیر و آتش این نور و طین برست عاصه از آتش الهی و
 تیز دلاکین و آرایش طین عبود و از دهن شمع و معراج در لایله و آفت
 معنوی چو آتش شعله نمون به از تربیت و امام این معتقدات مرکب و مصلحت
 معون از آفت عین الکمال باین دستان صاحب حال در آن بلیه فروکش
 نشان برادفات و دشت سپهر برین برافزشت و از فرزندل مایلین زینر دیگر
 با این

برزیت آن همه افزوده حوض و عوام در هر طریقی حاصل بود و طایفه با بر خفته و از عیش و شادی
 غمید گردانیده مزاج و اجتماع مایلین از آن برست تمام ضبط گشته و توجع اقدار و
 راجع بکاف و اعدام و از آن ناط و کلامه و دست بقرت بر منع گردانیده و طین آن مورد
 سرور بر تمام سبب جن و طور عدم انبساط ایمان بنده و دست سقیمین آن تمام
 و چنانچه بدو شایسته و دست و دلا بخت آن کج بود و از خود آید بهینه سبب و تفسیر
 بنای سحر و انعام بقیه بمانند و دست بقیه مقام این جن و دست آن جن و
 دلش در غزل و سر و دانه و نموده که از رواج و برکت نشان و مع غرض و آلوده و از
 اعتدال نیم غزل نشان دم سیمارامیه در از فردر و جواد و دانه آتش عسوفه
 بجنات تجریم من تحتها الانهار نزه و کلام رحمت عین بخت نشان نموده
 ارم ذات العباد الی خلق مثلها فی البلاد دین و فضل و کشف و خیر و کلام
 در هر افشایش بر

در پاره و بارگاه و پناه و جبهه و جمع هر دو ماه بر خفته بیت در دشت از بخت
 ناماست ز کس مهرش آریسته بر افروخت از غنیه در گنجان بود زین
 صد هزار آسمان پشته گنجینه اس از تیره صندل در آفتاب مقام روح افزا را
 نموده خود را اعلیٰ گردانید در آن مهر غله آئین بر تریب با طعنت و کلامه صدی
 تمام داره ساقین حورق و کلاه خان ماه و مرغ غنیمت و کلامه افروخته
 از دایح ریخته و آریخته بدله رخا از زتاب من هر دو از غنیه سندن با حوت رمان
 و دوش لب از از آفر افروخته پاره به استمداد حرارت مؤثر بر صورت مبداء از جرم
 معیان خوش آلوده بکمان سرت طراز به عمارت و ساز و سازه گمان فخره از
 بزار گنجان ساز بخواندن زهر جین هم آواز بیت چو غنیمت و کلامه
 ز شوره برود جبر دلا زنده با نر کلاه من پشته چو شایع گنجان کلامه

ناله

غزلوان بخواندن تیره زین سینه گنجان از میان به کلامه گنجان تیره
 روبرو دله از غنیه معتدل رخ شادان کلامه گنجان عشق از غنیه معتدل
 پشته و ناله غنیه آفتاب سینه زتاب سینه بر سینه کلامه گنجان در آفران غنیمت
 سندن مهرش و جین و حکام عمارت و جبر از آفرین و بار در ارفع غنیمت و کلامه
 رسته و ناله کلامه گنجان دله زتاب غنیمت عمارت و جبر از آفرین و بار در ارفع غنیمت
 در بار بر سر غنیمت آفرین ساقین کلامه گنجان بقدره از غنیه معتدل
 در جبهه و جبهه پشته و ناله غنیه معتدل گنجان کلامه گنجان ازین کلامه گنجان
 زین غنیمت و کلامه گنجان از غنیه معتدل و ناله و جبر از آفرین و بار در ارفع غنیمت
 گنجان پشته و ناله گنجان دله زتاب غنیمت سینه از غنیه معتدل و جبر از آفرین
 و ناله و جبر از غنیه معتدل و ناله زتاب غنیمت و کلامه گنجان از غنیه معتدل

تو ویر پورده آن پیر حیدر خیر را و بر یک شهادت بصیرت جنت المذکر را از خود
 صورت این و تاج در بهمن تم جامع جدول پادشاه با یون خالی رسیده از وزیران
 هر صراحت خبر نیرال غضب اشراف اشغال یافته در بهادر خضر بهار و او را در آن
 انوار لیر و نوار که از بزره و لاری و راحت رنج سکون برادر چون خضر و خجانه
 آراسته و خرم بود و از غایت لبست دستار ارتقا داد و گفت لطیف قلعه آ
 که هر چه کثیر از این معانی ابر چون کی بود همان مقام سطوف داشت و این قلعه
 کلانتر از آن حدیث که از رفت به پیر بین دستان میوه و از منافات با به
 انکه هم آوازه بخت گفته اند ام را بر فاش راه صعود محال و تعیین انداز
 رفتن برین از اندیشه خاله بیت به سکنه درش در سینه خلک همچو گردش
 به خاک و برین بهار بهشت به پیش خندق نصیحت به چون ظاهر آن
 غلو

قلعه از پرتو پیر حیدر است سرگردید که تو این اوداب در دین با خضر اوداب
 عدوت دالین برادر شطران آن حصار به در گردید و بر بر و ج مخالفت نشسته
 از روی تیر اند و انداختن سنگ جنگ با غایب گاه این قلعه را به برادران زدند
 برسانید بهادران من و فزاین غضب آئین بر این آن حصار حصین در آن
 محیل که ۴۰ مکر کثیر غایب قلعه را در میان گرفته و روز اول بر تیر و تیر به سبب قلعه
 پرده خسته و روز دوم فتح آن حصن حصین و جهنمت غنچه و از طرف جنگ پیش
 بری به نام خون آشام بیج و دیر و از از دعو معانال پرده خسته و از بهادر قلعه
 بری بر کش و حصار سنگ رنده در حصار حیات بهادران دین می انداخته
 تیر فزاین بر مصلحت چون شب و نایک و حراق اوراق سح آن سایل خندان
 راه بهادر گفته و سنگ رنده آن پیت طرآن چون خسته اند بر این بعضی تیر
 در پیش گشته بود

نهادم که هر از دور شعله تا دور و لفظ دور و زندگانی مستحقان بصفت اینصفت
 عینا مصطفی که میر و کاه از صاحب بنحی دسیم سنگ افزه و بمصدق آن
 نهادان بهر بیت نه در طرف اهرام و نام من آورد که از خردم
 که که سر از باره که در بدن خیر و بد و شکر و گن زباین جوهر برادر از خیر
 بسا و این شهر منور نشان که در دغا و شیران بهیجا حیرت نشین من پرده
 خارج دهن رنگی بر آردن چرخ و از موج خیز خضرت و بهر کار و در سینه و دل
 و صاحب کعبه و شوق بر خازان آن حصار راه بهر گفته در آن وقت از صاحب
 بهار خاندن بر سنگ و به چرخ دهن و گویا متا طوگشته بهر تیر شیر و در کجا
 بگذرد این فاکر از افتره بهشت ناز و گویا دین و در دهر این دگر بهر و بهر
 پوشا دین بود و بهر و خازان عقیدان گفته باشد بهر کند و دست در زمان حصار

[illegible]

مناره چو کوه نظاره گزید عظیم در در آن حصار جبین است که آتش را هر قلعه آن
 سپاه از آن بود و در آن رود آب نیز از خندق مستقر افتاده بود و قلعه حسن که از
 جنگ ایران روز مجروح و دلاوران بنده خیزد آن حسن حسین نصر جبهه او آب حصار خیزد
 فوجات درین بر خیزد و در گذشت و در برج و بارو و خانه و آسمان از آسب بزد
 قلعه دار قلعه آن که بهر برین سینه شش بند تر آن قلعه داشت و آب که
 نه از دشمن سرنگون در شیب نه است کان سر بلند تر که بر پیشین برین بنگونه
 چو شفا در حصه آورد گین چو بر آسمان صید و چه برین بر کاه راه مرا آسان بود
 ز به دلا و پناش لیکن بود فغان حصار جبین چون نظاره حصار است و زوله اجدل
 زود و ایران بیشه میا و پیکان قلعه و فغان چند روز بر سر صحره و محاصره بود
 بعد از آن بر در قلعه گشاده و غیره جبین آوار و فوج بریت که بر دهان و دهان گوجار

و استقامت آتدت بکار فوج آن قلعه تیسر و نه پذیرفت سخن نفس و دات نیست آتش
 بر آسمان که پیکر باین بر بر آسمان حصار و حصار آن حصار را بنظر خفته آرد آرد
 بعد از آن نظاره عالم آرا حصار حقان فوج که جوی آب را که مایه انقاش محصوران
 بود بر تر و گز اندازند که دست در آن فوج از طرف آن کوه است تا بر حصار
 چون بهر بر صحره حصار به خطاب آسمان وقت گذشت از آن فوج و در حصار
 انعام این هم حصار بکند و در فوج از دلاوران باین هم امور گردانید و بانه
 در روز عظیم و عظیم فوج آنرا حصار کردند و راه جبین آب بهر جانب گشادند
 و در آن شب آتش عطر و دلازنها دشمن بر آورد و در حصار و خطاب بکند
 و در روز سر نهانند فوج این عظام بعد از تثبیت این هم که حصار و استقامت برین
 جان بسته استقامت آتدت حصار و قلعه گیر دست برینند و در روز نیم از گزین

در آب امر حصار از طاق و در آن برگشته از جا و دست کشیده و حصار بر آن
 مانت خیر آسا بنزد در قبال حیدر معوض که در ده تا سی سالگیش بقعه سادگانه گردید
 و در حین نیم ماه از آن محله بقعه در آن کشیده و در بار بر روی خوش بر آورد و در روز
 دگرین الفریق سوگند قائله ساخته بانه بدفعه قلعه در آن نیز بجز آن خیر و گداز
 آمده حیدر و کبریا که قلعه در آن سوخت و هیچ اثری نماند بر کبریا نماند که
 بجز از آن علم امر که بنایت بجز از آن کمان دولت قاهره بنات یافته و چون که
 در نفس آیین مجرب گشته بعد از چند روز بنا بر نقطه ای از آن و در کرباب فادان
 مرغ خوش از نفس غالب پرواز نمود در آنجا و در نظر سیه که چرخ قلعه گردید
 از خطوط است از پشته و منظور از آن جهت عبرت مراد یک را کیست نه از گوش
 آفتاب نرود و در حین کی در نفس آیین معذب بود از غایت تشذیب خود را اندک

نمود و بعد از در قفسه در بوفته بعد از این فرقه است خیره کننده آیت در منقبات
 دستار خط عیش و گام راه گفته که امر به این جشن نیم و گاهی به واسطه دیدن کار
 اوقات خود به صرف و شتر و در آن بنا محمد بن میرزا و در فغان مغر و سلطان
 میرزا و بقا از حجاب و گاه کی سلطان جن برادر که کی میرزا و از گداز بخت
 بر این و منقبات و تبرکات فراوان بهشتان عذبت فغان آینه بادت تغییر
 باد عذبت مستعد گردید و مقصود المرم لطف و هدایت خوش رجعت نرود بلکه
 پادشاه منظور از قلعه پشته بعد از آن رایت رجعت بر آن فرشته ملک از
 نرود که سرادقات تخت بر سر برین نفوس و از آن حدود بیدار خفاش شانه از
 خفاش که امر به لطف بیدار بر لطف بر آیت و در آن مقام خبر طغیان مهر کرده
 قمر سلطان بعد از در دولت در باغ عیدل به و در یک به یون در خفاش عین

ملک چون مرده مهمل گوید و تشنگی در آن لب شور خسته و درین تشنگی سفاک
 بر سر نیزه و اقوام مهر آینه سجیدت و مصداقات مراغه گویند و تکیه باو می
 طالع شدن مهر منجوق را بیت صفوی آیت از اقی بلده یزدنا
 بر طغیان چل کوه و موختن خرمن حیات آن بیابان آتش غضب سحر لعل
 نطق و قیام پادشاهان علیه صوفیه چنین بیان نموده اند که چیزی از قبح صولت ملک پیر
 رتیب خاقان جهاد سلطان بن یعقوب از دار اطمینان سرکار بهرامشاه بغداد گویند
 بنوعی که ملک باین توفیق و کلام ملک حقایق و فاضل و کمال از فاضل و فاضل
 و جو سعادتمندان پرستند گویند برادری که به حسب فاضل سلطان بن یعقوب
 در این نزدیکی از دار سلطان برادری است که خود ترا که آگاه گوید صفای جان در
 دینه بگیریش عزیز دل و عاشق ملک گشته به از احبت و اندوه بنده و متعلقان خود را

ادامه

بهشته راه خندان پیش گرفت و یزداد و یزداد و سلطان بهرامشاه و پسرده در غایت آن سفاک
 پیش از پیش خورده و بهر سلطان زکمان گمان استغاث و تهر میرد و بهر ملک
 حقایق بجزه تصرف خرد آفاق و افاق گرفت و ایت یزداد و یزداد و یزداد و یزداد
 و آن جناب جودت ملک آفاق بهرامشاه و یزداد و یزداد و یزداد و یزداد و یزداد
 پیوست که شاه لعل الدین محمد صفای بهرامشاه که حسین ملک لا حبیب و قلم
 دار احباب یزداد و یزداد و یزداد و یزداد و یزداد و یزداد و یزداد و یزداد
 معرفت و دلالت نماید و بهرامشاه را بهرامشاه پسرده از قیام آسمان و فاضل
 من جمیع الوجوه فارغ سازد شاه لعل الدین محمد صفای بهرامشاه که حسین ملک لا حبیب
 نسبت دار احبابه طایفین نزد بهرامشاه و یزداد و یزداد و یزداد و یزداد و یزداد
 نموده که در این دار گمان سفاک و فاضل و یزداد و یزداد و یزداد و یزداد و یزداد

من گفته گردیدند و خاطر از تیش تمام آن جمع گوید رستخت و قبال بصوب
دار اعداء نهد و لوگه را پس که هر در بیت و شتم چهار لاله سینه شتر و خانه در
استرازه آمد و بعد از طمس و حصول بطا هر زرد مرگوار حاطه بود که نمودند و داشت
کلاه مرده از وقت طلوع نیز غلظت کلاه کلاه بر دایج کشش است بر صاده کلاه
موجب در کشیده غلظت غلظت کردار و کشان کلاه و کلاه از تمام آتش بر خوس حیات
تا جان رئیس که میرا در آتش آتش کار رفته بود از بناد حیات در و شان شکست اثر
میراثینه و مصوران نیز در مقام حراغه بر می نیردند و از آن من گشت حاکم اندوختی
بعد از آنکه غایت جهالتی در زمین تا بنیر دولت قاهره و دوا و توپ و شکست
در بره و بیج بود آمده سیاه لغت و کلاه بر سر غلبه و از دهم از آن چینه
بر دهن بر رفته است و در دوزخ رفته و بصوب تیغ آبرار و شان شکان آبر

بیا

بیدر سر از تیش که را به دار اعداء رفته قاضی بر حین حیرت شرح هدایت حاکم
بیدر از مردم نهد در آن آبر و بخت رسیده رئیس هر چه که در هر آن حیرت و شتر
مقتدر بود بخت ارکان پناه بودند و در تیر دگر براط حاطه در رفته حاکم بود و بخت
بیا کردند او بصورت امیر نیز است بر تیر بخت ارکان گشته تا اختار کلاه و دگر از
و شکست است جمع بریده افق لب میزنند تا کلاه حیرت شتر و تیش در شکان
موجب بر سر و رخت ضلوع کشید بن افقین بجا که در حراغه و در تیش شتر
بدر فقه بصفت اقبال ابر حین غلظت بر کن جبر و در طه را از طرف
رئیس از راج نودند و تا عرض را به جمع تیغ بیدر تیغ گذراند حیات و کلاه باد
تیب و تراج دادند رئیس بر ج که از سار و روج بر تیغ متاز بویایه برده غلظت
از آنکه گفته اینها گویند ای کالم الموت و لوگتم تیغ بر تیغ مشید

شامی صحران گشته اران ملک مغرب است زین به کجایان قاهر آن بر جوانی
 برونه زبان و جب و باغ صادر گوی که از آن رج از رخ و خاک گلوسازند
 در آن مقام در آن زن خوش بختی که در مطهرش عشق سازند به با عجز و سطر
 برین خزان به حب و غنای مطهره جابران قلعه گرین و خاک بیا جمع آورده
 به یاد دوزخ آفتاب نموند آفتاب نیره در آن زن کوه آبریزنده هر که از
 آب حیات مصیبت در آن بر در زنده کران بر ج پناه بر نه کعب بر آفتاب
 گریه طایران مؤید معاصرت سلم بر آن روزنه صعود نموند زین را خواهد دار
 به کجای درون گشته آفتاب غولسینه به این آورده دجند کران استوار سینه مجوس
 به با تشنه سینه در آن خورشید هر در را چرخ بر حسن کجای به چرخ
 در دهن آفتاب مجوس به با مقام کفران لغت سبب به درین هر با به
 بر آفتاب محشر به

در آن خضر خون به کشته به کشته به کشته به کشته به کشته به کشته به کشته
 معاودت فرمود در میان صفین خیران غلبه آبریب در آن دنیا به با
 رفت به بهیم کشید و برت و کورگان کا و زینت گردید به مبداء معیبه و سیم به
 به تقاع یا فتن لوامی گود و نسای پادشاه کشورستان به بهیم گشت
 فرمانفرمای خواسان میرزا سلطان احسین با تقرا و معاودت
 نمودن به با بر سر کشتی نمودن اهل طبع کمالی و قتل یا فتن به با
 از ایشان و میان شکاف نمودن بعد از آن به بهیم که به ملک تقاع به
 در آن کجاست و ده نیست خرد سهر قهر که به بهیم مصروف دار العبد و در دود صفران
 صفر سلطان خیران به این صفر به بهیم که به بهیم به بهیم به بهیم به بهیم به بهیم
 به بهیم که به بهیم به بهیم به بهیم به بهیم به بهیم به بهیم به بهیم به بهیم به بهیم

و چون آن زمان را میسر شود که مناسب است طب با این پنج چیز چنانچه
 در وقت دهری که معوی بنو اصفی نامی معروف است سر علف نموده هر یک که این جن از
 از نطفه طفت شش مهر چنانچه بواسطه باران از گنبد و بسیار از گنبدان نزد از خود
 خفاک وجودش هر که در جوش برشته گنبد با زلالین عسل یک و دو شکر را
 و فرج از سبزالان نامی از دانه ای که بر روی او که در پی و غیر نفس با گداز از سبزالان
 شایع است این که در وقت چرخ چال عدس رکاب با این بود بر و این صبا
 و خانه بوم تیره و از دانه خندان از راه سفار طبع گنبد ایضا در همه در ادای
 شبنم سینه و سینه حوله طبع بزرگ برادفات آبل گنبد و در آن حلاوت
 طبع یک خانه سفید جوی آب هر دو یک مقوی بود و از عدس در هر یک
 به آن می باشد آن در وقت اشتغال میوه چرخ و در بصل حله حله آبل

در هر یک از اینها که می باشد

گنبد بقلعه نفس حبه لوب دروب سرد و گداز و غارین بر یک حله طبع نموده
 در عین نزد که بر گنبد از این و مواضع بعد از آن آبل و مع غلبه خنجر
 الغار گنبد و در اطراف و در غلبه عسل و در عسل از این طبع حله و مع
 و در آن غارین غصص و زلال گنبد و در عسل و در عسل و در عسل و در عسل
 حله و بقلعه نفس حله از آن حله طبع حله و در عسل و در عسل و در عسل
 از این طبع حله و در عسل و در عسل و در عسل و در عسل و در عسل
 گداز و در عسل و در عسل و در عسل و در عسل و در عسل و در عسل
 عین در عسل و در عسل و در عسل و در عسل و در عسل و در عسل
 از این و در عسل و در عسل و در عسل و در عسل و در عسل و در عسل
 حله و در عسل و در عسل و در عسل و در عسل و در عسل و در عسل

[illegible]

ایمن

استغفار گشت هر فرمود ابراهیم و قورحیان و آحاد الناس جزو ظهور در عالم آفر
برایتم بصیرت بقدر خوش و خوش گذشت سخت ابراهیم میان علم نیز بود که در آسم
آنچه در گفت و گفت این امکان نبود بعد از شیر در میان و طعن میان ابراهیم
صید نمودند ابراهیم از گفت علم از کتب و دانشهای آسمان و احوال الناس و علوم
بهر لب و گفت و بعد از آن استدلال ازان و حجتان بعد گفته در آردند که صاحب دم
از تعداد آن با نظر و جزو زبان گوشت بیت در آرد و خوش و خوش گذشت
از این و خوش و خوش در دشت سرنیزه و شیر بود که در پهلوی گرد و بخیر بود
گفت که در کاره خود را بر ابراهیم خود بخیر دید و آنگاه صیدگاه
بصیرت برد از انبیا و خود حجت از حجت آن بکار همه آرد و نه بدل و بار
زاد و بخیر و خوش و خوش که بخند و این در این است که خواند و این ملکات

نه در گوش گنجینه و نه در دستان زخون بر طرف رویدید بود همه دشت و گمان فضا
 در آلوده غمزه است اندوه بیت و شهنشاز در محضه جود از خوش گشته گشته مقیدین
 امر بکار آن جود از ابرامه اسد طین و کشف و طمان و خدام آستان فضا
 حسب الفرمه لازم طاعت تقیم نموده و بوجوب زمین و حب و طمان آستان بامروند
 قادر رؤس آن و حشید جمع آورده سازه عظیم بر خفته در کمال مناره و باب
 مطهر و شاه زمان در هفتان براخته است و در این آن طبعه طبعه از صیقل
 اندیشه نموده بر خست و خسته در آن پادشاه سپهر توان با زمین زبان گشاید بهر از
 فراخ از اسرار صیه خاطر خیر مایون پادشاه ربع سکن نامیر بهر ایدفات گشته
 بعضی را خضع تره را معکوس که ظواهر اثر گردانید و در آن مقام است انعام با پیش
 و گماران محمد خسته از دست نوش لبان بین و طراز ج سازه گران بعد از از
 از

گفته است عفت و طمان و طمان بیت و در خوش و در کمال است پذیر
 تا خوش گوار زمین قاع و طمان و طمان گنجیم دست بگشاید نشود و در گود
 شراب زده خسته بر گوش آفتاب بهر روز و در کمال زده بهر گنج و در کمال زده
 گفتم در دینیت یافتن هر صفت از آن از نود و مو اکسیر توان و بنا
 فرمودن عمارت و چهار باغ و حوض اخرا و بر سر هر قد اما فرموده و حب و طمان
 سهل علی و دفع صاعه کوه و مطیع شدن و الی گیلان بعد از مشاهده آن سنج
 و شاه سپهر توان چون روزی در غزوات سیدفات هفتان برین با کمال از و نه سنج
 معروف است بهر روح از افرات و دین بهر آن بهر خاطر مایون و نه بهر آن
 و دین است بهر است و بهر است و بهر از و موله جان ملک در غزوات و موله جان
 و دین خفا که طاعت بهر است و بهر از و موله جان ملک در غزوات و موله جان

که از او هر طرف درج برین برادر خفته است برایش از خوش گشتار شده و لکن عظم برین و
 سطر که برین درگاه کن لکنان جنب نشان در نهایت سمعیت و از طوط چنانچه است
 آب و هوا خیزت خلد برین در لکنان بیت لکنان و سبیلان که به بیت
 نیم ناله آمدن جان رشت خنایان خلد برین در لکنان زمر لکنان نیم صبا
 سر آمد سر آورده آزار برده و از بر کشیده خزان نبرد برادر نه بهر لکنان صغیر
 از سرشته زنده که آنگاه بر سرش لکنان برین درین صبا خیزد برین
 زنگنه که سبیلان بیست آن سران خلد برین دران برین خنایان خلد برین
 پادشاه که از لکنان از افریخت و سبیلان آن سران خلد برین دران برین خنایان
 بهر سبیلان برین دران برین برادر است و دران برین دران برین خنایان
 نشان که بر سبیلان و خوش طوط از افریخت و سبیلان آن سران خلد برین دران
 در هر طرف درگاه برین برادر است

الذی

از خوش طوط برین برادر است و دران برین دران برین خنایان
 بران برین برادر است و دران برین دران برین خنایان
 دران برین برادر است و دران برین دران برین خنایان
 از انزاده ناله زرقان طوط برین برادر است و دران برین دران
 برین برادر است و دران برین دران برین خنایان
 بیت نیم روح برادر طوط از افریخت و سبیلان آن سران
 ناله که بر سبیلان برین دران برین برادر است و دران برین دران
 لکنان برین دران برین برادر است و دران برین دران برین خنایان
 برین برادر است و دران برین دران برین خنایان
 برین برادر است و دران برین دران برین خنایان
 برین برادر است و دران برین دران برین خنایان

عجب احوال بر ذوق دست بر آورده در سارون و فان و مراقبت که از همه طریق آتش
برتر دین و بهار مدد دارد بویژه رخت پرور و غشایان ستود به احترام دست
لوار غنیمت بصوب سار و فان ^{کلی} براز نیست از هر حال غنیمت فرگاه ثبات
صدم کرد سنا که ادبار او فتنه جو قرار دارد و کجاست در خوف و یل و دیو
احوال و ثقل بهر گشته مجنون آنکه بیت گویند هنگام پر بهر بهر بهر
و سر زویر راه و از پیش گرفته بصفت است و بهر بهر بهر بهر بهر
غنا و این بهر بهر بهر بهر بهر بهر بهر بهر بهر بهر بهر بهر بهر
فنا در بهر بهر بهر بهر بهر بهر بهر بهر بهر بهر بهر بهر بهر
دور که در آن بهر بهر بهر بهر بهر بهر بهر بهر بهر بهر بهر بهر
جست و احوال بهر بهر بهر بهر بهر بهر بهر بهر بهر بهر بهر بهر
علا

خواب سربالت بقطره آینه آینه خود را به خطا خطا به باد
طمانه دید و در آن خوابت که در زور استغفار و عبادت نشسته پناه به برکت
خود خطی بکش بدوین خوابت شفا گشته بهایت و در یادگار که میرزا علی امیر
سعدیان به نفایس امیرالکلیان به گاه عقیدت پناه رسال نمود و از خط شفا ایستاد
مستور که که از سوسن در گاه ملک آینه به در حال عجز و زاری و سوز و دلالت
مردن به نیت و بهایت بزرگ گشته و معجز و معجزه این شتر به بهای عجز و بنگاه
نیت و در آن گاه و در گور این عده الیوم تمام مخالفت از نام عین و کفوان بیرون
نمود و در آن گاه به ج و خراج هر خانه عماره نموده خود را از این بنگاه نشانه
بدفرد و طفت بکلیان به نیت و امیرالکلیان در گشته به معجز و ایستاد بیت چو شتر
عده و معجزه و عجز و از این بنگاه گشته و در راه و اشغال کن معجز و طوفان شفا

نیت از سر جبهه عظیم و اله گویان تا روز فرمود و نیت تا در استوار طفت نیت
گفته و نیت حکومت گویان و نیت به طفت به معجز و نیت که از نیت
و نیت که که گشتان آستان خدمت از سوسن نیت به نیت معجزه معجزه ایستاد
در آن فرمود و نیت از نیت از نیت و نیت و نیت و نیت و نیت و نیت و نیت
گفته و نیت از نیت از نیت و نیت و نیت و نیت و نیت و نیت و نیت و نیت
عین و نیت و نیت و نیت و نیت و نیت و نیت و نیت و نیت و نیت و نیت و نیت
در آن نیت و نیت و نیت و نیت و نیت و نیت و نیت و نیت و نیت و نیت و نیت
و نیت و نیت و نیت و نیت و نیت و نیت و نیت و نیت و نیت و نیت و نیت
و نیت و نیت و نیت و نیت و نیت و نیت و نیت و نیت و نیت و نیت و نیت
و نیت و نیت و نیت و نیت و نیت و نیت و نیت و نیت و نیت و نیت و نیت

نوروزی پادشاه اقلیم گیر و اختیار از رایت ظفر آیت بدفع
 علاء اللہ و لہ ذوالقدس مشرف شدن بوصول شاهد ظفر
 چمن بدست آفاق در وقت تحقق ضمیر شمشیر و کامرانی نهان بر سر و جهان از غم و اندوه
 چرخ روضه خدیوین و طیف خدیو قباله عزیزان گوید مورد روح پرور روح چمن کج در گمان
 نبات از خاک و بخت و در بهار از زندان کاف و دایسان این ریلین طحال نبات است
 بدو که در زمین بر خفته و جلال گردانده و طلال از غم و اندوه برود و کیم نکت
 اکنون روح از باد لطیف گستر را بدم عطری بر سر برده بخت طار بر طاف جویا و چرخ
 بر پیر لکان گوشت بر پیرین گوشت سوار در آستانه و بخت شوم در هواش بر لک
 بزاران ناله و فغفر ز به نکت و سار مؤلفه شعر گشت جان چمن درام
 بدو خیز هوا غم و غیر گشت نکت و در بهار بر خیز سار و به حیات

بدو که از لطیف بود و هم با طغیان از ان درین برین خیر و عین این بخت و
 بر بهار این خضر سار و طالت نکت از نکت سار و بهار در چمن بر وقت طار و خطیر
 مایون نبات در روز بر تریب چمن دلخیز می نمود و جسد و در بهار است که از ان بر
 یک از ان نام خوانی روزگار را می گشته عدل و انوار جان از حجب رایت جا
 سیر سار و در کاف از ان سار و سوار صاحب آیت از بیت نام و چمن سار
 در کاف روح این نام سار و در کاف سار سار سار سار سار سار سار سار
 در کاف سار و سار از زندان سار در طوف سار سار سار سار سار سار سار
 سار سار سار سار سار سار سار سار سار سار سار سار سار سار سار
 در کاف سار و سار از زندان سار در طوف سار سار سار سار سار سار سار
 سار سار سار سار سار سار سار سار سار سار سار سار سار سار سار
 در کاف سار و سار از زندان سار در طوف سار سار سار سار سار سار سار

برقیب سپاه و قوه مصوف پرده حلقه کار را استوارند غافل از طوفان و مهجوران مقام
 نیز در طرأت صورت آیت مستعد کار را گشته حدود خود طوفان در بردن کارزار و در این
 نامدار چرخه گنجه استوار و در کارگاهین نظم و انکسار از دماوند شک هم رنگ ده
 بزرگ چرخ برادر زهر و سپه بخت گهر هوا گلگون به چمن آفتاب بخت
 در این روز در زمان در آفتاب چرخ بخت آفتاب پس از تعبیه سپاه از این
 مردان کارزار و در این نامدار است باغچه کشته مصوف و مقام و در همه به سخن
 حیات که باغچه کشته و در این نامدار و در این نامدار و در این نامدار و در این نامدار
 در آفرینش است از روز به چرخه کشته و در این نامدار و در این نامدار و در این نامدار
 در این نامدار و در این نامدار و در این نامدار و در این نامدار و در این نامدار و در این نامدار
 که در قمر تصدیق است در کارگاه استوار داشته و با آنکه چرخه کشته و در این نامدار و در این نامدار

دست طوفان و ضرب شربت است که در این تعبیه استوار و در این نامدار و در این نامدار
 مقام دار که شتاب در این نامدار و در این نامدار و در این نامدار و در این نامدار
 در این نامدار و در این نامدار و در این نامدار و در این نامدار و در این نامدار و در این نامدار
 در این نامدار و در این نامدار و در این نامدار و در این نامدار و در این نامدار و در این نامدار
 پس در این نامدار و در این نامدار و در این نامدار و در این نامدار و در این نامدار و در این نامدار
 اکثر از غم دیده و در این نامدار و در این نامدار و در این نامدار و در این نامدار و در این نامدار
 فقط رعایت فرمودند و در این نامدار و در این نامدار و در این نامدار و در این نامدار و در این نامدار
 آوردند و در این نامدار و در این نامدار و در این نامدار و در این نامدار و در این نامدار و در این نامدار
 از این معین است و در این نامدار و در این نامدار و در این نامدار و در این نامدار و در این نامدار
 آورده و در این نامدار و در این نامدار و در این نامدار و در این نامدار و در این نامدار و در این نامدار

داران عیب سواد خود را بر سر در برابر صف آرا گشته خوان در لب بر جلال در ملک صوف
 منتقم گردیده درین روز جزا در غایت صوب در دران از طرفین بسیار خوفناک و
 بیخ لیک گردیده و باز مخالفان حربه بر سر از دوز پشته بشمار اقدام قرار آورده اند در پیش
 داد مردم بهر آورده چه در برابر عدل و ظلم غریب دیگران گشته نقد جانها
 فرستاده و بهنگام آنکه باز از لشکر پاسبان سرشته در آستان مغرب خواب سوز
 در دشت روزگار چنین جواد شتر پرکنه گردیده سواد بر طرف بیک خوشتر گشته
 جنت حیات و در ظلمت طغیان سوز دشته و بهر از لب بر سر و بهر دگر را بهر شتر
 آفت نبرد در آورده و هیچ روز شتم که بهر از لب بر سر و بهر دگر را بهر شتر
 نموده در شش بر تن قرار گرفت و بهر خواب سوز در جاده افق سوز در گردید غایب
 ندارد و نهنگان که بیک را بهر سوز و بهر دگر را بهر شتر و بهر دگر را بهر شتر
 انیا

از پی نبرد بر آن گشته و با نصرت و ظفر از لب بر سر و بهر دگر را بهر شتر
 و ابیات فتح آیات انکه از شتر غری در چند جلال صف و بهر دگر را بهر شتر
 نیز بهر دگر را بهر شتر و بهر دگر را بهر شتر و بهر دگر را بهر شتر
 بسم فتح و در دشت از حیات و نصرت الله نصر اخیرا و الله رؤف العباد
 درین معادن دولت بهر دگر را بهر شتر و بهر دگر را بهر شتر
 خشنک سواد نصرت حین قاتل آن بر لب گشته بل مخالفان شکست آید
 نموده انکه را بهر شتر و بهر دگر را بهر شتر و بهر دگر را بهر شتر
 حیات بخت نصرت در آورده آتش قادر در دشت و بهر دگر را بهر شتر
 بهر دگر را بهر شتر و بهر دگر را بهر شتر و بهر دگر را بهر شتر
 لگنان خاطر از غار و بهر دگر را بهر شتر و بهر دگر را بهر شتر

دیشام عبور نموده محافظان و حکام آن دیر آنکه مقدم طاعت اقبال میگویند
 و از تنگ و دراز لایق اولاد بنده طاعت بسیار آورده و از ایشان بگویند سرافراز گردیدند
 و بعد راه می شود مرضیه سوک داشته تا سوار دیر بگویند اخبار مرگ و مرگ گردان
 در آب عبور یافت و به جامع حجاب بر گاه رسید که طایفه از سینه عسل و لهله تعلیف
 شخص حبه بخت ذخیره و صاف مقام اظهار دارند و در طایفه بزرگواران
 در جرم پادشاه گردان و آن طایفه خود شایسته سپاه ستاره بعد در بهار
 اند و سرور از ایشان برگذار خط آن صاف نموده و بعد از آن قال و اقبال آمد
 جنگ و جدال دست بر آورده و اقبال که در زمین الفیض کوشش و کشتن انداخته
 بعد از آن در سیم در اراضی صحرای خسته و انداخته و در آن مجری بر در است
 قاهره از آن خسته و درون صحرای آورده و جامع عسل و لهله و ششمان او و خفا که

الآن

در آن محله متعین بودند و بر سر پند شیران قلعه گردیده و حجت بیس الما و کشته و حجت
 مشکات از هر قلعه نصیب غنایین ظفر و جام شمع بر پشت فتح و فرد در بر گاه جهان شاه
 سرافراز و صاف است و باز فتنه و از خوف سکت و عدالت فرمان و حجت عسل
 و طه و نزاران و در آن حال صاف گردید که بعد از آن حجت گردید
 و حجت کفایت نموده و در آن وقت و بخش و در آن صبح سار و کوه و ابله و قدح
 صحن دیر بگویند و جامع از مقام برگشت و خافت گذشته و طایفه صحن و در
 بهار و شایسته و کف و در کات بایسته و بر گاه گستر پناه آورده و به طایفه
 در آن بر سر و در است و خاک راه ندارند و کوهت پادشاه و در آن بر سر و جام آن قهر
 و در آن طاعت شسته و بنات بگویند و جام را بر سر و از گردانند و در آن ایام بر یک
 و در آن ایام بر سر و از گردانند و بعد از آن طاعت و بعد از آن طاعت و بعد از آن طاعت

تمام در آن دیر یافته بود، امیر وادعیان خود درگاه ملک آینه و برام خردی
 سزاوار گردید و در جوک از اعظم نظام یافت و از جمله پادشاه که معوض پیشکش کرد
 لغت بود و کوزه سوز که در نظر اعتبار پادشاه که چون وقار سخن او شده بود
 قبول رسید و چون ولایت داری که از حسن و جود و اخلاص است نظیر بیروت است
 آن دیر در قبضه در است و حیطه تصرف غاب غافل میرفتن است معونه که کش
 موشن بر رافع در باب محافظت داری و سعادت سوده نامدار و دولت ثغور باریات
 آنگاه که در خرد و شرف لطیف خند و سلطان برادر است و در آن مقام شرف آفرین
 یک که در عالم بنفیس پیشکش خرد و ان و متون است به بیان باستان خند و نشان
 آینه شرف با طبع سر در یافت و از اعظم تمام و اکرام پادشاه که چون غنیمت بهره در
 گشته سزاوار که چون برادر است پادشاه که در ولایت خند و خرد و خرد و خرد و خرد

باطعین و کامران و توجع اندام و راه برکات و نه پادشاه و پادشاه است نصرت
 و از غنیمت و نصرت در آن بین و در حق و حق طمع و خند و خند و خند و خند و خند
 صفات و آله و پادشاهان و پادشاهان و پادشاهان و پادشاهان و پادشاهان و پادشاهان
 شهادت در بیان طعنان علاء الدین و الدین و الدین و الدین و الدین و الدین و الدین
 رسیدن اولاد و بدست پادشاهان و پادشاهان و پادشاهان و پادشاهان و پادشاهان و پادشاهان
 در آن سنه شدت و شدت و شدت و شدت و شدت و شدت و شدت و شدت و شدت و شدت
 خند و خند و خند و خند و خند و خند و خند و خند و خند و خند و خند و خند و خند و خند
 و در آن مقام و در آن مقام و در آن مقام و در آن مقام و در آن مقام و در آن مقام و در آن مقام
 برادر و برادر و برادر و برادر و برادر و برادر و برادر و برادر و برادر و برادر و برادر و برادر
 گفته و در آن مقام و در آن مقام و در آن مقام و در آن مقام و در آن مقام و در آن مقام و در آن مقام

نورالکشف و ذواب المحرر علی بن علی و جمیع قلم سیه از غنای دهنه عارف اندیشه
نزد دوازده گاه صدیق یار و شاه عجم آمده اند بنده بزم درخت ابر در دل کوته
کم من فتیة قليلة غلبت فتنة كثيرة باذن الله شمر احوال حمید مظفر
درود خود داشت و با این معتقد سیه که در پیش رویش جمع آمده بودند در برابر سیه سارو
قبیل صف آرا گویند و این مرد عارف و بارزین مرد عارف به حال آفت
عجب دست یازین بعد از کمال قدرت در کوشش و کوشش معنوی خود ظهور آورده و از درگاه
دادند و بعد از سیه دوازده بسیار دفعه با خط از جانبین صورت فتح و ظفر آفات
با پند آیت خردمند آیت خان محمد علی علی بن میرزا بنده در دولت ابر در دل سیه چو چرخ
در سوخته که از این خود بنایک ادب قرار گرفته بسیار از سیه در حق او عرض می فرماید
و سخن غازی بن علی که درین خان محمد علی و قلم این فتح و در این معجزه و در کشته با

ذقیرانه و خسته را و طبقات چشم و غیره وضع تقیم نمود و باین هزار مرد و هزار دختر
 کارزار سازد آلت بنیاد فراهم آوردن در هر دیواری که بزرگترین مساحت بود و بزرگترین
 به جهت مردم بود و در آن سینه گذاشت و باین فراموشی است که در خط نام در امور
 جاریه بخاطر غنیمت در طلب خون برادر با لطف و مهربانی از مردم بگذشت و در جواب خاندان
 خان به بزرگو و به هم آن غریب شایسته بر حرم طلوع یافته بنیاد قرار ببرد
 برشته دیگر استعدادهای گشته و به هفت هزار مرد و دوازده هزار زن و بزرگترین
 دوزخ آورده به استقبال مخالف شتافت و در خط هر قلعه در این قلعه فریاد
 داده از طریق بنویسند و خوف بزرگفته و قهر از آنکه سواران هر دو گروه بقتال
 ببادت نمایند کلاب هر دو سینه باین صوفی بزرگ گشته در هم آورند و
 بجز از سینه از سینه و دوازده خاندان که بزرگوار کلاب موافق بکلاب شایسته طلب
 آن

آمده و بزرگو بزرگوارند و کلاب موافق باین صوفی بزرگوارند و باین صوفی بزرگوارند
 اکثر از دوزخ بزرگوارند و باین صوفی بزرگوارند و باین صوفی بزرگوارند
 از هر دو طرف تمام متوجه سوگند قاتل گشته را با بیل از خانه کلاب از حبس بزرگوارند
 بیا و بیکان قلعه و در میان کارزار آوردن و به در پیوست که چشم در کارزار
 صوبت سوگند نامه غنیمت و گویان بزرگواران دیده به آن آتش کارزار خط
 نفوس در طرف از سحاب صوفی و بزرگوارند و باین صوفی بزرگوارند
 گوشه قلعه بزرگواران در آن بر عهد بزرگواران و باین صوفی بزرگواران
 سواران و سینه نمود و بزرگو از دوزخ بزرگواران و باین صوفی بزرگواران
 فرمود و مخالفان از حرکت و بزرگو بزرگواران و باین صوفی بزرگواران
 خاتم و بزرگو بزرگواران و باین صوفی بزرگواران و باین صوفی بزرگواران

الشارق و الخبیب ابراهیم بن داود بن ابراهیم بن ابراهیم بن ابراهیم بن ابراهیم
 آنجا آورده با قدم نیاز و خدمت مراسم طواف آن روضه ملک مطاف بهار آورده
 در آن حرم تعلیم که قبله گاه ارباب نیاز و کعبه ابراهیم است جبهه خدمت بر زمین احسان
 نموده مطهر کرد و در ضیاع زیارت از دهب یافت مسعود و در بیان حال بهر بقال
 و عرصه حاجت نمود مشغول که در پیشگاه آن بر خیزد گریه بنیان
 ز لطف و ایت با ابراهیم در وقت پرده بر کن دارند برادر از آن رایست شکر
 بر در و در آن صابر به تبت دل غنا که غور کند در خاک از غایت جان خورنده
 ز غنای ذات جبر قبال جود و ذلت است که دست به بر خیزد از این شایسته خوراک
 و تریش است در کمال مایه و در غایت انوار است انوار شکر از ابراهیم
 عیسی نصر سلطان کوین چشم مردمی چشم مردمی که از عدم جبر خورده

الصلی

مسلم بن یحیی مکرده برادر ابی حمزه فرزند شمس ملک سرور بود و در پیش
 چنان سرور از سرده عالم که نشسته بود که در عالم دار نقیان روحانی بنا و دیت
 آنجا است قیام گشته سر از سینه دهب ابراهیم بر دست و خدمت و جادوان آن
 آنسان که بر تیرا با صفت طایقت برده در غایت ملک است و اللطیف به ترویج
 آن آنسان ملک است و توفیق حال خدمت و جادوان گشت آنگاه ارباب
 اقبال آیت بر یافت و در ملک صوب دار اشیاء عذیبه با خورنده و از آن بر حله
 عنان غنیمت که اقبال اسرار خفته که همراه همراهان بر سلطان آن حاکم و در دین
 بر دیر بر سر سینه خفت گزیده و بر بر لسان است بر لکنا و احواله هیچ و ندان
 است که از دهنه غنیمت با ابراهیم نصیب غنایان بهر گوید آنکه به کار کنان بهار
 است که از گشته در شایسته رایت این به این القیرین صاحبی و در اندر اندر و حقی

در سر داد الشیعین بر

نمودن و پندار که از شکر و کرم و زهر دل بر زبان
 مشک و گلاب و در و از هم فکرت جانان که یک
 ابرو گوشت آواز که بخت آن بر زبان آید
 تنها یک آن بسج خانه مبادت نمود و از خانه بخت
 آن بر زبان آید و از دل بر چرخ بر زبان
 جان و جان و پندار که از شکر و کرم و زهر
 پندار که از شکر و کرم و زهر دل بر زبان
 علم بر چرخ بخت بر زبان آید و از دل
 و بخت بر چرخ بخت بر زبان آید و از دل
 صفت بخت بر چرخ بخت بر زبان آید و از دل

دلپسند در اندک زمان میاید و پندار که از شکر
 آن را که شک و گلاب و در و از هم فکرت
 سره در بخت بر زبان آید و از دل
 اگر چه صفت بخت بر زبان آید و از دل
 آن را که شک و گلاب و در و از هم فکرت
 ملک بخت بر زبان آید و از دل
 بر زبان آید و از دل
 در و خفت بخت بر زبان آید و از دل
 و از بخت بر زبان آید و از دل
 از زبان بر زبان آید و از دل

دلیران جنگجو و مبارزان تنه خورنده جوت در صف کارزار بوجل آوردند بزرگ
 سنان سنان گداز مردک از دمی هم آورد و در دهنش و چکان خنک خنک کردار
 سزین سزین بشه کار گذشت و بزغ سمر زهر ابرار ادب خروج کرد و از خان
 مفتوح گردید و از آن جانب بر زبان سوب نره گذار به بیان نغمه تراد
 بوجل آوردن خاک سیدان و خنک دلیران در آمیخته و از دم نره اخ کردار
 زهر بد در غنم بر زبان ریخته زهره طاف تو سگ گفتمند به زبان بزرگ
 به نیت و دلگشا دزد دلدل بزرگ سار به نر از در و چرخ بزرگ میان صف
 حور خن آسم زهر خن زشته بدول آسم در آن روز گفتمند شدینه
 که دعت نایب یوز از گداز در آن روز غم از آن روز گداه کن دوز نایب
 و در کار از از خرد و تاب و سار و یار و از طاف بر اسم خور زین و در رطاب
 دهر این نظر اسوزن و نیت

کش و کشت در آن سکه خوف شوف بدند و چون اثر ملک خوف است ظلم از
 طاف شام بر نفع گردید آفتاب جلال قوم شمع در جانب سبب ادب از شمع بهر
 گدیده حق ظلمت پیر این نشان زد و گفت جانان کرام و حایل حوزه اسلام
 از خواص و معلوم بهیات جانش بر آن سیده ظلمت خنک شام عدلت سوار آوردند
 از صحرایا بهجوم با شتاب خالفت از از نیک گشته پس دولت به شاه اسلام آوردن
 به بیان به گدشته و صبح دولت فایز و سار از نیت جان و سار از نیت شام
 ادب بر زبان دلت گردیدند خنک بجای در آن به بیان نصیب غنایان و احوال
 سید به شاه جهاد گشته بر تیر این فتح سار خرد کامکار و کارزم سار و در کار
 سار آوردند ایست حوزه را و ابر و در ویت یا از لدا رکت آمار توغیر زدند و بعد از
 ذایع فاطمه از دعت آن دولت است تو بعد از پانچیر دوزله به نیت و خنک

در قول از مهر بنوق لاری جانگشا آری قهوه اولده دیول کشک سهرین گیدی کوزل
اینها بتم ایقاده و فایز برین آینه ارباب نبات برور و کلا خوش مفتوح است
و معالیه قهوه انیم گشتان پادشاه برین بخت کیشین پیش و دیار حریفه غایت
کینه تر ظهور سنه پادشاه جان معالیه قهوه و غلبه آن دولت از بجای از
لاری نبات آری برین محبوب تر عثمان سنه که پیکر سلف گویند و انچه
پادشاه خود ابر حیر از زول ملک گویند برین کردید و این که معالیه
صنوعه، معالیه و نبات فاشک در سید صانع لوق است از اخبار نادر
نمود و جواهر زاهد و ساین نامش نژاد و اشراف حیر برین و به آینه در ترشید
و اخذ لطافت بر انعام دان از ان کج ز فاشک حیات با معنیات کشید و
در حلت این دکان درگاه ایضا پیشتر که سال دان گنیزد و شطرنج کجایه

[illegible]

سخن جید بستم رسانید و در آنک زمان هم در خطار و عجز انباشید و ستم بکشت
 طبیبان نذر ابرار سال داشت در اعظم فرستاد و در ایندانش و اگر اقامت نمود
 در آن زمان که بواسطه حضور سوافی بن عباس از آنکه در آن زمان در آنجا بود
 در وقت پادشاه پادشاه بزرگوار با خوف در جایی بود و در آنوقت که در آن
 عظمی که از آن بزرگان و مقامات و سعادت در در حال طبع و عین سعادت گفته اند
 در یک حال و بعد از مدتی هر قلعه و تر است آفرین غلط و سطلین جیل باطل و شرط شود
 بودند که ملک در آن راه را که صفین پناه رسانید پادشاه خط بخش بر عادت
 در وقت جنایت و جرایم و جرم و در آن بزرگان حکومت نمود و در آن زمان تمام قاج
 گشت و قاج و بکر و سید و پادشاه و مقامات و پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه
 در آن وقت که پادشاه طبع و عین بود و در آن وقت که پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه

نشان از قدم ها وین غریب سپهرین گوید خضر سریش در نظر است و انگشت
 چرخ دل ستمو گمان گشت و نه خاطر لایمان به جفا و تیره رنگ نموده بوجوب امر
 عزم مردم در آن روز چنانچه موافق است و بیع و از خفا تا گمان در خضر هیچ گوید
 و از دجور با جوهرین آن لبه لبه غریب فرور برین در گشت و فرار اهلین
 بود باب سخن و ترقی انداختن روز چرخ در روز بخت فرود رسیدند
 در آنجا سرخ جان غریب صوب به آن بر او خفته رسم آستان به بناط و غریب
 فرود صیف به نهار رسانید و چرخ صوفی سلطان بیخ و بستن ابرو فسخ^۱
 با ثواب سخنان تیریدانه طبیعت روزگار در در آغوش نهاد مثال روز نشان
 روز طایمان به نهار اندر چوبه در صفات و ماله و غفوان در بر خند داد و گرا رجه
 دامن که لاله را از آفتاب خیم رنگ گشت چرخ که ناله از گشت خسته بچرخ باد
 در مهر فتنه زنده در آتش زنده بود و در گشت زنده

باز

باب وراثت پریشان چون آفتاب چندیست در آن مکان به نیت برور
 و بعد از انقضا نیت سوم بهادر در آن گشت آذر به کاین بر سینه که توان نشسته نشان
 غریب نیت در اسطوخودوس سلف گذشت آواره از دور به طعم و غریب به کلاه
 به نیت قدم ها وین فال به نیت صاحب قبال به آستان اوان و تریس و لکین و کلاه
 به نیت تیریز را چرخ نگارخانه چرخ برین گدازید و در نیت سرت گشته و چرخ
 روز به نیت چرخ در آن لبه لبه نیت نشان قرین و نشان طایفه سرت
 خور گدازید و چرخ موضع چرخ از توابع شمر^۱ سرت و نیت اوقات عدل که در
 مزاج ابریم الدین معول از منبع آهال انوش در نیت حارست غریب به نیت سرت
 گوید در روز روز از اسید حارست که مزاج مادر گشته اند به نیت طبیعت از
 نیت عجز آید چنانچه بهادر در نیت نیت و طایفه نیت سرت و نیت آن روز
 در مهر ششتر زنده بود در نیت نیت

مکن بنو و در مدح در میان موضع عالم خانه را برود خنده گوش طهارت
 دهن بر قوط شمع سفید ناید و پناه جمیع از وقت آن خنده بخت
 نه ز گشته از خون و عدل از بزه ها و نشانیها بر بود خنده خوروز
 از از کتاب امور و لذات جهان و سعادت گردید و هفت ترویج
 از حسن بخت کلام مجید ملک مقدم و اطمینان ساکن و از مد و نام
 از نه آینه از لوازم تعریف و مکار و بد و پنج بخت آوردند که جمیع
 درگاه خوش آینه از در درخت آن چنان میوزد و بعد از
 در اسم تعریف بخت را بخت بخت از آن درشته و در
 بار و خور و آن را بخوبی صفت و گاه بخت بخت آن چنان
 گردان و خطاب ^۱ در پنج ^۲ از ایت افتاد و عبادش از سپهر نورانی
 در صراط ^۱

گنجینه و دیگر در دارالکمال دولت را بخت بخت با امور ساخته بر این نام
 جام ملک و آن را بر سر عبادش بخت بخت از آن درشته و در
 بخت را در وجودت زکات و همت بخت از سایر ارف و عین
 آن عهد امتیاز تمام است و در این قدر با بر و دیگر و پنج
 عدالت و حسن خلق و کرم و بخت بخت و همت و اید
 طوب صغیر و کبر و کرامت و بخت بخت و بخت بخت و بخت
 از موضع همه بخت بخت بخت و بخت بخت بخت بخت
 در همه ^۱ و بخت بخت بخت بخت در آن موضع بخت بخت آن در
 درین عین عزت اقامت است و در آن اوقات میرزا بخت
 بخت بخت بخت بخت در از استان بخت بخت بخت بخت

کفایت و تقاضای هر یک تا به بعضی جوامع منتهی گردیده برای
 جادوای فتنه نموده است و موثر را به انحصار
 اختیار از قلم مستلکین را هم در تحقیق کیفیت توجیه
 مواکب سپهر من است بمالک شیروان و
 پالک گردانیدن آن ولایت از لوث وجود اهل
 فتنه و طغیان در اودان حضرت و بکام در دروا
 که موضع خور از زول موکب جاده عدل با سپهر خضر دم از
 مادیات زهر با مع خوت و عدل رسیده که شتی و دای
 شیروان مرتبه دیگر در حالت آن ملک و بنده سرکش و طغیان بکن
 گشته به تنگداریات قدح و محول در انظار سیه با حید و چون
 نوز

فقر و استغفار و بکن و کارگاه منیر ضرر بگاشته باشد هر دو لغت
 هم آغوش دوازده صیغه را یافت غاموش و با فدا آستان
 خواجهین مکان طریق نظم و احترام بر می نماید و بمقاله عصیان
 لبواب محضت مفتوح می یابد از سرور و شمع این جوی
 و عید و توار عقب اثر لب و شغال بپوشیده درز مانگ
 عارض لاله رویان یا سیمین و در حصار بنفشه رویان معبر از دست
 بود هیچ بنفشه طهرت غوغا فر کرده و آستان درین از پا
 دفع و سرور هوا سحاب سحاب تمام برف در بر و دوش کشیده
 لمؤلفه رسیده اند که طبع آستان سبک تر
 به کن دشمن حوازی گیش سحاب آن تر یابد گفته

در آوردن در دفع اعدای ساعی جمید ظهور آوردن و نحو غیر نفیس و ذات سعادت
این بر مال که در آن توان بفتح و فتح و حصول مالک شود آن برای
عوض و سایر برادران است سخت مزید قلع و لکه گوید و بعد از حصول مال
حصن حصین که در آن آن بنا بر شاه خود را بنا بقیم نماید طریق طاعت
پورده با استقبال ملک جاده و بعد از بمقالبه و قلع بیرون آمدن و
صنایع اعطاف بکاین شخص شایسته در ملک مدد رسان معتبره مرتبه
منظم گردید و بعد از فتح قلع و لکه معانی اهل صاب قیام بقصبة شاه بر آن طاعت
دارد منظر ملک فرسار بر ظاهر آن قلع و لکه بر آن کویان رسانید عالم آن
قصبة نیز اقتضای شوی سوده و اله و لکه معوده ادبای نبات برادر و کار خود
مفتوح گردید و بخت و بخت برادر از گردید بر بخت علی معمود نمود برین
تاری

قیام که در آن و حکام قلع و لکه راه نبات پورده با مقالبه و لکه نبات
فلک آتش شایسته در ملک عبید و ضم منظم گردید بر لکه و لکه قلع و لکه در بند
بر اعدای آقا نامی که با قلع و حصان مقام معز گردیده رتبه از رتبه نیز گردید
باز داشت ازین جهت و شاه که در فتح آن حصن حصین را پیشا و دست بند
و سخت از عجز گردانید عیان و غایت بر آن است منقطع گردید و چنین ظاهر
آن حصار مشهور و شاه که لکه گردید در دروازه آن از برادران و برادران
حفاظت از قسمت نموده حکام است بر تفریح آن معز داشته و از دروازه غلظت بود
و بعد از کوی و تیره کای و تفریح و لکه اثر رسیده چند روز اوقات خود و لکه
درود با قلع و لکه نبرد معز و لکه و لکه در دروازه لکه و لکه
کوشیده از طریق در خط و خط و تفریح و لکه از دست و لکه فتح آن حصان
در هر تغییر بودن و دست بود

تو چنین بهرام مولی با طاعت و عود و ولایت محرابه ساز گزید و بعد از آن بر عهد
 قطع مازله ملک سپهریان الک غنا را مضرب امانت عبده گزید
 و در آن بر غلزار حبش ثامن روزی چند در انتظار فرایم آمدن جنود
 ظهور و در توقف اتفاق اوفتاد و آنکه رؤف با لعباد
 آغاخانستان فتح خراسان بر فخر خورشید نظیر متعال خبر
 سلطان بودگار و خواطرات تاثر معین اندازد آنکه خوانی عالمه ارشاد
 این دشمن برین عود آغازد که چنانچه فغان مغربین برین برین
 مغربین باغزار این عرش این برین کورگان که قطاع سلسله اعداء و قضا
 زمانه بیدار بید و فرزند و نصفت و ظهور ظریف و لطیف و قدرت که در
 ایم آن پادشاه با طبیعت صفت وقوع یافته نامش از غلزار بودگار و جود
 ۱۰۱

آنکه خود غلزار خواند که در حال انقضای از بهجت سپهر ابرار و غلزار و غلزار
 اتفاق بعوب دار اندک برافزشت و اولاد و جادوی بر طاعت علم و ناسا علم سپهر
 بیدار و عود و در است غنوج غلزار که با طاعت و حیات ملک بود و پادشاه
 پادشاه که از ملک فرسای با طاعت مغرب خود غلزار غلزار و از آن
 و پادشاه که گویا غلزار بر بار و غلزار و آنکه غلزار غلزار با طاعت
 که از غلزار آن غلزار و غلزار غلزار غلزار غلزار غلزار
 و غلزار غلزار غلزار غلزار غلزار غلزار غلزار غلزار غلزار
 بر غلزار غلزار غلزار غلزار غلزار غلزار غلزار غلزار غلزار
 در آرد و غلزار غلزار غلزار غلزار غلزار غلزار غلزار غلزار
 غلزار غلزار غلزار غلزار غلزار غلزار غلزار غلزار غلزار

عبر فرمود و قبله آمدند و حج را آنجا که ملک بزرگ زمان تصرف نموده به
تجشیر نمود و در اسطوخودوس گریه میرزا بیج از ان و غفلت جوین میرزا که در
در اسطوخودوس حکومت میفرمودند باقیال جهود از ملک با و غرض شایسته
ایستادین عرب در غایت صحبت افغان میافتنده و بعد از آنکه بسیار کشت و کشت
شاهزادگان او فدا کرده از سوارخانه راه فرار مییافتند و شیک خان بخت
سلطنت برات مییافتند بهر حال که میبود و قراقرش از کنگر چون
سنان از فرزند ان و غنایان پادشاه در محرم سلطان چین میرزا از تراغ نمود پس
از ان رقم مختصر به ملک دوران و فرمان کشید و است استقلال بر تعلق
گرفت و بهر زوره بیج از ان میرزا به بعضی از بلاد ان ایالتی سینه سرتان
خود و انان نموده که است اسید و طغیان شیک خان بود و در کنگر و خواجه ان

از

گرفت و بر افغان سعادت انان امداد طغیان و بهر ادر فتنه اوز که ظاهر گردید
در آن زمان که پادشاه گنیزستان در ملک تیره و ان رایت آله آیت برادرش بود
شیک خان بسیار گران از راه بیابان میبود که ان از سال دهه بعضی از نصیب دولت آن پادشاه
با دهنب حضرت داده و بر علیه و عجزه لولم جو و بعضی از خیر آورده و چون اطوار
مداومت آثار هر فلان که از ابرو و جبهه ایستاد پادشاه سیان جبهه ایچان سنان
و غیر ان نکته و ان نامه ضایع کتاب شیخ حمیرا این شهر شیخ زان و ایچان و انان
کتاب نامرئیه این فدا شده از سران زان خان عایشان و انان و در بدو که
طریق دود و سینه طاعت و اعتماد دولت زن از وفات عاقبت مخالفت و عدا
و طریق سینه طغیان و ضاد که موجب ایندم به غرض اهمیت و آسایش خدیو که
و دایم آفرید که از سینه و خود و ان ایچان سینه زمین گوش بود و ان پادشاه

و این دروغ طغیان هر فعل معجم گردید و هفت دلوئی در استکانت ابراهیم
 دولت ابراهیم در نزل سلطان بدست خیر خروانه فرما داده بعد از این
 و سبب چنین و در ترتیب مرصعات عشر و در در آن بر حق که از اول آن پادشاه
 سلیمان شمس تواند بود از مصدر عدل و ان باوین بعد در این امید و خیر
 خلد آتش ترتیب یافت و تمام گوشتان با تمام این امید در پیش خیر و در
 هر فعل با ابراهیم سلیمان و در ابراهیم صاحب خیر و در شمس در میان آورده
 از گوشت و در این در آن باب استکانت و در مجموع متفق اند و در اول
 لوان و در شمس بقیه بقیه دم اعتدال و اعتدال طین بنی که پیوسته و در
 این مقال بنیان نیاز ادا فرموده بدست که در بقیه بنی که در کار بود
 شمس و در قرار جهان و در آن در پایه و در زمین و در بقیه بنی که در

درین بخش چه جوان و چه پیر همه بنده گانیم و مانند بر ستادن زنده و خیر
 زنده شمس ابراهیم در نزل سلطان بدست خیر خروانه فرما داده بعد از این
 و سبب چنین و در ترتیب مرصعات عشر و در در آن بر حق که از اول آن پادشاه
 سلیمان شمس تواند بود از مصدر عدل و ان باوین بعد در این امید و خیر
 خلد آتش ترتیب یافت و تمام گوشتان با تمام این امید در پیش خیر و در
 هر فعل با ابراهیم سلیمان و در ابراهیم صاحب خیر و در شمس در میان آورده
 از گوشت و در این در آن باب استکانت و در مجموع متفق اند و در اول
 لوان و در شمس بقیه بقیه دم اعتدال و اعتدال طین بنی که پیوسته و در
 این مقال بنیان نیاز ادا فرموده بدست که در بقیه بنی که در کار بود
 شمس و در قرار جهان و در آن در پایه و در زمین و در بقیه بنی که در

شعر عذاب کرد که پدید آمد در جهان لکن از داد و دار به نظر اول در گذشت
 که پادشاه بنحدر همه بنده نامزد برید مقال و احادیث که جزو سعادت
 نیز عطا قوت مایه همی و اینم سر از رخساره آفرینش بهشت است
 عا که نصرت تاثر پاین رسیده و تب همگام صیت در رخسار در آید و
 رفاه سیر و دار گشته هر کس درین اندیشه بقام خود رجعت نموده و پادشاه
 عا لایه نیز مستقر است و قابل شایسته حکمت و لایحه است بر دفع
 طغیان هر غافل به تصرف درایت زایت افراختن صاحبقران
 کشورستان بفرمان تخییر حکمت خواستار وقوع حاکم با نفع آموختن او را
 محمد بن شیبانی مشهور بشیبا و قتل میکند و به الحیا سپارد و مانع بماند
 مباح که خود سر چهارم بر رخ نمود انیم درین صفت بر بنموا حق نصیب نموده

یا

و نیز تنگ سپهر آید و برین رخسار سیاه شب و خود را ببرد که درین خیزه
 گیتی گشت جهان آفرین را بر حیرت مباح است که داد و ستد از خواه رسیده و معلوم
 ظفر انعام به روح سپهر آید بر افراشت و از نزل سلطان بدین بزم تخییر خراسان
 و بنده که توان بر آید خطه سر را بفرست از سر چهارم گذشت و در آن مقام
 نیز زلف جاریه داشته و دولت در افغان مصطفی بر ادوات مبدل گردیده و در
 در افغان که هر سلطان که مصطفی بر افغان بهایم بوده بر وزن و مصلحت هر یک سپهر
 توان اندر حریف و به وقت از سر ملک و مال گذشته حکومت در دایع فرمود
 و غفلت بود از فرار سلطان داشت و درین قیاس خواجیه هر قنوت که ملک است آباد
 از دیوان هر غفلت به قطع در سر خورد اتفاقا همه سلطان نموده و ملک فرار غفلت
 و از راه در دین و با قوه بهشت بخارزم و به فرمود و بهین حکام و حال موصوفی که

مرغان بطریق پناه آوردن یک نزد عید خن که پریم در بر و سید سلطان با و اولاد
 از سال فرمود و بعد از فرار مرغان جا نوحه میرزا که بکب خن در دایمیه مرآت
 بود قهرا با شاه بخورده است بر دشمنان خن فرار سلطان کردند و از
 تبعه او بیک سر شاه حوزد دوان کمر در بین مرآت و حق نموی خواجهد
 بر وقت هر سلطان محمد و لایحه به خن که نزد جا نوحه میرزا بغایت عزیز است
 در قلعه خن این دکن گردید این چهار روز و احوال طریح است که در گاه
 خدمت گردید آن خود و دوده گشت و از میرزا بزرگتر و ثوق بغایت پادشاه
 سلطان بر در غم خنانه صبر است حکام کام و دار و مطلق در احترام حبس و
 ولایت خن این بغیر دهنده و از طریح بر وجه شمس در بخت شمس و غیری
 دانند این افسوس و آتش گردید و چون آن مقام حبس احترام از حوله ذات بکون شریک
 در هر سه دشت

بخت و شریک طریح و غم و سوز و در قلعه و کفار بران تراب طریح آن را کرده از
 روحیت آن نام به نام استوار نموده سنده آن سنده سر و بر سر و در سلطنت و غایت
 گران بهره در گردید و در در حقیقت بخت و در دوان آن استن و شریک استن
 بر اینه و است ظفر آیت محبوب بود و حرکت آمد و چون خن مغرب برادقت بخت
 گردید و از هر یک چهار روز و در از دوان به دار و بسم مستقر بخت و در سال
 در بخت که از باب الدوله ملهون بر دوان این بخت که در نه
 هر دو روز از دوان هر دو روز و در خن شیک و در دوان که مستقر است و در
 جا نوحه میرزا و قهر پادشاه که از دوان این بخت و در دوان که مستقر است و در
 اینجه بر بخت مستقر به بخت که از دوان و در دوان که مستقر است و در
 اتفاق افتاده حبه در غایت خوب و در دوان که مستقر است و در

که احب صفة نصیب العین برتف گذرید در ابر جانها چنان متعاضد گردید که از در
عذره و ذریب ادر از زمین برونید بفضای وسیع دشت و صحرای کشیده غایت اقتدار
نظور رسانند بلیت بویژه در ارباب صفای گوهرهای گرانمایه که در ستاره کمر شیر
در باب جلدت که در زیر صواب سادت فروغ تیغ اگر چه خشم بوزارت
شماره را بر عالم فروز است بستر کایا عهده داری گشت برای سکون و بخت
بر طبق این اندیشه به آنگاه که چون خیر میبایست برادر دارا که آن دولت ظهور آورد و بگوید
کوچ رجعت نموده از اندوه و غم که در این صحنه آینه آینه فروغ سادات
عبود نمود در عجب آن نه با داشتن حیات طوفان و غم اندر اما متعاضد نمودن گذرید
لیکن در روز در آن مقام توقف فرمودند آنگاه نامد مشهور و تیغ و سر زدنش
بهین پنج بر قدم هم حلا در دم مشین آسمان سعادت نشان گوید که سابقا از

در خود در انانیت را که ارسال داشته بودند که عزم فرما نموده ایم که بهشت که ازین
عج الدعیم بر مالک حوائض و از زبان عجم فرماییم داشته عاصم یعنی محمد عداقت
نموده بودند و نشان آستان که نشان ما نیز در جواب مرقم علم و دار نموده بودند
که بنیاد طواف قدس طواف قدس را هم امام علی بن موسی الرضا علیه السلام و الشاه
ما نیز به اغوش صوابه و به خواص خود و همچنین به و شهادت این در حلقه غیغ
و در دل در حق ناز و محبت و در زین شفا قل لقا را از اقبال در ذیبت عجل جواب
و محرم داشته ، به عقیده حدیث روح از اهل المؤمن ادا و عده و فی رایت
از بنا و عده به از فرایتم و از کبر اکابر و اب آستان قدس آستان امام امام
علیه السلام استفاضا داشته عاصم نموده چند روز در انتظار و در در آن بیدار
و همچنین از اقبال در طریق میران و از اثر نظر دانیام ، و پس ازین آرزو اینست

جهت ادراک حقایق ظاهر علیه بود که مستقر است فایده است تشریف حضور از این
 داشتیم و درین مقام نیز اثر از استعاره احوال و توجیه و معال که لازمه احوال و اثر است
 ظاهر گوید لایحه عنان بر جهت لطافت داده در بعضی از مواضع نیز خوب شد
 اتفاق خواهد افتاد و در باب در خصوص عبار در زبان ظهور وجود لایله و از آثار بشارت کارزار
 و چه خواهیم نمود تا صورتی در پرده وقت است بمقتضای غایت غایب و این کتب
 فحش است که از تو در میان عظام دانه است مردار سال زدود و هیچ روز جمعه
 است و هم بقایان سینه است عز و تعالی که خرد و بیایم ملک سپهر بزم تسخیر
 قلعه افلاک رخ زین از نیام سلطه بریدن کشید و حضور ان قلعه را بر خاک
 ادا بر نشاند ملک با دین با جزو سعادت ورود در حفظ و عکاس ملک
 و در د از عقب از حضور لایله جانانه است فریاد طبعان ^{لایله} بر آفرینست و میر

عنان موصول هر دو را با سید کار در خود کارزار تعیین فرمود که بر سر پر محمد و توفیق
 نموده مقرب آنکه چون از سیه اوز یکدیگر ظاهر گردد به توقف برادر خوار آورد
 تا فتنه اوز یکدیگر داشته بر هیچ شاقب مایه غایب و از سیه آیه که در آن مرداف
 است گشته از عوالم هر دو رافته و هر دو عنان بر حسب زبان در موضع هر دو توقف نموده
 در نظر رسیده عنان بیاید و از لطف محمد عنان بیاید و چون معلوم نمود که پادشاه
 توفیق عنان که کوچ نموده بطریق بر جهت ابراج در زمینه از طریق کله الانصار
 قبل التمكن هر غیبه سعادت ملک نصرت آیت را چنانچه مطلب و اندیشه پادشاه
 کامکار بود و هر ضعف و زایل نموده چنان که آن بود که حدود آذربایجان بر ملک نصرت
 نشان در هیچ مکان عنان یکسان با نخواستار کشید و بر طبق اندیشه خوش روز داد آیت
 غم نموده از هر پنج و ج میسر نمود و در روز دیگر بر کوه سیه اوز یکدیگر زبان دانه پانزده

هزار بار از بهادران جلالتش پیش خنجر گداز بخروج مبارک خود قبر به کار و عظم
 اندیش بزم شجاعت و اجابت بهر نماز بود بوفتش مانند کباب آفت که کوه در
 عقاب و لایه در جزیرت موقوف دایم ، بقید جان و اندر مار و راء انهر سپاه
 فراوان باطنی گردد و از در عین و علم و تامل تمام مضمون جزو قلبش گردد و ایضا
 معلوم که کوچ کردن آن جماعت با بر ذریب است ، از هر ضعف و عجز و اقبال
 پادشاه و مؤید در غایت استقامت و ارتفاع بود عشاء و انامیت و خود در دیده بصیرتش
 بجهاب حق الله علی سمع و قلبه و جعل علی بصره غشاوة و محجوب در شیشه
 بختان صایب آن و لخواه مشفق گویش صواب بود محقق گزید که از آفتاب
 که خود در نور طبعش منور بود ، قبر به لغایت زبان گزیده در این و بهر دلم
 مطلقون داشت و صبح از جمیع خلق بعبان انعم که شوار و صحنه اندک بر نفقه
 تنگ

که در آن هر دو عبور فرمود و در فاصلی قریب هم رسیده و در خواب با دستا بکف و جملتی
گویی بنیخ ازین سخن که زبانه چه اندیشه دارد عقاب بهایت نزد آفتاب
دانی از عبور سیاه از زنگ از آن سیاه آب پاشا فرمودن فر وطن اندیشه اصحاب
حلقه حفا نه نموده بزیب صوفی که که فرود از اثر پر دشت آنگاه جانش بگذا
ببر خال بر صوفی در سینه خال شاد و در کوفه در آن جلد دشت آتش آید و درین
مختی بنظر سمیت و ذات ملک صفات جان در قالب قلب در آورده و آیت
اقبال آیت برده و در هر دو راه رسانید هر خال سیاه نیز در صوفی
صوفی در صوفی و در بر افکار و جو افکار خود خوش جان و ناز و قریب را
بشیخ حقه قلب است و خود گوید و همچنین آن سیاه در برابر گوشت صوفی که
گویی در خال از دور و نیک سیاه زلباش میفرستد بنشیند بر آن بر روی
الک

استیلا یافت که نزدیکی از دور خوف و اضطراب بی رفقش نمودند و در آن صحن از
خواب خود در حالت آفتاب آمده و نیز از راه ط کد اب بدید و آتش بر در دراز
غم پرورد بر آورد و خواب و همی خوشی را طلب فرمود که نزد جان و ناز و قریب
رفته بنشیند و بر هر دو غیب غایب و از زبان جان پیغام بگذراند که سیاه متعلقه خود
را دل داده در گوش و شبان تمام با لحن غایب و در کار خانه بهوش بنشیند که لای
بنایت صعب پیش آمده است و خود نیز در قلب بر عینه و وسیله سیاه را قوی دل
سکون پذیر و همچنین پیغام هر خال بر آن در در دارا سیاه از غایت از آن گمان
سنگان خوش آفرینا علیم که گمانی از عدم فقر و در جو سبک سر بر زبان
آوردند و در جواب به ایشان سود من داشته که فرای و نفوس که نصیب دتا بر
حایه و لکن این مشفق را بسمع قبول صفا فرمود و در خط اندیش خود فرمود

[illegible]

لشکران به عدت جرج و زغریخته در حال سرپیختن از جمل انضال داده نزد
 پادشاه طغیانه بودند خرد کامکار صحت استوار به جفا بدش نیز فرمودان خزان
 در ساعت نیز بدش بظلمات اثر داده آورده پادشاه کینه خواه به ضربت از شیر خورده
 و اعتقاد آسایشگر رفته بقطعه گریه بر داد نمود که هر که مرا دست دارد از گوشت این
 دشمن طمع سازد از شکات صحت شمار محض غدا به خود سازد و در دست که
 بخورد استماع این و آن گوشت و از زخم جفت هر گوشت سینه در بر نه از سینه گوشت
 آینه کشیده خنده یکدیگر میخوردند و آن گوشت خرد متعفن با خاک و خون آغشته را
 به جوار یکدیگر میخوردند و تندی میخوردند که جوغان بکاف در حال طغیان که کما در شرف
 گوشت آید و این در غایت از یکدیگر بود و در پس زبان مطاع به جفا پیوست که
 کانه سرور را در طعنه هر گفته بخواهر گاه و غایت تر صیغ مانده و از آن قدر می سازند بعد

از آن

از آن سینه که در بهر بیع از آن سینه از این سینه بر سر از این سینه از آن سینه از آن سینه
 برب و لوح و یکای اندام نوزده لوله عورت بر او خفته که نه سرش قطع از گوش
 در آن بر او دارد این در خواب ابد گردان بر او بر خیزد و در کوفه بر او
 که در آن سوکه آینه نوزده و مردان از این لوله آید به ذراع لطیف و عیانت
 بیفایست شام به سر گردیده و غنیمت به یابین و جفت بکران از بر این آب
 و غیره که از عا که او از یکدیگر نیست گفته بودند بر سایر امرا و ارکان دولت و آحاد خود
 حق ستم بکنان بنحیر و از سینه بعد از ذراع خاطر از جهم قدر و در دست خال
 سوکه کامزار پادشاه کامکار جان خویش سبب بینه بر و عطف جان جهان
 جهان خیال و کامیاب به خیر بر گردیدند که این همو سازد که بر کام عطف
 بهضیال از خف و نظارت دیوان مشوب بود که در حق و دست دیوان کام و کام

دفعه نموده دیگر در افتاد و عید در آن درگاه مشر او بنو از سعادت نب و کلامی
طالع در همین شروع مبارک بر حسب ذیل مرقوم گردیده و باطلت آن و دعوت
غزاین و اموال مستحقه خان و دیگر مقامات قیام نمایند چنانچه از قریب یک سال و استیصال
چون از ملک آگاه گردید و بهنگام وقوع بدشاه گماردند و بدشاه آگاه گردید و بدشاه
مرتبه با تقاضای آن و غزاین پناه آورده بدشاهان ایرنجیم خان و تبرجت و قنق
اندیش و تقاضای خود را نسبت بخود و امثال خود بر لوح خاطر نگاشته اظهار نمودند علی
انامیه نیز ایرنجیم آتین معوض شده از محاکم حقوق و کار در آن و دعوت در مقامات
دیوانه و در عرض نموده با شفاعت در میان بگذرد و خود را محو شفاعت آن جناب
بیان اعلان یافته هم در آن زمان از سبب کمالت بگویند و از آن زمان در حال
در نقضات پذیرفته در منصب وزارت و صاحب دیوانه و وزیر گردید و پسین پادشاه

[illegible]

و فان مطاعه فقها حجت با ملک خود بر قوم تمام عطا در رقم مشایخ آستان سعادت
 نشان گوید از آنجمله جهان بیک نامی که در ملک عدنان اسیریم خانه نظام داشت
 حجت اقبال فقها محمد باقرین سبب بیست فاعله هرات و جبهه خود در هرات باقیان
 المبرک نیز درین بنات ساحت دار اهلط هرات ارشاد فرمود سپه فرانه گردان
 و از آنیم غیر غلام این شد که آنه خواجه آمال دانی هرات در چمن مراد گفته مریدان
 و آنرا آن پادشاه صوفی ثواب از صاحب بطران بنات بر سر برگید روز در کویا دات
 و همین هرات از اعظم دار باب جمعی مانند شیخ محمد سلیم مولانا احمد بن محمد بن ابوبکر
 سعد الدین القفازانی و ابراهیم امین عبد الله در صوفی و تهذیب آفرین محمد بن
 ابراهیم و یوسف راززی و قاضی صدر الدین ابوالحسن و قاضی خیر الدین حسین و تبر و ابراهیم جلال الدین
 محدث در دارالمداره بر هرات بقیه سادات و پیشوایان جمع آمده و کوی از آنجا

عزل

هرات و دولت با عتقال جهان بیک شافیه و در قضا عتف این احوال مراد آنرا و
 غوغا در میان آمده زنده از طالبین فقه و پرورش و گوهر از مردم علوم داد باش
 بجوم آوردن شش و عیس شرابا جمع کثیر از مشایخ از آن بیک بقیه سادات و جبهه
 باز روز جهان بیک و هنر برگشته و هر فقه و فاضلین یافته و سایرین و دیگر
 صلح و احوال گردانید و فقها محمد باقرین و ابراهیم فقه روز در کوی جبهه و عتقال
 شافیه حافظ بن امین بنایان و کوی سمر که بکس موت در آن دات ممتاز و
 ستر بود حجت قرأت فقهیه بر غیر صعود نمود و آن خورشید نور در راه بود
 چون دیکش قرأت نمود و چندی از خواندن فارغ گردید و شمار بقیه را بنامیه هرات
 از دهان و میان میان ابی طالب علیه السلام ائمه و ائمه و ائمه و ائمه و ائمه و ائمه
 حاضر بود بر خاسته مدح در شان و فضیلت شاه مردان ادا نمود و بعد از آن نور مدح
 در مهر فرخانش زدند و

این لفظ در هر جا فقه ساجده جمی زنده بود

زبان ببت و لغز غفلت گذرد. چند نیز در برابر اعدای ابروین نشاند
 حافظ هرگز در این ببت و شتم غفلت الحقیق فرموده. درین باب سالفه بسیار نمود و حافظ
 در آنکه امثال آن که قف عاجز بر وجه دهنه بسته بود که قف تر مرکب لعل بود
 و آن سراج سالفه درین باب از مکر زنی معان حافظ بخت گفته و در آن نیز
 گفته و بنا بر عدم از کتاب لعل بر طبعان بخت بقتل رسانید و بعد در این حال
 و بر آئین در چهار لوق برات با شش نقیب شمع روزانه و در این بخت خوش
 به خاطر فرق ریاض و تقدیمه از سینه سفوف گفته. و بعد از ارسال فیما در روز
 چند پادشاه جایگزین در این مرد اوقات غنچه ساعات به بطایط طالع صدف داشته
 زمام ایالت آن دیار قبضه اختیار داده بیک بیک است و از آن برات نفرت است
 بصورت اسطوره برات در حرکت آمده تحت اسمان غنچه بخت هر چند میان

در باب و کلدان برات فکر فرموده. بلکه زائر عیب و تقویت است عرفان
 عیب مناف و محبت آئینه از شرع و عدالت معادل آن سیم هر عیب هر سیم بود
 و آن نشان موهو اعدا از محول جناب لعل ایامی خود به نظر بیکم بآن بخت
 در سال دهشت و آن بخت ایامی چون برات رسید روز جمعه با مع هر تشریف بود
 و هر صدر ایامی ابروین از آن جناب بر غیر موعود نموده. نشان در باب
 اندوخته از برات نمود و از سفوف ایوان براتش غفلت اطمینان مکرر
 بعد است در عیب پرور پادشاه. لطف شاعر هر روز گردید. آنگاه صفین و حاج
 آگاه هر خط و لوله بنا به نواب لعل ایامی بر غیر موعود نموده خطبه در غایت
 و بدست بزرگ نواب و مفاخر آئینه از شرع و اعیان بکون آن نموده و در آن
 غیر این بابت و غفلت و تقویت و بیک و شیعیان باین ایطال بیکم گردید

بین گذشته بهاء لکواتر قیام نموده و در انتظار مقام امیرین پادشاه رنج مکن و درگاه
 سیکندرنه آید و مخفف بهاء لکواتر امیرین پادشاه و خواهد که این جمیع امور را بطور
 طبعه ابرار تشریف آورده است و باخذ قلعه همدان این مصروف داشته
 و خواهد که امیرین جمیع قلعها را از خواجه خورده که آن غایت در قلعها
 مذکور است و در سال فرموده او را از آن طریق تعیین و مخالفت باز داشته
 بود که سیر ابرار تشریف پادشاه و جمیع دلدات نمود و خواهد خورده و نیز از آن
 همدان و مخالفت نموده و باط بهاء لکواتر در فروردیه و از قلعه بخروج مبارک نموده
 دست ابرار تشریف تشریف امیرین پادشاه و در ملک بنه لکان آستان
 حذفت نشان منظم گردید و مقارن این حال در باموگ خورده و سیکندرنه قبال
 مسووع بکر و صفیر ابرار تشریف امیرین و در طرف طریق استقبال پیونده و در عاید

اهر اوقات بایشین لبتن کز در آستان بار بار دیر دفن جور عجب چنانچه رسم صنایع و
 و محمد ز آن دیار است اشتغال نمودند و در عیال روز بهیم نزد کور کجین عیش و
 نشاط اهر عیالات کجک سر بهیاد و گذشته از عیال سه سده پادشاه مؤید در روشنائی
 زدند و آنکه پادشاه مجاهد از راه خیابان برید و پادشاه که آن چنین بر سر آفتاب
 تابان خرمال خرمالین بیابان آوار خرمالیه تنگه خاقان منصور را از
 جلوس بیت نامور غریب از در غنچه برین و رنگ فراموش عیالین گردید و بر
 معضرات طبیعت به طاعت در عیال پرور گردید و بر واده غنچه و آفتاب
 ممکن گردید و از سبب طاعت خاتم مزاج هدیه بندگان فیاض جود
 اشیای نضارت یافته شمع از در نصف بر وجهات احوال کاذب بر آید
 پروانه از دست هدیه نظام و خنجر کرام و در باب عیال و معضلات روزگار غم
 کینه

بسته به دار السلطنه و امرات بختیزار و قایم سریر غنچه با هر گردیدند و با صنف لطاف
مفروانه و انواع عطاف پادشاهانه و لادش دانسته و خوار و عزت و ملک پسر توان
توقف اختیار نمودند و اگر در میان درجهت و در میان خود منطف داشته از آن جمله
میرزا سلطان اولی از صفای سلطان اوسعه کورگان مشهور بنیان مرزا از درختان
بستان خواجه بستان شانه بتکمیل باط غنچه ساط مستعد گردید و در درخت
این بنام خاص و معبر جفا می شده از درخت غنچه باغی سر خوارش از کلمه پسر
در گذشت و بنوعی ملک حصارش دامن و خندق و درختان متذکراته بنوعی
تاج زر و کمر مرقع و خلع طبع و آیین را هر که و نود نام حصار پادشاهانه در گذشت
از عین در گذشت پس از آن بودایت متوقفه لادش درجهت برادرش و دیگر
از وقایع آن سال آنکه شیخ احمد مولود سیف الدین را درین کیمیا این مولود سعه

الذین

الذین اتفاقاً از دوطه تعصب مذمت ابرار است و بیج هر پادشاه شیعه بختیزار رسید
و بعد از قتل و فراموشی بهترین شیخ عباس بن عبد الله که در تیره و در در السلطنه امرات
گامیده بر قتل و قتل ازین فرمودند چه اگر بختیزار رسید غنچه شیخ غلام المحسن فرمودند
که بختیزار و عباس بن عقیله و نقلیه و در لادش مذمت ابرار کیمیا ساط و ملک می ختم
و از الزام در جمع و در اء الهی و خواجهان مذمت علیة را میسر از خیر از دامن
می نمودند و ازین جهت غنچه شیخ العارفین بر قتل و قتل بودند و اما
تقدیر برین رفته بر این پنج سبب بود و در بنامه توفیق مرقع گردید و بیج باغی کار بر نر آید
مات افغان خاتون صاحبان بصره و او را و مراجعت نمودن از عین و این
بنابر انقیاد و املا سلاطین آن ولایت وقوع وقایع متنوعه در شانیه امرات
خرد کردن و آن جنم نصرستان در بدنه فخره امرات قرین عیش و نشاط پادشاهانه

و از گداز لیر و نهار نیم نوبت در ساحت روزگار از زشتی و زهر بپايت و کابینا
 دایه صفت نبات نبات را در سیم این بر لبین رنگینه گوشت و کادن برکت بسیار از بار
 گوناگون بپايت در میان روزگار برین مقال رطب اللسان بوده صد عشرت جامع
 جهانیان برساند باز این چه جوازه و جلال است چنانچه درین کدورت زخیر از دما و
 داعیه تنگی و دراه اند درین زمان عشرت هر از غلط خطیله باورین برزده بر کوب
 جود ظهور در دهر عالم مطیع بفاذ پیوست و در ساحت جبر از سعادت برکت یاران
 خال از دار اسطفا مرات بنار ج شمر نشسته و آب ظفرائی بصوب سینه و غار پاید
 در استرازه آرد در سطلین اوز یک چیز از تو به پناه نصرت بزرگ آگاه گردید نزد
 این بر صبح پیوست که اگر برکت شفا هر از آب آسمانی عبور نماید حیات ایشان
 از جمله عات است چه جبر داران و در اندر بنابرین هر تیره و له شیک خال که از

نر

قبر بر پاره اند سرشته لاله حکومت بپايت و عبیه خال که در بنار و آب استقل بلند
 دشت و جفا بیک سلطان که ایلست بلدد و قصبات چند و غنچه قتل و سرشت
 بیکه که عفاق نموده در عت مشورت در میان انداخته و خواطر ممکن بر لبین قرار
 گرفت که دست عجز و نیاز در درین طاعت و عقاید زده بمقا لید فرما بردار سرد
 ارسال کشف و هدای و انظار زو قتر ابواب خندان به غایت برود روزگار خود
 سر طمان با دراه اندر مفتوح دارند و برین موجب آوا و خواطر مفتوح خسته ایمان
 کنگدان و سفیران سخندان محمول بر ایسر بکوان و حوصله خیرانه مشتمل بر طاعت
 فرما بر سر پاید سر و غلظت ارسال داشته ایمان این چنین شسته از خطرات و عجز
 سطلین خود مودع گردانیدند و بر سالت و سیاه گمان در لاله شوش آشفته پدید
 بید کات خود که زانیند ابواب طاعت پادشاهانه برودر مانده و آمل حلدت مارا

به فغان ساکن ملک عدم گریه و جوب زلف خنجرین درویش خرمیاد دل گداز
 ملک عدنان بخت اندامی خواجده غلظت یکی غنیمت بود یکدست او را با بر برده
 در کف آقا رستم روز از روزی انداخت و تو ز تو که اگر دست نایاب من جعفر فانی
 اینک دست هر فلان در دهن ناست و با سار از زنا همه این حالت عیب
 و در این بختی که غیر نصیر استید یافته از انتقام و دنیا که چون غنیمت در نهایت شقا
 اندیشه که دنیا و در تصور آفتاب نیران غلبه اشیر لب محرم گردیده اسرار فغان و
 و سایر آداب آفراده دست طبیعت ویران از تصرف تربیت من گناه گداز
 و بعد از این خنجر حیدر روز عالم فانی را برود و غوده اثر خافت بود که گویان اشترا
 بر عاید گریه ملستوده بیت راس و لبش کم فغان در غنیمت خرمیاد دل
 چه پیوده خیال از نوک ترکان بسته آینه از ان ملک است این باده گویان که از نشانه

نشانه در از روزی که کمان معبر در آن با قدر آتش بوزن کفرش نشانه
 دلش گدازد از ترغاب کفر و این خبر در دست کربایت و در عرصه خیران
 هنوز پیرویه گویان بر از آینه بود مسووع است و گمان درگاه عقیق بنامه گداز
 با این درین باب بخاندانیت که خنجر بخت اندامی بخاندان رفته احوال چنین
 ساله آن دولت مستغنی سازد و آن خنجر بوجوب فغان سلطان بصورت شمران
 توجیه خنجر چون بران صوب جودا با ترفند زده از زانوی خنجر است نظام این چه حکیم
 که اولت سار و آینه از ترغاب کفر و کفایت بر ستم من بود و آقا محمد دله آقا رستم روز از
 که کلاه غلبه بران دولت بر از آینه بر بعضی مواضع و با فغان بود که دست سبزه
 روزی که گویان با لب غنیمت و غنیمت مفتوح در طریقه بدلی میبودند و در
 خدمت جناب بخت اندامی دعا و این مستغنی از خنجر چه سار است چه حکیم آنکه

حکومت مانند ران چنانچه موقوف بایه و اجادش بوده بر مطلق شایسته مقصد آقا
 محمد آقا که در ایالت سراسر و تدبیر فائز و اهل خویش گوید با بدو جناب سیف
 الدخان آن مرد را همراه بولک مامون آورده مرتبه دیگر در خراسان گردید
 و بعد از تقصیر و ایم سر برایش نظیر کیفیت نزاع ایشان را موقوف گردید خرد و در این
 بعد از خور در مقامات و عمارتشان در باب عطف و احسان به مردم احوال
 آن و بزرگ متوج داشته فرق افتاد و مقام قابلیت هر یک بتایید و تقاضا
 و جانشینان برادر آورده زمان مامون به صدر موقوف گردید که حالیکه در
 تصرف آنرا هم مجوده مطلق بآقا محمد و در پیش و ابر عیبه الیم برادر و از آنرا
 رزم آفرین گشته مرد طایفه که در عطف حقوق دیوانه آن و دولت که چنین حال
 ادا کرده بودند بسف سر برادر و مامون بنفر خراسان و مره نایب ابر عیبه الیم و آقا محمد

قبول مینمودند و جناب سیف الدخان هم جهت تقصیر آن و در مرتبه دیگر عزم دارا و از
 گردید و در باب وصول آن نهایت جهاد مینمود و داشت و بعد از انقضا تمام مامون را
 مرکب سپردن از خراسان و از آنرا که در فارس و عرب ملک حاق برادر داشته بود و از جمله
 تم از کمر او که در فارس و مرکب مرکب عظمی گردید و در آن زمان در آن بدست
 نشان طمع اقامت انداخته و با برادر عیبه الیم هم در جهت اقامت در آن
 فتح خراسان بپایه سه مرتبه شافیه مشمول عطف و احسان بر جهت نموده
 و هم در آن زمان اطمینان از آن و سلطان مصر قاضی و قصیر دوم سلطان با برادر عیبه
 و در این بر یکسان جهت تقصیر فتح خراسان بپایه سپردن آن و بعد از عیبه الیم
 مشمول عطف و احسان بپایه گشته و حق بپایه حکومت و احسان بر جهت نموده از موقوف و عیبه
 تقریر بیان کیفیت وقوع شکار و بگویند خالی الا فلا که انجم و ولایت

در خارج شهریم پیوسته بنایید از در و قبال پادشاه صورت اقتدار بخیر و آموح و صبح جمع گویند
که قبل کسیت آن از حساب و شمار حسابان ظلت آثار بیرون بود پادشاه و اقتدار
و مقبول نامه از چنانچه محمود است بنوبت ترصد از لشکر گشته در حوض یک درخت
بست و شش هزار هاوز حوضه بر دینج مبارزان کینه در گردید چنانچه از حوض مبارزان
لشکر در ظاهر هم دلد از این کینه بدیده تم چنانچه کثیر طوطی و چون منویا چون
تدل و حمال بر نفع پیرایش بر از از حوال و دلد و طبر حوض و حمال آستان خلک
ملکان آن مبارزان را بر اشراف و حمال صفت نموده و بعد از افتخار رنجه در از و
از خرباره پادشاه و قبال لشکر عازم لشکر دشت قرآن گوید و به سوار حوض و طوطی و
در عایه و خیر و سعادت بخوانم این کار پر زحمت و از ده شبانه روز در میان و کما آنوقت
از در آن مبارزان لشکر اظهار نموده و چون در خارج مقور و کما هم پیریت و قبال

پادشاه و از آن مقدار و حوض و صبح جمع گردیده که طوطی در چند پر و از نموده
غیر از شاخ و خیز و آمو و گوزن آمو و کما هم در میان و تمام و حوض و صبح در نه
بر تیره و کما هم که گوزن و آمو و از آن و قبال در یک آمو و کما هم که گوزن و آمو
از کما هم که گوزن و آمو و از آن و قبال در یک آمو و کما هم که گوزن و آمو
بر سپهر و از این عباد و از آن و قبال در یک آمو و کما هم که گوزن و آمو
تفوق بود و از و حوض و صبح و از آن و قبال در یک آمو و کما هم که گوزن و آمو
توان و حوض و صبح و از آن و قبال در یک آمو و کما هم که گوزن و آمو
در شش و از عدالت کما هم که آمو و از آن و قبال در یک آمو و کما هم که گوزن و آمو
آن جمیع و از آن و قبال در یک آمو و کما هم که گوزن و آمو
فان قایم و از آن و قبال در یک آمو و کما هم که گوزن و آمو

عاطف غلام و داور و وفا
 اقصای دشت و نیز لنگر بر بفرست از شیر شیر در بشیر ملک لاله خنک
 و در لاله افش نیز بخیر و چراغ لاله غلام و دل سخن آسمان نوح چشما بطل غلام و دل
 بر کرم حشم سپاه و در آن بسیار غم را کلمه طلب عفو جابر بر لاله و افواه شیران
 خونه را دل پر از درد و تن پر از داغ و جان و چرخ اندک زمان بکشتن چشمان اوقات
 به این صرف گوید بطریق معهود امرا و سران سپاه علی تفاوت مرادها ^{یکه} آحاد
 جیوش در جو که در جو که ^{یکه} آه بیخ را نعل و صد لکن شعله نوزد در آرزو طوب
 اندوز سواران چرخ و بجزار آمو و بخیر و دلگ در دایه و خوش و دلگ در دایه
 آخر و در آرزو هزار گوار از ضرب حام حزن آستان و دهم هم انجام باد شاه پسر
 هاشم و در آرزو حزن و غم و بیخ و دفتر رسید به نام و در جیل غلام بر هر فرد
 گرام آفرید و در آرزو در حرم غم گوید بر آرزو لنگر در آرزو و در آرزو

رستگان در آستان عشق بستان وقت نموده و گویا در قاعه یک در بورت قشق دروغ
 و نایب مرصع هر جان آقا رشید آقا سرایر نیم تان است که در خلد اول
 مذکور رسالت نزد ظریف لطف بایر پادشاه رفته در بورت قشق معاودت نموده
 سودن داشت که ذاب بایر اکثر سید و دراء اندر آباء برادران عظام که چنان
 صوفی ادعای و شایع سلطان اشراف نموده و با خود و پندار او را بر خاکت لعل از
 مرصع ترغیب فرموده بکن برادر بقعه طاعت کشیده بنال اعتقاد و پیغام
 برادر از درازنار و شادش بر جفت آن و در بایر بیل بود بنابرین
 زمان هفتادین بقادر بویست که نیم لیس سودن تان با فوج از رستگان که یک
 گاه اول اسب عازم و در بایر اندر گشته و در سلطان درویش که در ملک لایق
 و جان قشق و بخت زمان و بخت اندر دستان نموده بود و در طری که در و از آب

۱

آفرید ظهور نموده و هر بایر پادشاه را از دفاست عاقبت مخالفت و عصیان نموده و خود
 بطریق ستم مرصع مرصع مرصع و معادن این حال خبر از سال دارا مردم سلطان
 بایر و جلوس و در اندر شش سلطان سلیم بر شنگه مردم شایع گردید و بایر از بنابر سلطان
 مراد نام از غم خود سلطان سلیم روگردان شده و بایر که سید طین چاه آورد و بنا
 برین زمان بایرین صادر گردید که در سلطان بویست بایرین پیرشته سار و در لایق
 باین مرکز خواهد گریه و بخت بایر نیم تان و شایع هر بایر پادشاه کردند و هم
 در آن ایام خرد گوین هشتم حکام و از راز استول و طاعت بکوانه و خفت
 و تصرف از دفا داشت و بایر آنکه توده و بخت بخت بخت بخت بخت بخت بخت
 رساند و بخت بخت بخت که بخت بخت بخت بخت بخت بخت بخت بخت بخت بخت
 و از رازان مرصع فرموده بایر نیم آن جهام متولد نمود و از مضر الی المقصود
 در هر متوجع بخت و طاعت بخت بخت

جولان کیت قلمشکین در قمر در مضامین وقایع ظهیر السلطنة
 ابرپادشاه و ذکر توحید امیر نج ثانی بجانب ماوراء
 النهر و مال حال و انگاش^ت است اقبال شاد گودش و زکات پایدار
 که در آن ایام که در اقله مرات بعد از اقبال میرزا شاد میرزا دات
 اقبال بود مدین و دولت طرف به نظر ابرپادشاه گویا بزرگ بدارن
 آمد عیار نه که در خبر بزرگ مقرر و عفا و مکتبه بقاعه منظر سلطه
 ابرپادشاه اچیان قاعه شمس به ابرپادشاه بستان اقبال آستان
 دستان به نظر طاعت و مقرر نقش و خبر در خفا بر جمل خواران
 درگاه خوش است به مکتبه و چرخ نقد اقبال خرد و عا^ل نهاد بزرگ ضرر توبه
 خرد و بزرگ عیار نمود در آن دکان آن پادشاه را منزل عطف و جان خست
 در هر ثناء و شکر

الغرض

در هر روزانه شکر نیت بجانب بهر فرخ و جلا طمع بقاعه پیریت که از بلده دور
 النهر و دولت که بزرگ تیر در آورد و خبر خود و شکر بنابرین ظهیر الدین ابرپادشاه
 در شهر سحر و شکر با عا^ل که از استان و کابر سوره و دولت مورد شکر
 چون بعد و در چنان نزل و مودت میرزا اولی شهر بنان میرزا در پیش بزرگ
 به چنان بزرگ ابرپادشاه با عا^ل رایت و به بطرف مقرر دمان به اقبال
 مقرران آن دیر عزم سلطان و مقرر سلطان عجز از توبه و دولت دارش ملک
 یافت به جز و متعلق علم توبه به عا^ل که از ابرپادشاه در دواجن آب خوش خوش
 آفتاب در شکر به بر از مطلع اقبال طوع نموده در برابر خفا صغ آراگر که دیر و
 بین ابرپادشاه در عا^ل عا^ل بوقوع آمده اما با ابرپادشاه النهر و عا^ل
 اقبال ظهیر النهر ظهیر السلطنة ظهیر فقه سکت و چرخ از دیک اوقاف عزم سلطان

از خود و جوی بر سر پسر اعلی دم از تفوق زده قلم بر منته دارا نهاده و بر طریقت
و از اهل بهرین ولایت حصارشادمان و خندان و بهشتان بنان میرزا که داشته
بر بلبله فاخته بنادر را و سایر ولایات که بجز تیسر در آورده حکام عدالت شایسته
گردانید و بطریق آمل احمد یک صوفی اوغلا و شایخ یک خان را به مقام عدالت
و تنویرات رایعه و اسبیل گردان و آن در عثمان کوه کوهان و قره باغیم در
و خود و کوه که از اینر خند و صفت سعادت از آن داشت و جهت نواب جهان باغ
صناف خند و شانه دار و انواع بهر ایز خند و انه بهرین جهان منظر دنیا در سال زکوه
را در باب رعایت همه جهان آنرا شیک آقا سر خنده که از درگاه خندان پناه گیر
نشان برسم رعایت رفته بود طریق آمل و مختصر سوک داشته که یعنی در عطر
عطر او گوشتی بنابرین چون رحمت نموده در خندق تم پناه بر خلاق
یک نقطه در دنیا داشت که از اینر نیک آمد و نایب اهل حرم هم خان باغ

خود دود قابل برنج را در حرکت آورده دفع قهقهه از ریه پشیمانیت گردیده و
 درازده هزار بار نیزه گذار برود و برات آسمان چنان بکشد و حکام و دولت سائر دولت
 خدایان در برات بر پشته پیشکش دهند و گزینند و غنائی و عفت بر پیشکش است
 کشیده و همچنین سادت و صفات و برت و عیان از جود و صفات خدایان که بخت
 برین بستر شایسته بر سر پا آورده و آن جناب بکشد و بخت انعام و اکرام
 و نازش نموده و جانی که داشته و نجات معقول بکشد و در آن حال بر خیرین بر سر
 را بر وقت خفتن داده سوار کعبه و امان را در حفت انصاف و امانت از آن داشت
 و بعد از آن کار و بران بوش را در وقت اعتدال بکشد و در آن امان بر خفت و از راه
 جام کن بر خفت شایسته از آن مقام بکشد و بعد از آن بکشد و امانت
 مرکب در نموده و امانت که از آن بکشد و بعد از آن بکشد و امانت
 و بعد از آن بکشد و امانت که از آن بکشد و بعد از آن بکشد و امانت
 و بعد از آن بکشد و امانت که از آن بکشد و بعد از آن بکشد و امانت

بیت روز در آن برنج و قهقهه نموده پس از آن خدایان از دایره آنگاه بر دایره برنج از آن
 سپاه بکشد و چون امانت است تا عیان و امانت در آن بکشد و بعد از آن بکشد و امانت
 امانت بکشد و امانت را بر سر پا آورده و گزینند و غنائی و عفت بر پیشکش است
 و غنائی و عفت بر پیشکش است و غنائی و عفت بر پیشکش است و غنائی و عفت بر پیشکش است
 در جبهه شایسته بر سر پا آورده و گزینند و غنائی و عفت بر پیشکش است
 از آن بکشد و امانت را بر سر پا آورده و گزینند و غنائی و عفت بر پیشکش است
 مرکب و بر سر پا آورده و گزینند و غنائی و عفت بر پیشکش است
 و بعد از آن بکشد و امانت که از آن بکشد و بعد از آن بکشد و امانت
 و بعد از آن بکشد و امانت که از آن بکشد و بعد از آن بکشد و امانت
 و بعد از آن بکشد و امانت که از آن بکشد و بعد از آن بکشد و امانت
 و بعد از آن بکشد و امانت که از آن بکشد و بعد از آن بکشد و امانت

بماده معروف داشته و از آن جناب در یک نشانی چنانچه چون و عجز ایراد نمائید از
آب آلوده و فتنه ملک بپر طلوع چهر نموده عدت و محبت و ولایت هر یک
فدای حسین کشیده و خط هر ولایت از ملک بیا از مدخلی تهنه نموده اطاعت
مردود ولایت مضبوط گرفته خدا بطلان و قایع لیر و نهار و محراب آن روزگار بهایت و
بنایت این و بقا عجیب و دین از غیب به میان در ملک شور کشیده اند که چون ایر
بدر اهر خزان و خوز خزان و کارخانه و توقف بر امور جهانی از سایر احوال غایت
اعتبار داشت در ضبط و ضبط حکمت جهان در ادب و شایسته بر خیزت پادشاه
دین بعد از انشال ایر نخ این معجزه گرام و کلمات در فتنه در آیت آن جناب
بناده در اصحاب و قهر از مدخل گردیده و بطلب مستطاب نمائید و مراود از ساخته
مرتبه اش در جمیع امور از دروازه و مقابله در گاه خوش داشته و کینه از ایر نخ شایسته

[illegible]

درگاه اردر که این پسر سنگ گشته خواهد که الالدین سنجی که از اطوار آن دیدار کرد
 سلطان او را بکشد، خبر صاحب دوقف بود در بر طاهر که آن قلعه بهر امکان
 پذیرفت بعضی از جمعی که درین زمان فانی بر صحرای خجندیان مرتب
 میگردد زیرا که آن صحرای خجندیان به آداب عرب بنیاد و اطال و حال شوال است
 صحرای که اسل و این بار صاحب خجندیان بهر از درین کاردار در آنجا نشو
 درگاه اردر و دیگر بهرینوال که در جهت خجندیان خجندیان کار و بار اردر و دیگر که در
 اردل و این است که ازین منزل کوچ کرده نواحی دشت و خوار سلوک نام چند
 آن ملک از دولت سلجوقیان و حال آن طرف آب اردر و بزرگین و
 تبار غلامی و جناس بنیاد، اردر که این پسر سنان در حال سلوک و خجندیان
 زمین در آن نواحی باین سامان دشت و خوار سلوک از آن که علف چار

در هر دو اسیر پیدا کرد و ایضا در هر دو کینه^۱ نقصان نبرد و هر دو فتح قطع و هر دو کیم
بر یکم تر شرف این نعمات صادره نمود. باریکین گاه خوش در جواب حاضر
نمود که اگر از طایفه غنچه دان کوچ کرده پشت بر جان فلان کیم سلاطین از یک این حرکت
را هر دو صف و نحو نموده این روش موجب حیات امان گردد و هنوز حکایت خوان
کمال الدین محمد در این قطع و سید به واسطه طریقه در سلطه بابر پادشاه از
طبیعت جواب اندیش بهمان تبری که حرام کمال الدین محمود ویز نموده بود متعطل گشته
بگذرد این غم خواهد بود بابت ترک حرمه دوم بابت خوار شدن نعمات غریبه
داد و بود در دینداران از اندام شریف ایراد بسیار به ناله نمود تا که در حرکت آن
تعلق گرفته بود پس در موقوفه انجمن و مسابقات نیز صواب اندیش در حرکت
و از نیت خود در ایستادن موصوفه نایب کمال حضرت کبک ظاهر قبول نمود و از راه

[illegible]

و آن از عمر مرده است و آن بیک سلطان از آب حیوان میورده و در آن
 برات گوید حکام و شرف آن همه در مقام و مقام و بروج و بروج و بروج و بروج
 رسیده که بیک عود از اوقاف قلعه اقصی و الدین جمیع جهت قرار خوشی قرار فرمود
 و چون بیک در بروج برید سلطان هرگاه که در میان شرق و غرب واقع است
 و هم چنان که در کتب است و همین است که در این دروازه فرود
 آمد در آن خط فرمود و این رعایت این چنین است که در این دروازه ملک را بگوید
 و حیوانات و حیوانات و حیوانات در این خوشی و بر سلطان جمیع و در کتب و حیوانات
 لغت گرفت و حاکم در این حوائق بگوید بیک که اوقاف و کتاب یافت
 و آن بیک سلطان تاریخ از اقصی سال سنه تسع و ثمانی و ثمانی و ثمانی و ثمانی
 رسیده در آن ملک که در آن در آن در آن در آن در آن در آن در آن در آن در آن

طرف بیخ سفید و قریب به شوق و قسیر است از جهت بیکان و نشان این است که
 و در این بر جهت نموده و در جهت دیگر از جهت دروازه فرود آمد و بقیع و در جهت
 در دروب و باده است از در به در در آن هر یک از این معنوی گشته و این چنین در آن
 انزال راه و در گرفته و در آن شفای این در و در کتب و این بروج و این در کتب
 آزادان و در آن در آن در آن در آن در آن در آن در آن در آن در آن در آن
 حوائق و حوائق و حوائق و حوائق و حوائق و حوائق و حوائق و حوائق و حوائق
 و حوائق و حوائق و حوائق و حوائق و حوائق و حوائق و حوائق و حوائق و حوائق
 و حوائق و حوائق و حوائق و حوائق و حوائق و حوائق و حوائق و حوائق و حوائق
 و حوائق و حوائق و حوائق و حوائق و حوائق و حوائق و حوائق و حوائق و حوائق
 و حوائق و حوائق و حوائق و حوائق و حوائق و حوائق و حوائق و حوائق و حوائق

از یک من را ضبط نموده جهت اعیان بارت مرغان نزد سلطان چکنر بنده
 مقدس ارسال داشته تیمور محمد سلطان را بفار نموده و چون در اسیطه میراث گردید و
 عبدخان در طوس و شاد بزرگ و افراسیاب علم توقف نمود که در نیمه امانت اسیطه
 میراث امانت لایم اقبال تیمور محمد سلطان بسیار آورده با بقایه میراث و حصار
 مدافعت در نایز گشته اظهار افتخار نمودند تیمور محمد سلطان در پنج سال از امانت
 و از میراث چکنر که نیمه عبدخان در دولت طوس میراث خطبه و کتب نام خوش
 مغرور و مغرور نموده بپشت چرخ چواریاب و فارا گشته زنده بود و شادمانه
 میراث این چواریاب که از نیمه چکنر خوش بود و عمر زنده بماند هر چه شش و پنجاه
 شش و بزرگ میراث آن تیمور محمد سلطان چون میراث که در وقت میراث و کتب
 و توفیق بسیار بحال امانت میراث به پنج عدالت و عدالت پروردگار نمود

الطاهر

امانت از مستحقان از یک و امانت و عدالت آن طایفه آغاز و رعایت
 نموده چکنر را اسیطه شش در دام بد و در طافه در آرد و بد و بد و بد
 در حیات امانت میراث چکنر که با امانت و امانت و امانت و امانت و امانت
 از کاف امانت شش و پنج و در حیات و امانت و امانت و امانت و امانت و امانت
 بوده و یک و امانت و امانت و امانت و امانت و امانت و امانت و امانت و امانت
 امانت ظالما سلطه الله علیه و امانت و امانت و امانت و امانت و امانت و امانت
 که با امانت و امانت و امانت و امانت و امانت و امانت و امانت و امانت و امانت
 و امانت و امانت و امانت و امانت و امانت و امانت و امانت و امانت و امانت و امانت
 عبدخان در شش و امانت و امانت و امانت و امانت و امانت و امانت و امانت و امانت
 و امانت و امانت و امانت و امانت و امانت و امانت و امانت و امانت و امانت و امانت

دارند و به رؤف، بعد از ترتیب مقال در توجیه رایات فتح
آیات حسرو و ممالکستان از دفع طغیان سلاطین جنگگری
بو لایت خراسان و توفیق یافتن آن مملکت با یکدیگر ازین قدوم شاه سبکتگین
چون روایت در حکام پادشاه گویان افتد از جهت دفع فساد طغیان جنگگری پادشاه
بر مردم داده از جهت دفع فساد طغیان جنگگری پادشاه
مفتوح گدار جهت دفع فساد طغیان جنگگری پادشاه
در مورد سواد در فساد طغیان جنگگری پادشاه
توضیح هر طرف آن مقدار آرد که کفاف دهد و کما یسیر
توضیح این در ذکر و توضیح پادشاه پادشاه پادشاه
در این باره در این باره که گفته اند در این باره که گفته اند
اینکه در این باره که گفته اند در این باره که گفته اند

جهت مستقر نمودن بطام از سال و سوره و مرکب و علم و غیره و مستقر نمودن در این
 در این جهت برادفات است گردیده در آن منزل حباب است و در آن خواهد سقوط
 بکلی که جهت مستقر نمودن و آنکه هر روز از او نشود و از او در آن
 مستقر اندام بر جهت خود و تحقیق با طاعت است و آنکه در آن
 آن هم از آنکه هر روز از او نشود و از او در آن
 در این جهت و جهت است و آنکه در آن
 است و در این جهت و جهت است و آنکه در آن
 که هر روز از او نشود و از او در آن
 در این جهت و جهت است و آنکه در آن

که در این جهت و جهت است و آنکه در آن
 آثار بر آن است و در این جهت و جهت است و آنکه در آن
 در این جهت و جهت است و آنکه در آن
 با آنکه در این جهت و جهت است و آنکه در آن
 هر روز از او نشود و از او در آن
 در این جهت و جهت است و آنکه در آن
 که هر روز از او نشود و از او در آن
 در این جهت و جهت است و آنکه در آن

پایده خرام آورده خان غوث بهوب دار لطف ابرار سلطان گردن برار
 و کله نران برات چرخ بر آن عاده و قیصر برج و باره هر راسات دان غار
 بر ماضی قرار داده ابو القاسم در باغ سراوار که از آنجا تا نهر نیم فرسخ است نزول نموده
 عین از مردم بولک را بهو سق گردن و دست است روز در ظاهر برات نشسته در
 نقش حال مدین گویند و من که خبر قرب وصول ابرار مقتدر بنو از آنجا به دست
 پیر بیک سلطان که حکومت و شمشیر حکم به سلطان بهو سق گرفته بود بهبه بولار
 از بیک راه گمان بر سر فرادین است گرفته قبحی بواج دار لطف ابرار است
 و ابرار برات از وصول سپه مقتدر آگاه گردید به شایسته توقف و احوال متوجه
 مخالفان گردید و در کوچ باغ سراوار میانه میان میان ابو القاسم نیران قباله اشغال
 یافته در لغت این حال ابرار برات قاطبه از عقب کشان دافتر بخ گرفته است

باج

باج متاع و اموال آئین بر آورده و ملک جمعیت آن به جان ازین اجتماع ارم
 گویند ابو القاسم به دوستان خان خوار بکشید غارتن نظام تسخیر نظام ازینا کشیده
 شهاب الدین خورشید قاسم که خوار را که است ابو القاسم ضعیف میوه بینه بهبه بولار
 اعتبار میانه در سر ازین از ابرار جدا شده جدا دین طموه کلاب و دین
 گردن در روز دیگر خواجه سلطان بیک بن بهبه سیه جواهرت را به کشیده بر ارم
 ارم نه می گردید و خواص و عوام را بفرج و طوف بکانه متعال خسته و عدم جمعیت
 بهروز بولار جهت سواک کردن در آب به شهر در آب جابک نظر اکثر
 بعد از توجه فقیر سلطان در حوض به چار روز از کالوش در حرکت آمد کوچ به کوچ
 متوجه الکنت راه گمان گردید و در شارساه خبر از نزد سلطان با در راه به شویج
 یافته از اجتماع آن در راه که چون بعد از آن نصف سیر و در راه دین سراوار

سلطان متوجه آمد خود کرده و در شاهر راه خراج آن ولایت شود. عیان بصورتی
 کردن پیرایه و در قمر که ملک بهر از خویشان متوجه عیان بود
 پایش بر روی ساقه کعب طاعت و نهاد شمع یک نوع ذاب کامیاب
 رسانید و چون امر جهات و ولایت خویشان بر وفق ضار مدد نال آستان
 خوش مکان بر ایام پیوسته خود در طرف ولایت بودت کاروان دشمن
 در خوآن مقام پیوسته را در علم آداب بر وجه قرار گرفت و در ادب
 که در هر جوان مکان باغ و بسیار باس الا ان آریست مقدار لیس و نهان
 استوار است ال گفت از اینک باغ که نهفت نموده روزگار که سوار از فرزندان
 رنگ خوش بر گرفته و چون ولایت شد بهر ضرب براد قات خوف کرد و به
 عدل رسید که معین از مردم خفته کند و گوهر از بهر آن پیوسته در ولایت نواز

سلطان

سلطان محمد بن یونس و ملوک و اهل آن سلطان بن میرزا و پادشاه برشته لوی
 استقلال برادر داشته اند و بعضی از حصول و قلع آن ولایت معین داشته اند
 خالفت و عیان بصورت طغان و عیان استقلال داده اند بنابرین زبان و چنانچه
 بنفاد بریت که بهر نظام آری خسته اند و چون رنگ است بهر که بهر سلطان
 لقب گشته بود و چون از طریقان بهر وجه کف سرانده عیان حاجت نموده
 آن دیار کرده و چون زبان خفا جویان بهر امر آمده متوجه آمد و برشته پیر
 شجاعت و مردان سلک جمعیت آن طایفه از هم گشتند اگر را بهر سینه و
 سلطان محمد بن یونس که خسته آن ولایت از لوث و حو آن حاجت است نظیر پیوسته
 آری بهر آن و در پان سلطان بعد از فراغ فاطره هم معاندان عیان بصورت
 آستان خوش مکان اطراف داده در لینه فخره معین مطهر و معین تقیر باط

بیکان خارا که در معکاش نام داشت تخم اهر در دل خاندان لاشتر و همراه آن
 کرده مدوم را کاب و در شتاب نمودند آن جمع جان کوان لطوف خاندان
 معطوف گردید و در داد ایر و حب سینه عترت و نفع در موضع جلاله ران که از برضا
 چو سهرت در بیت زنجیر و واقع شد آن در کوه و کوه و عقاب
 آن در کوه و در شتاب چو کوه بود که خود در ابرار و کوه را پس بگویند
 صوف بهامت بر صوف پر دشته سینه با میمنت را و در جوهان و در فغان را
 و در کوه و در ابرار و در شتاب نشسته و در صوف و در شتاب خال و در ابرار و در
 دیگر از ابرار و در شتاب از شتاب و در کوه و در ابرار و در شتاب و در کوه و در
 کوه و در ابرار و در شتاب و در کوه و در ابرار و در شتاب و در کوه و در
 صوف و در ابرار و در شتاب و در کوه و در ابرار و در شتاب و در کوه و در

کوه و در ابرار و در شتاب و در کوه و در ابرار و در شتاب و در کوه و در
 کوه و در ابرار و در شتاب و در کوه و در ابرار و در شتاب و در کوه و در
 کوه و در ابرار و در شتاب و در کوه و در ابرار و در شتاب و در کوه و در
 کوه و در ابرار و در شتاب و در کوه و در ابرار و در شتاب و در کوه و در
 کوه و در ابرار و در شتاب و در کوه و در ابرار و در شتاب و در کوه و در
 کوه و در ابرار و در شتاب و در کوه و در ابرار و در شتاب و در کوه و در
 کوه و در ابرار و در شتاب و در کوه و در ابرار و در شتاب و در کوه و در
 کوه و در ابرار و در شتاب و در کوه و در ابرار و در شتاب و در کوه و در
 کوه و در ابرار و در شتاب و در کوه و در ابرار و در شتاب و در کوه و در
 کوه و در ابرار و در شتاب و در کوه و در ابرار و در شتاب و در کوه و در
 کوه و در ابرار و در شتاب و در کوه و در ابرار و در شتاب و در کوه و در
 کوه و در ابرار و در شتاب و در کوه و در ابرار و در شتاب و در کوه و در

بشارتگذار فرستاد که دست قاتل برافرازد از شتاب و درشتی که قبر از خاکین
 صف آرا را از زمین ببرد آن حال در فغان است و بعضی از آن سینه که در
 قبر از آنکه خافان خود را برین وجه حیات نمایند باین آغاز حایر غایب اند
 اینان بقبال پادشاه زمان بهولت میری میبرد و چه حواله سحر در دست پیران
 میزد این و هرگاه از وقت درنگ سپاه فیروز درگاه ستم بگیرد پناه بران
 آورده و می نوب و تفنگ محافظت خویش نمایند اما در پیش فغان و درنگ
 در این دولت ابر پیوند بود و حیران و تیر و شمشیر داشت از در خود و در خط
 در محو که دلاکت شاه در دیار کو بگیرد اولی آنست که وقت غایب تمام که آنچه
 مقدر شده در محافظت در گیت سینه بفر آورند آنگاه ضم در معمار کارزار
 که آشته و بار از در کار این و با آدم از آنجا که خود در دهانت بر تاج و تاج بایست
 در مهر باد در راه قاتل داشت این بشارتگذار فرستاد که دست قاتل برافرازد

غالب بود و دست و در پیش فغان در جان داده آن مقدار وقت میزد که عاقل مردم متفقا
 قانون خود ببرد آورده آنگاه در این طریقی و سبزه در جان جانین آغاز سیر و آفرین
 در میان قاتل افتاد و با یکدیگر آنچه دست با شحال آفت نبرد و در بیت و
 گوشتها دزد لپه برگ ببارید بر از در و چون گوشت هم آورده و هم آورده شد
 در دست پر تاج داشت بر لب و پرف و تیر و شمشیر گوشت دل رنگ تشنه و شمشیر گوشت
 استنایان کور و جان در این دنیا را نه شتاب شتاب بر شمشیر روم نه پنهان
 گوشت و رنگ سرخ رنگ غایبان و جمع غصه و کیم حساب همه خافان را بگیرد
 از دست آن آغاز نهاد نه سیم و خور و در جمع خویش فتنه انگیز در طبع و در
 سنان از این سار و جمع شکران باین خور و در خاطر و هم بکین رنگ جان
 گزین به دل خائف خائف میشین و اگر گوشتکار در سر و سر و در دل و

کین انصاف بر سر و جلدی که در ظلمت غارتن بر مصلحت و بی بران یک طبیعت
 منظور در آرزو مولا که ظهور نمایند و عملی کثیر از رویه را به قرب تیغ خود
 و تر مرکب اثر بر خاک ادا نمایند را بخودم همچون عادات است و
 انعام هم خاک به آنها بودند و بدارم خنجر که در و جلدی اندامی که در آتش
 میوزد و تو پیمان این را آتش دادن و پد شک در آتش و از این
 و می می آید و در بران تیغ شش هزار شک برک است که صدمه اخلاقی است
 الا بعض خالقها در عالم کون و مکان می انداخته و از و کانون دلخیزی
 بهر کجور است آسائید و در یک حیانت از این صفت از کشتن و تلف می رسد
 دم خود بر جان راه فرست و از جانب سپاه لغت می کشد و می از آید و جان
 پادشاه جمعه باشد حق یک لاله و غلبه یک و سار و پیر و قهری بر سر پادشاه
 در هر مدارک گفته و در هر یک بر سر و مصلحت و در هر یک از این

و کبر و در هر یک بر سر و مصلحت و در هر یک از این
 چشمه نه و از زبان کیم البیان انصاف غیب برادر از من یقائن و سبیل الله
 صوف نوبت را خوا عظمتا برادر گفته و رفت بهار احوال کشیده از سر
 این خبر آتش غیب بر ارباب پادشاه هم و خوب انصاف پادشاه و در هر یک از این
 باشد و گوشت سانه اوقات محبت صفات صرف میوزد این صفات صومع
 یکجا و صدمه گردید هم از کلام و تیغ و الفقه است از این صدمه بر آید و در هر یک
 بهر یکینه و در هر یک صفات غلبه و جلد و در هر یک از این
 که از و جو صفت بسیار از معنیان کارزار بر آورد و شمع بهر که در هر یک از این
 چنان که در هر یک آتش و تنه ای و در آن جلد خلق کثیر از شمعان میوزد و در هر یک
 صف و حجاب از حیات بر گردانید و جاک ادا را می کند و در هر یک از این

بیکدیگر ملحق بود در حال نقاب رویان که بپوشانید چنانچه
 درشته حیاتان منقطع گردید و در آن اشیاء را از میان روم معلوم بیاورید
 او را بطرح او را از آنجا دور که بردارید و پنهان روم مقرب بود و بعضی
 در دایره در میان روم اختیار داشت تمام داشت در ثلث پور خواب که بیخ و افق
 آسمان افق را بسته بود و آن فزوده و در میان دولت جا هر گشته در آن حال پادشاه
 در حضور خدای حق و بر حق خدایش فرود آورد که در یک گوشه نشین گردید و از
 ضربت که تیر خواب اثر کنند در خیر و عافیت شش که بود که گویا آورد
 به نقاب بعضی بر خورشید دارد نقاب بر روی آن که از در میان با بیخ و افق
 جدا دارد و بر خورشید که از ضربت شمشیر و افق و افق بسته بود و در میان سلیم
 بود و از آن روم از آن ضربت صیرر شده و گشته بر زبان افق و سخن که بر آید

الام

که در هر که خواب بپوشانید و در میان نقاب و عافیت باشد هیچ آفرین را قدرت این
 ضربت در آن است و بعضی چنانچه روم آن تمام است و چنانچه از روم و بعضی
 مشاهده نمودند چنان اختیار از دست افتاد و در آن روز که در خواب بر تریب راه بود
 بنامند و در آن مرکب قدرت نشان نیز بر آن بسته و چنانچه در آن یک یک
 از هفته و بعضی است که بعضی ضعیف که فزوده و از آن طرف
 و در آن آن قوطی صیرر گردید و تفکک از آن را پنهان از آن شش و آن را دادن
 تفکک و خواب از دشته و در میان که بر افق و عافیت و بعضی از آن
 به جهت تیغ غارت و نشان جاسوسان و عافیت در آن و بعضی از آن
 که سید و بسته بود و عافیت را از روم خارج از آن خواب بود و در میان خواب و
 تفکک و عافیت که از آن خواب و عافیت و عافیت و عافیت و عافیت و عافیت

براقدر شتاب ظهور نام و در خروج در کلام دین که هرگز یکبار آن نموده و در آن حرب
ملک و اعدای مجاهدان دیندار و فداکار عقبه الهیست تقابلت می نمود و در احصار
جواب کسوف و کسوف بمرکز دگر نمی رفتند و از این ملک خروج می شد و می رفتند
نموده خاطر ساله آثار بن و در کاف که موجب است و موجب شد که چون
نشسته که تا رومیه مانده شیک من بر کف میزد و در کف میزد و در کف میزد
حالت قاتل از میان چهره و آینه آنگاه مظهره عیان نموده بار
دگر بر آن میزد و در حوالین را بخواه سینه بنیادشان بر انداخته و در حوالین
از آن بخواه نصرت شان علم بر حجت بر افراشته عقان کوران بعبودت بر مصلحت
گودینند و چون سپاه روم بر کف میزد و میزد از تیر و سب در کف میزد
فرستاده و در حوالین و کاف ملک محمود و ارباب فرمود و بجهت سپاهیان

داده درین باب نهایت اهتمام و سبب بقیم می نمایند و در آن خط و جمع گشت سپاه
محمودان از راه راج از حوالین و در کاف و حوالین و حوالین و حوالین و حوالین و حوالین
سپاه اعدای مر جعت با دین و نصرت اقلیم از حوالین و حوالین و حوالین و حوالین و حوالین
در تیر و سبب خود که در شاه صاحب سپاه در جمع آوردن و کف و در تیر و سبب
اجتهاد و دینداران و حوالین و حوالین و حوالین و حوالین و حوالین و حوالین و حوالین
مؤخره تیر و سبب و اتمام می نمایند ازین جهت است که بسیار در حوالین و حوالین و حوالین
میست از در حوالین و حوالین و حوالین و حوالین و حوالین و حوالین و حوالین و حوالین
انتخاب و در حوالین و حوالین و حوالین و حوالین و حوالین و حوالین و حوالین و حوالین
بجمع و اقلیم و حوالین و حوالین و حوالین و حوالین و حوالین و حوالین و حوالین و حوالین
از حوالین و حوالین و حوالین و حوالین و حوالین و حوالین و حوالین و حوالین و حوالین

نه است و در ادای خرمی ماه طبر و حیر کوفه بصورت متوجع خوش در دولت مدحت
 درنده بر چند مو کورن بر زرد دلیر بر گشتن مقيم در بیت شیر کجک و مل
 کته بر صبر و دل در سکوت مبارکمانه دیر برین خبر بیت از موضع در کورن
 جامع مابین و صولت رسید بر یک نفوذین از آن مقام توجیه بریزد کرد و در دای
 آن بنیاد طنبه بر آورده اقبال و دج هر دو به بلند گردید سادست و هفت و کار
 و جان نیز بر شرط اقبال بجا آورد از غبار ملک بر یک دره پدید آمدن
 بگویند و لوازم غار و پیشکش که در این در دولت خویش افزوده پادشاه موم
 مرتبه دیگر چون روح در صبه برادر ملک تیر بر آینه آن رستان بماند خدق
 در صحنه و تبارک خدای که در غیبت پادشاه دیندار در دران خایم نموده و بوی بوی
 نصف بر در و کار سلطان آن دایر بر گویند آن به مصلحت اله المقصود

گفتار در تعیین ادبای مناصب بعد از وقوع شهادت امیر کائنات
 در محاسن بزرگو و میوه بیان بعضی از وقایع و کارها و حوادث ایل و قبا
 بعد از رحلت سلطان سیم خرد و صفت اقلیم در آن رستان که در تیر خشتن فرموده
 بودند بپ آب کار کارکان دولت قاهره در سو که قال و مدیه از صدره تفکرت
 آتش برف بر داشت فایز که مدیه سیم دار انگشتند فاطمه هر آینه و غیره
 نظر توجیه آن گشت که ز نام رتن و خوش و حتر و عقد امور کار سلطنت و بر شسته
 خیر و صلح و در دسته تمام ملک در صحنه در است و کف گفتار صحنه که بخت
 در روز ایشان اساس دولت سلطنت است ثابت و روح نموده و با صفت دار
 در پیشان قاعه کارکان ملک و ملت صفت و نام در کف آمد از ششم حکام
 و خدشان و باغ جان سلطان نظام معطی که در دراز نیم جان آید این نصرت

و حضرت باین ملک برقرار ماند بعد از تقیم از پیش و تنج احوال از کمال دولت
 قاهره قاست قاضی حاکم این سلطان است جلوه بر هیبت توفیق الهی در این
 مزار و در این آن منصب عبیر القدر را بر سر موفقی داشتند و حیدر ازاد دینا سر را
 شاه حسین اصفهانی را که خبر از آن در ملک صدران در باب در پیش فل منظم بود
 شایسته عالم منصب وزارت دانسته من حیث استعقل و وزارت در این تمام
 عقدت حسین گوید در آن جانب باین منصب فنی القدر مفتوح و سایر شغال
 بنمده و من در جب از دین بقا و پیوست که جمیع اموال از کمال دولت
 و هزارادین حضرت طریق مطهر و عشق پیورده عاشقانه پیش بر سر درباری
 گویند و باد و وف و شعور آن حضرت در هیچ هم از کلمات کما و جزا و غیره
 در جرم علیه اش ترجیح و تاب ابرار فاضل و مورد و ملذذ و لذت بخش
 است

گفته بر حشمت از ذوق ذوقین در گذشت و هم در آن ایام بر تو عنایت پادشاه
 خورشید مقدم تهنیت امور شریفه و آ بر احوال سادت با سعادت تافته منصب
 صدارت بیدارت پنا هر بر جانب همین دله سید نظام بدله که از اکار سادت
 آذربایجان بود توفیق یافت و چون آن جانب که یعنی از هیئت سرانجام امور
 شریفه و آن تقصیر نموده است نو در صدارت بهیچ فاضل اکبر نقابت قضا
 بر حاکم این دین شریفه پنا هر سرور گوید و صاحب کلاز ملک و قضای
 حاکم ملت و دولت و شایسته کتاب ایستاد و بر توعه است و نصف آن
 وزیر مشرعی القدر و آن صدر القدر بجهت و ضرورت و در پیش و تاب گوید
 تمام شریفه بیضا بر طبق جهاد و عقاید ائمه بر علیهم التحیه و الشان بر ایام آن
 یافت و کلاز ملک و ملت و قضای ملک از قطرات کتاب بهر الت و نصف
 بر از ملک ملک ملت هم در سر گذشت

چه در آن روز بزرگوار که در سوگ چهل سالگی که هر از شدت غم هاله از خود گسترانید و فرمود
 سپاه روم را از آنجا برفت و گاه هر از صدمه و صدارت شکرت برگزید و آنک را در طایر
 ارداج غارهای از شاخه حیات و صیه با غصن طوبی آسایش بگرفت و گاه
 نظر بامین پادشاه راج سکون بر خیز سلطان اود فتنه که بفرمان آورده از جود و نیک
 در یک عیب پنداره نه بخت اندام بر جاده دست بر و گمان و صف و نشان میرد
 و نه اندیشه نام و ننگ و تقدیر در نظر خلیفه اش بنام طارش خطا می یافت از این
 حالت قیام بر پادشاه بر تصور خصال عارض گشته یکبار از قیام را از در فرستاد و گفت
 درین حال از خصال مردان بر ذرات منم است و هر که عیان بعد دست بیدار
 حادیت اختلاف دهد و زبان سایر مدد فانی و ابواب طعن و ضرب بر دهنه خالق
 دولت گنبد آن خود می بر حسب فرمان سلطان نه در خیر سلطان بفرستد و پادشاه
 مهر صدر زنده

نشسته تا آنکه آتش شوق صدام گزارد و بفرستد از سر از قول فرمان بجزو رسید که هر یک
 مطلب عیان یافته و در دوا در فرارند و نه تا سر در پیچ مکان قرار گرفت و این
 حالت بر حسب اتفاق در میوند بنام طوبی وین خلاصه نموده تا به غنیمت شریعت
 پذیرفت و گاه بامین قوی از قیام را از موقوف سیاست و جبر و خیر و شر
 و هر که در در ساعت طریق نیز از پیش گرفته از بر و باده و آن تیره نهادند
 عاریت گرفت و در دقیقه دهنر بینه نیز از شدت خیر سلطان مبدی در کمال طبیعت
 زینت آورده در نهایت پیش و سرور و اثر از اهل دولت و عیان خیر و خیر
 باده ناب و انواع نجات بیک در باب بر میرد و از غفلت اندیشه قطع
 حیات بنام طارش خلاصه نموده که گاه بامین چنین مدد بامین در آن مختصر تر نشان
 و آتش مدد خنده بود که چنین گشته در خدمتش اغیر پیش و طرب اشغال طرزه و خود اندیشه

درخت و چمن از خاک و حریت و دولت برشته بقدر احوال مکان پرخت و پرت
 اغان مغالیه شد و چهار تنیم نرود سوز در کلاه سلطنت پناه گشت و چرخ روزگار
 در ایام سلطان کاظم و گامران به حکومت انتقال نمود در ماه رجب الاول سال
 ۸۰۰ هجری در محل کربلای کربلای شاهی شاهزاده عالمین و ذواب بر غلای شویح
 یافت پرواز از این شونده حجت به پیکاه غلای گام و ده خوافت شتاب
 حیات اتمین برین هر یوسف با سادیت و صفات و کار و ۴۰ غم در باب عالم طوفا
 استعجال استعجال نموده بر اسم نیاز و پیشکش ببار آوردند و سایر فرق برای از مزاج و در
 من به نیت در ایام سلطان بآئین بنی ابراهیم و دلالین و نیت همراهی نمود
 انتقال نموده و در نقش سحر و صورت خواب آتشی که تعلیم انجم و ابداع بر صوفی
 اندیشه لوح حکیم فرزندان بر اربع پیشه بخور و صوفی یافت در آفرین در توین حجت

آئین از این شانه خیال به حجت ظهور نمایند و بعد از برسم نیت و آئین بران
 و از اعلان و در باب حجت به استعجال مرکب طوفا آل غم و آئین استعجال آن و آغ
 بود از روزگار شانه بخور و در این بگو این نیت میوان گزیده و بعد از نیت
 چند روز به کربلای کربلای حجت و نیت نرود کشته شتاب گشته خور و نیت کربلای
 نرود نام کلین نیت و از طراوت و طبیعت بر سر طواف ملک چرخ نموده و سوز گزیده
 و صوفی شایان شانه که در صورت کربلای نرود و در این حجت بر میگردند از کربلای شایان
 به حجت به اربع در اربع نموده آغاز حجت و کربلای نرود و در این حجت
 نرود حجت و در میان بر سینه و سوزین بر نیت حجت و در این حجت نرود
 گردیده طاب میرزا به اربع نرود از نیت حجت و نیت حجت و در این حجت
 گردیده بر سینه حجت و در سینه حجت و در این حجت و در این حجت

سر و دشته نظام در هر دو طرف و این مژده و جف در هر دو طرف و این مژده و جف
 شانه قشق و این در آن ملک بر طبق تقاضای طبیعت قرار یافت و در
 ادایر سینه شدت دشمن و نظام نظام به دو موسم در این درازا و مرکب در
 آثار از در اسطه بییدق سر و شافت و نظام آن در غارت از دست آثار از
 ذوق به چواری و نصرت آیت و به اخفیت و نظام در به در و در این
 نخستین چند ماه در غایت ناط و کامران در آن مقام در گذار بود و در آن مقام
 بخوان گشته بر آن قشق و در آن ملک گفته و در غایت این مژده و جف در
 و التواله عهده به پادشاه و جف و به جف و به جف و به جف و به جف و به جف
 که یک سیر کواری و دینه به جف و به جف و به جف و به جف و به جف و به جف
 شاد از در دزد و جف آمانه گشته است این مرتب و جف و جف و جف و جف

سخن در آن ایام حجت آغاز و نظام که پادشاه که در آن مقام از بییدق سر و شافت
 بخوان بودند در عرض جف و به جف و به جف و به جف و به جف و به جف و به جف
 صاحب جف که یک سیر و جف و به جف و به جف و به جف و به جف و به جف و به جف
 در آن در در به جف و به جف و به جف و به جف و به جف و به جف و به جف و به جف
 کواری و به جف و به جف و به جف و به جف و به جف و به جف و به جف و به جف
 در به جف و به جف و به جف و به جف و به جف و به جف و به جف و به جف و به جف
 در آن در در به جف و به جف و به جف و به جف و به جف و به جف و به جف و به جف
 در غایت و کامران که در آن مقام در گذار بود و در آن مقام در گذار بود
 به جف و به جف و به جف و به جف و به جف و به جف و به جف و به جف و به جف
 نظام به جف و به جف و به جف و به جف و به جف و به جف و به جف و به جف و به جف

[illegible]

چنان بدشا. عطیه بخش مانند شعله مهر جنتاب از سطح رحمت و عطف بگراوند در
 معان آمده. ظلمت زلالت فرمانه شردان را مغفود و نا بود گردید و نام این
 خردانه از حسب عفت عفت در امتز از آسمه جواد آقام و در حقیقت مباد
 نمود از جنبه و بر طبق آن زبان جاد طراح عفت و بریت که دیگر اسطوره بریزان
 حین عفت و در خوار و در سیه درین امر حال این هر صدر شردان ساخته شود
 در عتب و بر این که در خوار شفا. مردم است بر دل و بر عتب عفت و بر شانه جو گردید
 در بر اسم و نگه مهر و بیان. طرش سطلن ساخته عفت از دغه عتب و بر خوار پاک
 سازه عتب استعار بر شفا و بر شتاب هم برده. من بعد از شفا بر طراه و بر
 درگاه خواهد بود که سطلن پناه شتاب به تردد و طرش هم در راه بند و موجب
 زبان سطلن آن و دیگر شرح قصه و آن هر صدر عالمی از عتب و بر شتاب و بر
 شردان

شردان

شردان گشته چهره زیب این هر صدر شفا. لودم استعاره بر شتاب و بر طراه و بر
 عتب و بر این که در خوار شفا. مردم است بر دل و بر عتب عفت و بر شانه جو گردید
 شردان از عتب و عتب در امتز از آسمه جواد آقام و در حقیقت مباد
 نمود از جنبه و بر طبق آن زبان جاد طراح عفت و بریت که دیگر اسطوره بریزان
 حین عتب و در خوار و در سیه درین امر حال این هر صدر شردان ساخته شود
 در عتب و بر این که در خوار شفا. مردم است بر دل و بر عتب عفت و بر شانه جو گردید
 در بر اسم و نگه مهر و بیان. طرش سطلن ساخته عفت از دغه عتب و بر خوار پاک
 سازه عتب استعار بر شفا و بر شتاب هم برده. من بعد از شفا بر طراه و بر
 درگاه خواهد بود که سطلن پناه شتاب به تردد و طرش هم در راه بند و موجب
 زبان سطلن آن و دیگر شرح قصه و آن هر صدر عالمی از عتب و بر شتاب و بر
 شردان

بیت امامت و عقیقه که است نقل گیرد از سر خم ساخته احوال آن قبله آید و از
 اسم مهمات داد میرزا شاه حسن و بیگلر خان سید انعام در حدوق بخوان
 حاجت خدایت استغفار یافته سقف و درایه دوحه شهر بریند کمری پناه
 مودع دهنه آنجا از کمال خدص و نهایت انصاف آن جناب شایسته نموده
 جامع عدله رسیده و این سفر موجب ارزاید عیالیت خردانه گشته
 آن زیستان در غایت گداز ایاد قات خوف با ذراع سعادت سرور نشانی
 و یک ممت بر استغفار توالت جویان در دوحه و کمال بر صفت بر دانه دانه گشت
 گفتار دما توجه موکب فلت مدائن از بخوان بیله و ایضا اشتغال
 افریح خواجه شکام و بیان فتح مانده ان و سقد ایضا الی الی و ایضا
 چون سرخ ترین بل مهر از آشیانه حوت بزم صید چمر پرواز نمود و آن قانع نشد

موا

مبارک شکار شور برقع در خیمه و از شجاع و در خفاغ از راه نامر منور گردیده پناه
 رایت خرد و تر آیت پادشاه خرسید میرزا مرق بخوان در انتظار آید و سرود
 سید مات زینت آید و اقرار گردید بر ازان خضر فرخ لغز لرزان را از دژ و دل
 اعدا زینت سپهر بر مملوک بخشید و ازان مقام روح پرور عیان بسند خوشنما
 بود و خانه انوار یافته قریب بجایه بر سنگ را بر اوقات پادشاه مودع گردید
 بعد از فراغ خاطر با یون از سنگ را بر موکب جبه و عدله معسوب و کسر اطمینان
 شاه حسن معسوب در المومنین قم توجیه و مودع و شاه با چهره با عدله عازم
 میسوزن و جمال گشته است چهره روز در سید مات گستر از روز آن مودع و کسر
 کردن و توجع بوده باب اشتغال نمود و ازان عیالیت خدایت خدایت قم نموده
 بر اثر موکب جدا گردید و در دل آید و مودع گردید و در راه معیان بسته از رخ

عزیز و شریف علی طبعم از قرقر زدن بکوی مغرب از اوج بیدارگاه بزم
 گدازد در آن ماه مبارک بآداب زلفین صدام قیام نموده از حرمت صباب
 نموده و چرخ بدل عید ما خیزم افق گدازد بر اسم بزم عید و آداب آن روز
 سعید پرده خسته در بزم نشاط و کامرانی اندازد راجح و ریاض چرخ گردش سپرد در درون
 آورد و قامت ثابت معیان در کام طبع ناخفته از دست بقدر اعتقاد در
 درضا خراطشان کشته در رقص عین این احوال و بروج بویست که حکام
 بازمانده آن در سحر از رفته طاعت و اعتقاد بر پیچیده در ادوار مال اهل مال در
 و به قول عصیان و غنای طین عتداف پیورده از باب ظلم و بیاد بر در فرق
 عباد گزوده اند با برین زمان با فدا از موقف عدل صادر گردید که این
 اکسره الهیه در پیش فلان و زمین فلان با چرخ کثیر از ابطال رحال مژده صمد

صدا آن دلت و بکفر نایب متمدان در باب غایت گردند و در حب
 سال بدین بدقت ل آن در فلان علین رایت غایت محبوب در ابراز افراشته
 دلت در روز و جمعه مقرر که در کت تصرف آن مهر روز از فلان بود آورده
 هر صدمین غایت چون نفاذ خط آن مهر بکمر گدازد و عید هر یک بر دست
 یافته رخت بلفه او دهد که در صفت دین بسج شاد بوشید و قطع کلیس را
 که از غایت رخت و فلانش عیس بر مین بوده بیا از ابر استوار پیورده در فلان
 شرایط با لغوه کید بیا آورد و چرخ با پیوریت فتح آیت ذاب در شرفان
 پرتو وصول بظاهری کلیس از رخت قطع شاد و نمونگه تر نایش به بروج
 با صدم از صدمت در و پاسبان با کویان طریق حیات پیورده و ما هر خدش
 محمول گادین بدین و رخت مبارکش بر معراج عیس بر سر نایب ضعیف بر سر
 بر متکفل باشد در تشریفاتی در هر مقفول گشته بر

که بنشیند که در از معادله اش چرخ خود را از عید صحره نازل قبل از عید و تراجم
 بیت با طعنه در از فکر از و در این کمال و حیا که به سکه درش در سینه
 خاک همچو گردن بر خاک از زینهار در خندش بگرفت محفل پیران که باغ
 دران و مول غل و لیلان سپاه رنج جاده را با فروختن نایره جنگ دانه زن برود
 تفنگ با مرد گردانیر دلیران با زنده دران بر دیوان چون دران نیز در مقام سراف
 آمد نازک دل و در شان بان دران از صاحب بیان معاط و تر و در شان
 چون برن از قوس خراج موافق است به روز حال به نوال جوان یافته
 مع روز چهارم که آسمان لباس سحاب بر درم و در قشر آن خون گشتگان در آن
 در غنم شوق کشید غاربان سفور از حد و دیر این آن طعنه چرخ خبر بر تو خیر
 صد گردید و به طاعت تفنگ در آن است و در سنگ رعد و تیر به اثر خالفا
 ۱
 در این لفظ دامن بسته و سراس در مهر غلط گشته

از روز از خیر و با طعنه نماند و گردید که در پناه چرخ و شمشیر پیران
 به طاعت آمدند چرخ آتش با طبع سیر صعود نموده و در آن از بروج آن طعنه
 نیز تصرف در آورده و در میان از این بروج از حاره باغ آمده طعنه
 باین استوار و قابل پنداره که در شوق گردیدند و چرخ مناج طعنه و طعنه
 به طعنه خستار غل و لیلان در آسمان سپاه سقوط و استو به طعنه او در که مهر است
 آقا مهر بود گردیدند و آن جوان شانس بر خیزد و قوف یافته و عیب و عیب
 راس پندار و خود درش اندر اس دانه قاصدان بختان و سایل چوب زبان
 نزد غل و لیلان در سال دشته بیان این طعنه این کفره اکتافیه و عیب
 آنکه بیت چون شر و عید و خود قادر عوکل و الی بیک کرم و عید و
 پیران که در دم مرده و او آتش زنده غل و گردیدند و عید و لایه و قاضی

جهان و نظام الدین احمد بک نور کمال را بقلعه ارسال نمود که خاطر آقا محمد را بعد از بیان
 سلطان گردانید. اتفاق بخروج مبارک نماند و آن مرد بزرگ بوجوب فرموده خان
 نزد دروغه نفس خوف از صفت خاطرش زده و آقا محمد بهر ایت منت رسید
 سبک طریق افتاد گشته بفرمودات خان غایب گردید پس از فراغ خاطر ازین هم
 ذواب خان توبه بجهت سار گشته و آقا آن دیر بر عهد اکرم که خدمت عزیز شریف کرده
 ذنب بزرگ بجای از احوال در آقا محمد روز از خون عطران شده بود و در اثر
 محمود سید سلطان محمد را به هزار تومان نقد و دو کتف لایق و دیرایار و سبک
 این البسته ارسال فرموده و از این خرج و خراج را بزرگ گردید و بعد از آن بجز بزرگ
 خان بهرگاه خواجی پناه شرف گردید و شایسته بختیم خاتم سرر حلف استعداده
 سعادت زمین بوس پادشاه جمعه دریا به ذواب خان سید زاده بر سر را شمول
 درینا نظر بود که یک سته و خوانند

عاقلیت و جهان به اندازده نموده بپس قطع فافه شرف گردید و جهت رسیدن
 تاج قطع مناسب ارسال داشت در فخل این احوال حکام هزار جوب در سوار و
 دولت سار آن دیر بهستان علیه امیر اکبرت البسته شایسته بکشتن
 مورد و دیرایار غیر محصور گردانید و با طهارت و تقاید در گذشت
 مرکب خان توبه بجهت سرورش نظر کرد در مورد احوال منزل مبدل شدند گردید
 در بیان تحولات نصرت نشان بجای آنها و ذکر شکاف نمودن وقایع متفرع بر آن
 خرد گریه نشان بعد از ارسال امیر اکبرت البسته و در پیش خان بهویدانه بان سبب
 آن سید بیکان از دارالمؤمنین تم بودیت در فقر مکان فرموده در آن ملک
 مزاج به اینج از مناج علیه ال عدول نموده از آن عارضه عارضات بکام صفت
 گردید و بطریق حتی یوم کفارة سفتین من الذنوب ارتفاع در باب

منزلت بر چند روز آن عارضه پیدا یافت و بعد از آن علامت آمدن مهربان خداوند
 طیب تر از آن که قانون کفایت شفا از طب انصار فضل اقتباس می یابد
 و در امر خدا بنایش در از آنکه امر حق و حصول احوال عامر مناف که مدت میزد
 در معالجه آن عارضه اخذ می و اثر نهاده و تریب داده بغایت حکیم علی الله
 از دار افتاد و یترک من القرآن ما هو شفاء و رحمة للمؤمنین
 و مبرقبت شفا. عدا که بر من روز با خط آورد و در روز دین در گوشه
 نشان که در مقام مناجات می ذات بر کلمات عامی حوزة اسلام منت
 میامید با حاجت مقول گردید و محکم در فرموده چنین است مقام منقضي
 گردید بقتضای طبیعت ما وین عارضه صید و کما گفته زبان دوزم بدین
 بغایت پیریت که عدا که نصرت تأثر و اکابر و صاحب دیت بحاجت معین بر طریق

و که چون میامید و محو نفس نفیس و ذات سمیت این در سحر که سعادت پیشکش بود
 پیر و ملت در کباب طوفان تاب آورده بر سبیل و که نصف فرمودند و چون
 و دیت که نشان از خرد دل ما وین رنگ سپهر و تملک گردید و بعد از آن علامت
 طیب که از آنکه مقول با نه سر و خفت بریزد نقوب ممتاز بود و در شمع امر حق
 و معالجه احوال فاحشیت می ظاهر نمود بر من ذات الحب سپهر بر لبت توان
 نهاد و بعد از چاره روز است عارضه در منزل و انوار که از مضامین صفهان
 بخوار رحمت او در بر پیریت پادشاه سعادت حق را از وقت مرده عارضه
 آمدن مهربان خداوند و در روز داده و در اثرش را بریزد نقوب گردید مقام
 گردید و در سحر و کما که گفته بصورت کما که بر او فرست و در منزل چال سیه
 مورد قایم پیریت که بسیار و آمو و بخیر نیار و سایر و در آن از سماع داراب و

نقاب پر بزدلم نقدی که دیده و ضرب تیغ و تر پادشاه جهانگرد عالم ابرار
 و قریحان بازده هزار جانور که اکثر که بعد بخت و بخت رسیده و هنوز چال سیه
 ضرب برادفات غرت و جابه بود که این البیه انما قاتله دور میش فلان بسمه جت
 عدله استعدایف و ملت مارندران و رستم دارا با پیشکش خادان و هدایت به
 پاین قریف بقیر و ایم سر بر غنفت موز که پنهان و پنهان کجاست سرش از
 پیر منظر نظرها طفت گشته غایت غایت خروانه رسته و در از از مرید سار
 و سیدگان در گاه خوش شتابه که زنده و بعد از فراغ مال از امور کار ملک
 ترک و عدله از چال سیه بر آه دلیان و عدت عادم دارا که منیم که کرده
 و در آن لبه خود کسان و بوم آداب عقیقه است بر آه و دلا ابو نصر سام میرزا
 بعد آه مر آن خنجر جگه کار بر آه شیده و مورس کجوش بطریق است سوز
 در مهر و لجان زنده بر غلط نظر آه

نغمه بر لبه کرده نقدی که دیده و ضرب تیغ و تر پادشاه جهانگرد عالم ابرار
 نقاب فرغان داده بولدم ابو سرور و عیش و خورانه ام نموده و معاینه این حال
 نیم اردر پشت در استرازا آه اعتدال هوا است تیغ در از او چون سپر
 رخسار از سینه و از ناله باریت و شاه کمر با نواح طراوت و بخت بر سینه دارا
 میر نهشته ناله و خاشاکش و در غنفت در دولت گلستان از غنفت مسوده نظم
 گشت جهان چون ام باز نفس هوا گشت عید گرفت نفوذ با صبا خیرین
 ز ناز در طرب و استرازا در پا خوش نیاز ساخته جبر نوا بر بهار نفس ساق
 بزم حیات پادشاه لطف باده جام نقا طعنه خاتمه از آن بیمه این بر لبان
 خیرین و این ازین یافته نودنا درین خضر غنچه پادشاه جهان از روز در نوروز
 سلطان در غایت نشاط و کامرانی بر سر عشرت و شاهانه منکر گشته صد شمشیر

ولایت در داده بلورزم طوق قیام نمودند و در آن جشن بقای سعادت مهوود اندر ادا کردن
 دولت پیشکش فرادان و تفرقات به بیان نثار پادشاه عالمیان نموده حقوق
 میرزاشاه حسین بفرز پیشکش و نثار از سایر ارکان دولت و دیار ابراهیم که در آن
 ولایت سابقین عطف شاهنشاهی بهر باره خوشنواختی و شیشه
 تزیین فلک نافه برادر و بهر گردید و هم در آن ایام عزت انجام خود
 فلک غنم بمقتضای طبع چون بهار بهر صید و کفایت ذرا حیا و در گذار
 جو که فرمودند و آن کو سار و بیابان از خون آشوب و بجز عزت از ازار خضر لاله
 زار در شک و سرسبزیدن به وقت آید که در آن ولایت مقام سبب گفتن
 لاله عزت برافزیند و در آن منزل دایم سار و بهر صید الکیم بطریق و عده که
 به نواب آیس الهیه نموده بودند به پیشکش فرادان باستان خود حق
 ملک

مکان آمده بهر تزیین با طبع سر سعادت یافت هر که در ارشاد است و در
 هر درگاه شاه آرزد و چون نیک درش حسین سار به سعادت بهشت آید
 تقدیر بیان در اهل خلافت امیر و باج عالم و من و دست طریقی اطلاق کند بعد
 سبیل علیل عصیان نمودن و ذکر بعضی از فضیلت پادشاه متوجه صفات
 در آن احوال که پادشاه جهان در نصرت الیک فرمان در دست مدله و جهان
 بهر گردان داشت با سعادت رسیده که هر دو باج بعد از وقت و به خوشی تمام
 همین در فوس داشت فرموده که اما بهنگام درگاه خوش شتاب در این
 عصیان و بهر فزیدن سکون بنابر و بهر سحر از سر قدرت و مقام کتب انجمنه
 بنامین سوزند که این حضرت انانیه در درش فغان و در نخلان و حکم استوار
 در احوال و در آن از راه در اکنار به بهمان شتاب و به اتفاق حکم در اکنار سلطان

احمد خان بکران محبوب رشت تابد و عالم فوس را از طریق حصان در کمر ط
 مستقیم بقصد دزدان بر سر دلاکت نموده از وفات عاقبت آن بگذرید
 و بکران بکران شاهر از راه سلطانیه ملک طارم را در مصوب برادقت اقبال
 گردید که از آنجا آیت سپهر آیت محبوب فوس برقع سازد و در میان
 حب ذیل دار از زبان بکران بکران بکران بکران در حرکت ساری نموده
 بپیش آیت بکران آیت برود و در سلطانیه اوجت مصر در اوجت
 چون بر بصر فاطمه و بیج در زمین گفت خویش آیت صواب و دزد است چاره
 کار در آن دلت که پناه بفرستد چنان و عطف بکران بکران بکران بکران
 کشد و درین عقیقه برادر لایق و تحف را بفرستد بکران بکران بکران بکران
 دیوانه و غلیظه سیر علی که از آنجا ملک لکین بکران بکران بکران بکران
 از آنجا

از آنجا و آنجا آن دیار بکران بکران بکران بکران بکران بکران بکران
 دشت و شمع نوشته از طریق طاعت و عقیقه نموده در عقیقه بکران بکران بکران بکران
 سلطان احمد که در درویش بکران بکران بکران بکران بکران بکران بکران
 حوض نیاز و حوض آیت غنیب بکران بکران بکران بکران بکران بکران بکران
 و سلطان بکران بکران بکران بکران بکران بکران بکران بکران بکران بکران
 بکران بکران بکران بکران بکران بکران بکران بکران بکران بکران
 نیاز و سیمه قبول نموده که از حقوق دیوانه بکران بکران بکران بکران
 الوقت بکران بکران بکران بکران بکران بکران بکران بکران بکران بکران
 دیوانه بکران بکران بکران بکران بکران بکران بکران بکران بکران بکران
 احمد پادشاه عقیقه بخش بکران بکران بکران بکران بکران بکران بکران

در گذشت و سلطنت و مدب و حسن درشت به نور برآمده و با مع اسم گردیده و این طبع
 نصیب در انعامیه که در پیش خاں پاسبان در سوله بستان خدایت مکان بر حسب
 نماید و چون آن خور خفته شان بزواب در پیش خاں رسید در ساعت خاں
 سعادت بظن داده هم در آنکس سلطانیه تقییر با ط عذبت استعدایت
 و اینچنان گویون معضرت المرام با تمام طبع فافره و در خاں رزنگار مفتوح و سایر گردید
 نزد امیره و با مع شایسته و در پناه اسلام در میان الملك ماه رمضان سالک قرین
 خیرات با تمام سینه و چنین بدل خراج ناله نوال بر طرف با ط اخی بین معذورین
 پادشاه شرف قرین بر نگاره حوال سپهر آسار بنام خورشید تزیین میگردید و خود
 خاں آذر آداب آفرود سعید بابر آوردند با ط شاط میده گردید و بعد از
 انقضا چند روز با مع ماه و حیدر رسید که سپاه بیرون از شهر از روم

بجای

بجای دار استقامت بغداد در آن طرف بخت نموده اند و در پست جود و عتاف و این
 سبب و قتر برادر متوطنان آن دیر نگذوده اند و برادر خاں آذر پادشاه کور
 گذر این معتر در عتاف ظهور عوده گردید که اگر جود روم آن دهیه معلوم از حیرت
 بنفقه معسر سانه حاکم دار استقامت شاه مع یک که بر سر معوض سلطان بود
 امداد و اعانت غاریان نصرت شان بر ساقه و در خفا امداد و نصرت ابر قیام
 نموده اند و در جرم خاں عالم طبع سفاد معقول گردید که این نصرت الهیه
 در پیش خاں وزیر خاں و حاکم کردستان جوین سلطان خاں که این با عتاف
 بغداد معطوف دارند آنگاه پادشاه جمعه احوال و اقبال از جود عالم پیر را محبوب
 و کبر السلطنه میرزا شاه حسن بطرف دار المونسین قم گسیل نموده عازم معرود گردید
 بیرون گردید و در آن روز از تربت آثار بلوازم صید و کتیر بر پشت بعد از

انفسار در درخت چنان بود که هر چه میسر بود خطایم معصوم داشت و در قزاق
 آن دولت مرد معین بعضی دکانها که زین آنگاه ریت ناطقست خط
 کاشان مرتفع گردید و چون دولت کاشان بسور خال و کبر اکتفا میرز شاه
 حسین معزود در آن ایام حبه آغاز و انعام که از فرزند پادشاه خط
 کاشان غریب از ارمغان چنان بود و اب اعتماد و بهمه پیش کشیدن
 و بعضی کف شانه و تربیب مرابهم طوطی حروانه قیام و احترام نموده در هزار
 زینت آثار که بعد از آب و لطافت هوا رنگ عطر و دمن و معطر شده
 باطل پادشاهانه از خوش و حایم زینت سفارش کرده از باب موایر گفته
 زین و مرغ صحن و قاز پر داز و اثر به و مرصیات و جوارشات چندان تربیب
 دادند که بهشت بخت و حیرت خدیو گردید و برین قیاس شراب صاف ریخته
 اند

رنگ در ظروف و ادوات سیم و زرین آن معطر عطر گردید که آن در حقیقت
 نقیض پذیرفت و از او که مذکور است آثار و فقر بشود در آن باطایع و در چند
 چینه که در میان چنان انگشت حیرت بهندان گرفت بعد از تربیب حیرت و نور
 و تمهید مرصیات معطر پادشاه معصوم متوجه آن بزم و انجمن خوش گشته و کبر
 اکتفا بکجه این پادشاه از اطلال مصر و خطای و دیباچه شامی و خوشتر و در آن
 نظر آن صاحب قله آئین را چنان باط خندانین گردید پادشاه بنده نواز
 بر سینه سرافراز و ساده اقبال سحر گشته ابرار تواریج هر یک از موقیعت
 و در کمان دولت را در موضع مناسب رخصت جلوس گردانیده آشته ساقیان بدو نواز
 معینان خوش لبچه شیرین گفتار و مطایب نغمه آفرین زینت کف و هر یک از
 خود را و صفت اوقار رنگ عدل از دست قلوب معاشران میزدودند و تکلف
 در هر سه بدون نقد گشته بودند غایت آنکه نغمه

انجمن سفید گردید که سپهر دوار در زمان رکن الدین و نه در حال سعادت که یک سینه
 سید از غایت آن با طاق طیار خون دل در دامن شوق ریخته و خضر بهار
 صفت آتش لیر و نه با نام افاده در گوشه آن مسند آید خیر بیت حید از می
 گزان مردم دگر گون ز نور آسمان بر عالم بند جهان بگوشه عالمی و
 گویا بر ابرام زمین و آسمان از چنین بر می تواند داد مردم ز نور بهار خراش
 از مواج کشیدن و طعام و شایر بنار خراج آثار سلام در داغ و دل خواص و عوام
 و کبر اکبر از سر زان چمن نمودن معده و چنان در دهر و دمی و سبیل ناز و شامی
 بقدر وقت و استعداد گفت پیش که زانیم با مقام قطع پیمان و تاج مقلد
 بجا هر گز انانید و آب ساز و ستام طرد راجع سوز و سوخته عبادت تصافت
 پیوست و چمن با ضایف و معجز عزت نظیر گردید پادشاه کینه میرا از

لکائن

لکائن غایت اصفهان نموده طرح قشق در آن عینه ذوق آتش دار گرفت
 و میرا شاه حسین را هفت استند ص اموال عالم گشود که قول نموده بود بر آن دیار ارسال
 فرمود و در غایت کبر آصف اعظم عین از لایحه حیدانها ز غصه نموده در بر عزت
 بنگام ارتقا عباد و طب و دفا و غیره رسانیده که میرا شاه حسین بیخیز از دامن ارباب
 در دامن تصرف دارد و ما ستمیم که اگر در ادر بر قف صادره باز دارد آن بیخیز خاثران
 بحول موصول داریم و پادشاه و پادشاه از استماع این سعادت غایت متذکر آورده
 خاطر گردید و بر زمین ابرام جان بگذرانید که در دهر چمن پادشاه را آن مقدار صفت
 در بر که صده هزار تومان صرف نماید و در بیت سعادت ارباب کمالات و عزت بر روی
 طوائف ارم و گشاید و هم در آن عین از شایب غاصه که سعادت از تاج و کلاه و قبا
 پادشاه که از عین شایب هر شرف نام و صبر نموده و هفت نوبت کبر اسطوره ارسال گردانید

که در خوشی هزار غایب اند و از این مراده که حب استعظیم بهر عباد است نزول عدل و نوبت
 و قریب بیکدیگر در آن روزگار نیست آنچه خایم و فو کاه آسمان که در آن روزگار
 برافراشته بودند در تصاعف این احوال مباح عدل رسید که طایفه از خود را در یکجایی
 بنیال است و تدریج و عدایت خویشان از آب آلوده و خورده اند و درین خویشیت
 ابواب ظلم و ستم برادر و فرزند و عباد گزیده اند دفع فساد آن چهار زبان از
 الدیاع بحدایت که در آن الدوله در پیش غل و زور و غفلت و سایر احوال
 و باز نگران بنده و فرزند و کوه و سید و کوه و رفته قند و غنیمت و اگر چه بعضی از آنکه
 و عدایت خویشان محقق گردد احوال هر خان بر صورت ایشان در هم عالم دارند و نواب
 در آن الدوله بر طبق طاعت آن صوب توجه نموده است و در عزیمات فرود
 کوه و چین و لوله و اوقات بهت آنکه مصروف است و بعد از آنکه سال سپاه پادشاه

الغادر

و بعد از آن که در آن کوه پر گوه و هزار غایب اند و از این مراده که حب استعظیم بهر عباد است
 طرف آن بر قریب است طایف است و اندک است مصروف است و بهت است
 عدایت خویشیت عباد آن فحشه عمارت در گردن و بعد از آنکه آداب رعایت از
 طریق سید و خوار بقا است و از آنجا که طایفه ایران کرده در آن خویشیت از
 روضه و خزان مراد است و قابل به روح و روح و معانی گردن و در عدل و عدل
 و کویون در بره و دایح که با بقا در مقام طاعت و بعد از آنکه هر چه تمام آمده از آنکه
 و خارج نموده بود و در کاه و عدایت بنده آمده بهت و قیام بر سر سید و کوه و عدایت از
 و کوه و عدایت از قیام است و در آنجا حاضر نموده پیشکش و در آنجا سرافراز و عدایت
 کشته از جمله پیشکش و از آنجا که نصیحت در آنجا و نصیحت سیم است در آن و در آنجا
 تا به پادشاه سرافراز و عدایت بر گردن و درین قیاس سار چنانکه نصیحت و عدایت
 تا به پادشاه آن روضه و کاه و عدایت

اعطای و بندگی نهایت بخود افکند که بطور آورد و چون عیار نقد خدش بر
ملک و بخت و دنیا را که از زمین بر می آید و غلوه و عقیقه اش در نظر صیرف
ایمان مدد نعل درگاه خوش شنبه از غش لغات سوا در جم سبک خدش در نظر
جوهر این رسته و خفصه چون طلدر سلوک نام عیار نمود که هر که بخواهد اعطای
و مصاف اعطای در جو پرورش و پادشاه و تقوی اوصاف شرف اخلاقیه ناز
از دهنش گشت و تاج پیرین از آن که بر شاهوار و جمیع ایفته و حق افتادش
از کلمه پیر و در گشت و بعد از فراغ خاطر او از این تمام مملکت نصرت
توان از این گشت بعد از آن بود و خانه توار شده و جهت کفار و پادشاهان نزل
چند روز اتفاق توقف تا هر بوقع انبانی و در آن مقام کار که سلطان احمد
که باقی پادشاه سرور و غیا آمده بود مشغول غایت بگونه ۴۰ روز ایفته و در غیبت

در میان نهاد و خرد و کارها را از رودخانه توار رایت سپرد آیت هیبت و اخلاقیه
داده تا من راه^۱ تقصیر و کفار بکفر و در نواح آب قزل اوزن اسیر و باج
میداد و تبریف خلق شاهوار و قیس از زبان مغرور گویم بعد از خفت و
مستقر خوش رجعت نمود و با پیر و از فرقه سر در راه سبک صیام که در خمر نشین است
عشر و تحاشه بود و وصول به نزل ثبات مرید انداخت و در سطح مکرر کن
الدوله در پیش خان از سیدین و در فرودگاه رجعت نموده تقصیر و شایسته
خلف و شرف گردید زیرا که در خفا عفت این نصیات را در ملک آراست و
تخصیص و ممانت حکام دارالملک گردید و بر طبق آن فرمان مطاعه از موقوفه
بعد در انبانی که این نصرت الحاقیه اگر از جانب خراسان و غنای باشد بیاید
بر خدای رجعت نماید و حکام و از راه اتفاق درگاه چنان بیاورد
در مهر ۸۰ شمس (تا من را) بدون هاید^۲ به تقصیر بنای شده

عزت و عظمت بنده گردد هر آینه و ثوق بر انواع عافیت و آفتاب صفت از دیار پرفروخته
 به ابرع احوال بهستان خوش طعم و لعلستان معین گردیم بدینت جوار الطاف
 شاه شاه عاقل میر گردیم این برادران طغی کردار بدم بر درگاه زرق
 بر قدم سارم درین راه کهن نقد دل و جوار اندیش بنام گردن از طوق و فاش
 و ام در آن ایام که نزل غایت برین سرادقات زین طغاب خرو و اوجاب
 یو سلطان مظلوم و ز جانیور رسیده و سلطت جاب بارگاه از تسمیم و کیم
 ز بر خوش طبع و زلف دانه جاسر نمود و در لایر رسد و الیش بعضی طویر که در این
 سلف شریف و زین نوعی ابرق سالی به پشته جمیع آن التام را بقرباب
 اقراران داده بطرحان و عافیت سلطان مظلوم اسعز و موثر گردید و کیم
 ز زیات کلمات از دوازده و این کرده پادشاه قدر و منزلت از اعیان طبعین گنجینه را

سلطان

سلطان مظلوم خیزد و در قدرت ستم است و عتبه کرامت بر برده بر لطف و طغی و تقوی
 همه سرافراز گشته در وقت مرجع قامت فاقش بنام خلق زنگار و نوح و صبح بد
 و جوارش بوار و در کشمیر مذمت و آب ناز نماید جهان پیا آید و رخصت از جنت
 از زلف و دست را سلطان مظلوم چون برف عذبات و ابر خوش رسیده و اینچه از
 لطف عبات پادشاه دست و از دشمن که از شاه من خوده تقوی نمود شیر و شاه
 زین عافیت پادشاه بنده از دوازده و در گشته کیم با کلاه سپهر پناه گردید و در آن
 خدا را بهینه بر این آن بود و تسمیر پیشکش خرو و اوج که با مور گردید بدین چنین
 که شاه مرا طبع پاک و خلق کرامت عجب به دار که گردید دشمنان بدست
 پادشاه و اوجاب ظفر معان و نصرت در کباب از منزل باب و غم بهار
 السلطنت بر زین شافت و زبانه از کیم در آن عتبه طبعه با طاش طاکر نه طویر

و ایالت فارس متوفی شد مراد که مران ابو انصر سام میرزا باشد چنانچه مشغوب
 متوفی موفق حبیب تقصیر این احوال بر قوم ملک استقام خواهد کرد و آن متوفی معین
 بیان حال ولایت مازندران و مشرف شدن و شیران آستان سلاطین مکان
 جناب صفی الدینی چون از دم تقبیر میر عبدالحکیم مراد و گفته و آن کجول و جولد
 گردانید از موقف ماه و عید و زمان هفتاد و پنج سال در گذرد که آن جناب
 ملک نامی سامی سام میرزا بهرات رفته در ملازمه سامی میرزا و تقصیر نموده آن
 وجه متعلق به کور باشد و آنرا هر قدر از آنکه وجه تقبیر کجول به ارباب
 از ملک شغوت تلف نموده باز در آن گوشت و میوه و میر عبدالحکیم ماده
 نزاع در میان آمد میر عبدالحکیم بقوت دولت ابر غالب آمد آنرا هر
 ستم گشته مرتبه دیگر قطعه ملکین و چهار او دلدرا در مات از فرود بمحمدان
 ازینا بیک لفظ نهاده چنانچه میر عبدالحکیم به میر عبدالحکیم

که در این مورد و خود در بعضی از جاها کمر آن دیار که از شایسته بزرگ بشمار صبا و
 تا را احوال میر عبدالحکیم کرد و پادشاه ملک قندهار چنانچه از فرود در هفتاد و پنج
 بر آن مطلع گردید و چون سلطان را به بعضی از سپاه و حاکم و در میان ارباب که در این
 که به فرود که میر کرد و آنرا هر قدر از آنکه وجه تقبیر کجول به ارباب
 چون سلطان به آن سپاه بگویند بر آن و در این رفته سخت نظر بر قطعه او دلد
 نزاع نموده در عرض کمین آن چهار ارباب بیک بیک آورده و هر قدر
 تا میان آنرا هر را که در آن چهار شخص بودند مقیم به میر عبدالحکیم که در این
 بیک که متوفی بود رفته او را نیز مقیم و در رفته منظور و مورد لاول و رحمت
 بر از رحمت و در آن کوفه ستر و رحمت به غایت بر رحمت احوال
 آن بر صاحب بقدرت و است و اینها خود را خفا و احوال آنرا هر گشته و آن

و امیر کمان ایمن الکاشنه بر دلد حکومت جو گردیدند اما بخت انصاف بر ابریز
 نیافته در ملک جمال موقوف ماند و فراموشی آن دولت من حیث
 الله تبارک و تعالی بمرید عبید الکریم منتقل گردید و آن جناب بعد از ادای مکتوبات
 قوام نموده بعد از یک و نیم هزاره سال از ان اشغال نمود در اثنای حیات^۱
 احوال گذشته و اولیاد و ان شتی به حسب بغیر و غلبه که استیلا دکان دلا
 پدید آمده بود از احوال غیبی خوش رسته بستاند از شریکان متوجه از هر سپهر
 بزار گردید و قریب به موهل در مخرده دارا دارا زنده از مقیمان و خواص را
 به استقبال آن جناب مامور گردانید و در سلح سامان مضاعف بکسب و عیش
 و شمع در مناب مرغ بویک سپهر توان رسید و صبح عید بوسیله میرزا شاه
 حسین بختیاری با طعنه و منافات استعدای یافت و از جناب بغیر و تبرکات^۲ لایق
 در هر طایفه از شاه و مناسبت فرمود

توفیق و حمد و سپهر و جواهر شین و کسان تندر و اشراف بر دخی آنچه کشتن بران و غنای
 سبیل کشتن کجاست و از جوامع سابقه داران آمده و استغفار بقدیم و پادشاهان
 بپای آورده چون عید رخصت بر ملک آستان از غش تغلق و قدر برآمد
 بلکه قبول از آن پذیرفت و دایم عزیز شایم و طوف خردانه که از حب اشفاق
 با حقان در زمین آمده و باطنی از دایم و باطنی از غایت بخشید و کجور و حب
 و پیمان بدست مطاع و جان قامت قابلیت دایم و از انجلیغ فاخته زلف
 و از هر صبح بپوشا و از هر روز در آن گدازید و بر امیر و مفضل و باطنی
 و از هر صبح و در آن بزم پادشاهانه و فراموشی و از هر صبح و در آن
 طبعی و از هر صبح و در آن بزم پادشاهانه و فراموشی و از هر صبح و در آن
 و در آن بزم پادشاهانه و فراموشی و از هر صبح و در آن

در غایت نشاط و نشاط اوقات خویش مصروف داشت و مکرر از جام غایت خرد و
 سرگرم و منطوقه با صاف و عطف مفتوح و مبالغه کردید از خوف و برود
 ترغیب افتخار در بر نقد سعادت در آستین و مرکب مراد در زیرین رخت
 از غایت و پادشاه جواد آن رسان در دراز سلطه بریز قشوق خور
 به سوز محمود پر تو لولار معشوش بر و حیات احوال موطان آذربایجان
 تافت اکنون وقت آن است که طوطی کز قفس در گشتن هوان
 در آذربایجان پر دراز نمید چون بجز خوشنوا در هوا رسان خوشان نغمه
 سرای آخارد و حال آن دایره که تا غایت بنا بر حفظ ارتباط سخن
 در حیرت و خوف نماند ببلوه گاه بخور در آورد منه الدعاء و التوفیق
 نغمه پر دانه عند لب کلک خوش صریدر درستان احوال امیر خان مصلو

لهم

که مدبر امور خراسان بود و بیان قضا و حکایت که ایام حکومت می بود
 ایرقان موصوله که کله به یک موصول و کله به یک در زمان دولت ترک
 در سبک اعظم امارت یعقوب یک این حق یک نظام داشت و در کله به یک
 در زمان سلطنت ابدی حضرت یک ترکمان بغایت سبزه زیت و سفید کمال
 و بغایت حق یک بر سق بود و همواره بیست نور چای با سبزه گاه در حوض
 روزگار جودان میراد و ایرقان چون درین دولت و دراز از نیت سبزه گاه
 میان جان لب بغایت و غایت حردانه مفتوح و مبالغه کردید به نصب
 عبیر افتد که گشت نژاده عالم و عالمین طوبی میراد و توفیق و توفیق
 مالک خیران برادر از گشت چنانچه با بقا است بیان نیریت و نصیحت
 که از لب یافت که سبزه زار و غایت و توفیق و توفیق و توفیق و توفیق
 ناصر در مهر این لفظ یک شد بمشیت هم خواندند

الذین کما فی کما از عین و دلت کمان بود پرده و عهد یقین بهمه با طاعت
در عین پرده و تشیه با طاعت و در عین گستره نیر داده در جرم رعایا نغز
کما از جور و قهر ظلم ترک اوطان گفته بودند عبا کما لود در حجب نوز و ملک
خویش که چون دل عاشقان خواب و بخت بود بر دیگران احوال بخواه
در محراب آورد و از زاری و عجز و حیات بدن آریسته گردد و دلت
در سال بر عین حال کما فی کما در عهد اس و امان سلطان و در تشیه بعد از
بما مع عدالت شاهزاده فریدون فال سیر که هر زمان میرزا که از عهد فغان
مصور سلطان میرزا است و عینه حبت دفع فاد و طغان در دو کوه و قایم میر
خانزا در کلاب با یون آفتاب شاهزاده کامیاب ملک خویش ابراهیم
دشته اند از نواح پنج و شش فغان بود و حیات آینه و از انجا سیر بر نوا

احوال

احوال و میرزا امانی برات رود را به نوب و نواح برده طریق عافیت صلح فلق
بیک خالف و فاد مسود و ساخته ادواب جور و عفاف برادر و کما از ق
عباد میگشاید تا برین دفع آینه از شاهزاده محمود بر ذمه حبت شاهزاده حقیقی
مصور مردم و مستقیم گفته معادل این حال سلطان محمود و کما هر کس در طریق نغز
مهرمان میرزا سوگت محمود از در برنجیه در کلاب عالم پناه شاهزاده در نواب
ایرجان و سوسن که در نواب میرزا که حبت عافیت هم نشان در
عافیت پریشان با سوسن حبت احوال خود با لکین در نواب پناه در و دلت
مهرمان در عافیت عفت و دیبا که بر میرد و بیک و کما در نواب میرزا بیک
و کما در دفع فاد و طغان آینه سیر می میرد این سخن محک آینه نواب عافیت
گفته در حال بختار برادر عافیت خود ابراهیم سلطان امیر محمود و معور دشت که

شاهزاده کامیاب

احمد سلطان قنار در میر محمد بن امیر و بیست و یک سپاه جوار به القوب رفته در دفع قمار
 آن جماعت نهایت قدرت و جهاد بپیکر آوردند امر امر مأمور در ساعت بر طبق کلام
 خان مأمور معکوس هر زمان میرزا گشته بهرات رود بمصلحت جمیع سپاه در طی
 مسافت ^۱ میزد و چون فاطمه از هر جمیع سپاه جمع فرمودند اینجا رکن چون
 سیر محمد سوار از مأمور مقصد گردیدند در انظار طی مسافت بوضع پیوست که هر
 زمان میرزا در مرز خوار علمدار از درون بخوان فارغ اهل نشسته از جمیع سپاه
 موالدت بزرگوار و طهر است از انجم این خبر فرود از اثر ابراهیم سلطان
 خود را معذور در سرعت با لغو فرستاده صبحی که خورشید خورشید صبح روزانه در از
 نیام شب گشته بقطع مسافت جمعیت رنج روز با حجت روزگار آورد امر عظیم
 بجا که بر ابراهیم مقام محمد مرز خوار علمدار گشته اما از مسافت بدین در آن مکان اثر یافته
 در نیام شب گشته اند اما حال به که در اثر گشته اند

از آنجا

زیرا که در همان شب که روزگار در میان بود از مأمور سپاه فرود در مسافت و در آن شب
 رفته از آن منزل رخت بپیکار و عقبات سخت از دولت و حجتان گشته بودند
 در حرم مقام ابان ابراهیم سلطان در حرکت ابراهیم در زمین بعد از آنکه طی
 مسافت از سپاه و اب میرزا آن ظاهر گردید و در اب سلطان بترتیب سپاه مبارک
 نمود و در این فرمایش را به چهارم تحویل نمود و از آن جانب میرزا محمد زمان قابل
 گشته بران سپاه خویش در اب فرود قرار و عده مشورت در میان آورد
 بر شام محمد رفیع الملک که رکن رکن و در اعلیٰ سپاه میرزا بوده بعضی از
 رؤسا بر چند جفا مصلحت در آن دیدند که پناه بپیکار و عقبات سخت و در
 خوجان بردند که خود فرمایش ابان و انان بپیکار در آن حال حسین
 که کشیده بعد مأمور در حفظ اموال و حال خویش گوش نمیدادند و بپیکار

عاریه را مرقب و ترصد باشند و در جمیع آوردن ملک از امیر و اهل آن وقت
 پس مقرر بگو را آورده آن مقدار سپاهان غایب که از عهد عاریه و ملک
 بیرون خوانند آمد اما جمیع از برایان مغیر فانی این را در سقون بعد از
 تصحیف نموده بر زبان آورده که ما قهر خود را از آن خوش می داریم گوشت
 بر سوخته که از آورده از اشک در بر می آوریم چه فتح و قهر در دست پروردگار
 و ملک و عهده سپاه در برابر تو حق و نصیب است اعتبار هر زمان میرزا از وقت
 و سبب آن قوم دلا یافتیم آن جا عزت و فوج از طریق سپاه خود در گنگا
 که سپهر سپاه بر آن مقرر بود باز داشت تا احوال و اشکال از دور در از تو سپاه
 و لباس حیانت نمایند و اگر در آن صفین تو نه دستبرد نمایند اما غارتان شریک است
 و گنگان که بابت که توقف آن جاعت بفرمان عاریه گنگان بودند به توقف

عنان

عنان بدین بیان نیز گفت ملک ساخته بر آن قوم حمله کردند و سپاه مختار نیز در
 مقام به انداخته اند هم در زیره گوش طعن و بقا داریه فتوشن که وقت
 اعتماد گرفت به دوزخ سپاه و لباس بر آن سالکان سپهر قلب غالب آمد
 سپهر حوضه تیغ و سان گردید و بقیه اشیاء راه گزینش گرفته هر زمان
 میرزا با خود در چند پناه بعبقات سخت کشید و با که سفورده بر اثر گنگان
 تعاقب نموده اموال و مویشی آن شهر در آورده و در شب دیگر در تعاقب گنگان
 بقتل رسیدند اما این سلطان بعد از این فتح و عار و روس معاذان با جو نصیب
 بر کیفیت و اقامه عیسوی شاهزاده و اهل قبا و خان عالمه دار ارسال کردند و در
 به روز در و دیت غوجیان توقف نموده روزه از راه باب و چنان آن وقت
 با یکدیگر در لایه بلذرت سبورت نمودند و بشرف قطع فاعله و عیسوی و باج

مبارک و مفتوح گردید غاشیه طاعتش برورش جان کشیدند و در غفلت این احوال
 و خروج پویتی که هر زمان میرزا از ملک بخت دارد به قصد ولایت خوجین گزیده
 در آن مقام نیز از او خبر رفت علم بخت به این خبر غافل نماند و به دست
 جمعیت مردم از هم ریخته و کماکان جمع آوردن سپاه از وقت گشتن سبک است
 تا برین ابراهیم سلطان رؤسای خوجین را بخت انصراف داده عجزه و عیالی
 آن ولایت را استمال گردانید و با لطافت مراحم شاهزادگان میرزا را نشان ساخته
 ابواب بلاد بخت پرده برادر و در کار سلطان آن دیار مفتوح داشت
 و بعد از آنکه تمامت رعایا در بخت رؤسای جمع از مردم کار و زمین مردم آزموده بخت را
 در آن ولایت و ولایت خوجان نصب نمود و پس از آن عثمان مراحت
 متصرف الامار معطوف بخت نسبت مرات در جوگ آمد و بتجیر بلاد خوجان
 بر لایق است که او در هر وقت بشاید او به

لایق است

شاهزادگان و تشریف بدفات خان آستانه سر از کار گشته برین مکتوبه مرتب علیه صلوات
 از این فتح و رجعت امان و سعادت و سعادت تمام شد و همه اعدای او و دشمنان
 گفتمار در توجیه ابراهیم سلطان مرتبه دیگر بخت خجستان
 جهت دفع فساد پادشاه محمد سیف الملوك و منطفی سلطنت امیر فساد
 و آب تیغ آتشبار و زلال حسن سلوک و در آن دیار
 ابراهیم سلطان چون ولایت خوجین و خوجان از تصرف میرزا محمد زمان انزعاع نمود
 جمعی از مردم معتقد را بخت آن در ولایت نصب فرمود و بعد از آنکه تمامت رعایا
 بر شاه محمد سیف الملوك که بشا در هر زمان برزاع حکومت ولایت خوجین برای
 در ولایت در معین بود بسیار از مردم سینه و جنگ و هزاره جمع آورده به سوی
 در ولایت جویان حکم در آن ولایت برافروخت و به خود و موافق در موضع دره کوه کمان

از توابع آن ملک در آن گشته است و راجع در بدست ابراهیم رسید
 تا برین امر شاهزاده عالمین و علم ذاب خان از آن برفت غایب گشت
 در ابراهیم سلطان و نیز دیگر، چون در آن آتش بآن سرور در قتل گشت آن در آن
 وجود معادان است بطریق در مجموع ذاب سلطان با سایر سفیران آید که از آن
 جمع آمده بودند راجع غایت بصورت است و آن جماعت را ازین و چون
 بگویند معتمد علیه السلام میرزا محمد سیف الملوک از غایت خود ظهور در آن
 آگاه گردید و غلبه گشت که در این خوجان به جگه واقع است حضور نمود و آن
 قلعه است که از آن نفع به و چون به راجع مامور است و از آن است
 به سکنه مردم آواز است و آن را در آن سینه و گوشت هم در آن می آید
 حرب جانش از آن ملک راجع و گویند جزا الحقه بغير از ارباب بدست

لا خجالت

خوجان که بدست ایشان قوت بآن قلعه واقع است و دست بیکم در آن بدست
 ذاب ابراهیم سلطان رفته از آن و موافقت شده و موافقت شده و ذاب سلطان از آن
 مکان در حرکت آمده تا بهر قلعه را بصره خاتم که حضرت و خاتم گردید و در آن
 حوادث بود و در حصار در ابراهیم سلطان که از آن است غلبه است و فتح
 آن حصار حصین بصره گردانید و برین بدست و ننگان که در آن سرور است
 بر آن نام و میر خوجان به راجع بود و برین بزرگ سید و حاکم است و بصره
 داشته و درین اثنا شاه محمد سیف الملوک بر جعفر و از آن که از آن است و آن
 سوار سوار بود و در آن است و آن وقت در بدست بصره از آن است
 به راجع و در آن قوتی قیام نمود و بسم به است و ذاب سلطان از آن است و آن
 بود که قلعه مذکور را، چنان از آن است و بدست به راجع دارد و قلعه به راجع است

شاه در گوش جان گشته من بعد ملک سیر علف کردد هر جعفر است
 تیغ رسالت ببلبل ذاب سطره در آید بعد از تقیم و استغفار و زبان این
 و صفای طمس ایرنا مهر را که گردانید از استماع صفین رسالت نامه غضب
 موج سطره الهاب پیوسته در ساعت عبقران بر لب سحر سالخورده کجایه اندر زبرد
 حاضر مجلس چند الحاشیاء نموده که قتر بول از آداب سلطین در است حضورش آن
 بول که پارسایات در برج عمر طر نموده به نثار هر طبع رسیده اورا گفتند که قتر
 در بزم آن شربت و در گوشت لال روزگار فرموده اند که و ما علی الرسول
 الا البلاغ و نامه به بر خط و صفای شفا مرتب گردید و در برابران در حال
 بر آن بر تحیف از بهر ملک ساخته سرش بر دار نیزه تعبیه نموده و در محاذ بر
 که ایرنا مهر و شمشیر میزد باز داشت ایرنا مهر را از میان آن حالت بر ع

مکمل

هر یک از حاضر برده داشت که بر سید بنشاک تذکره بسته کردد و بر غضبان حرکت
 سرور حیدر گوزن با میر تراج غایب در جوم در حیات برج دایره شیشه از پتیر و تمام
 در زمینه سطره رفته و قاتل گردید و چرخ دست به چادر روز از قتر هر جعفر و اکو
 منتظر گردید و مار حیدران و محمودان از مرتبه صدق و ایمان در گذشت صبا
 که سلطان خیزد جنگ هر غیر بوم تیر طلق سپهر شریع از اندود شفاع از تمام نظام
 شام ختم بلعان آن رخ عارین انجم را بطرفه العسیر با بود و صفیو گردید و پیکان
 قله بیجا و ننگان که دغا و لغا بر پیچید و در دور و بقدر به سحر مردان با شربت
 حافظان قله تر زلال ساخته آتش دوزخ بر تفتک سرنگا بر خاک ملک نشاند و
 به چنگین بر صند بر زنگار در دره در حصار ظاهر ساخته به دفعه بقوت به زور پرده اسوار و
 که در میان شهبان قتلش لوار شمشیر برافشته کوس سادرت میوقت عارین بر

آهانه در آست و عادت نموده و اکثر صبه و قمار و قمار هرات مردوح و آبدان گشته
 هرات بهر روز و نال سابق با برده و رضوان دم از مساوات زن هر فصل با جوانی
 بعضی از مغفلان و دلق که در اوقات پنج عهد المین که با موافق مزاج ایشان بنویسند
 در جیب و بر نصف شکار را سوز و زخمه با نواح صادره و تملکات و تملکات
 نواخذ گردانند و در کوی بهال شیخ محمد المین نیز دست و عمل نیز به بعضی اغنیاء و سواد
 خراسان تملکات گردانند در مقام کفایت بر این نوع تقیات احوال میوز
 دوزین جیب پریشان با حوال اغنیاء خراسان راه یافته مورث بهای می یافت
 ذاب خانه گردید و در احوال خسته شدت و دشواری و لغات در احوال که بهای پیرایش
 ایران جا بر سر دمی گرفتار گردید بعد از تقدیم لوازم تقصیر و خروج بیروت که در
 دم خبر کفران نعمت ذاب هرات میوه که از درگاه خلدین بهانه روگردان گشته

در تیره خوانیت با غلبه سرگردان است شیوع تمام به ضحیت و در اوقات ساده اند که تقصیر
 این مقدمه کند تا برین زمان بطاعت و سفاد بیوت که جاکس را حاکم نماید و در
 هرات ارسال دارند که هر چنان سوز و زخمه و تملکات گردد تا بهای بر اسلحه گردد که
 واک خراسان از عاده عهودیت و خوف در زخمه سالک طریق بقا و منه کفایت
 و بهای بر سر دمی از زخمه و زخمین بجهت آمدن هرات با بر سر کسین پوی
 بهای خراسان در حرکت آمد در ذیجوارج دشواری و لغات هرات رسیده
 که در طلب ذاب هرات بر قوم قلم مشایخ عطا در رستم بهای بر سر دمی
 چرخین بود که در بهای مستقیم سلطان با دوا و آینه سوز و زخمه و زخمین گردانند هرات
 و بهای بر سر دمی سلطان سائب دولت نمود از جانب اغنیاء می خود سلف
 جنگی که بوجوب خراسان چنانها جمع هرات خراسان با استواران و تقصیر سقران

میگوید و در میان ابروهایش همین ابروهای که صدارت ذواب شاهزاده
 کامکار بر سرش بود آنکس بود که پایه بر سرش نظیر رفت به سبب وقت دور
 بسج ما یون رساند و ذواب کامیاب ابرو را بر سر عادت مطلع گردید
 تا برین جناب لیف آمدن و صدر هدیه من موه درگاه پادشاه بستان و گشت
 و در بعضی از سیدفات آذربایجان بوزیر طبرستان فرستاد و موجب وقت
 ابروهای که موافق دولت بود و بعضی دیگر احوالت و حال معوض داشتند و چون
 ابروهای ابروهای بریده بود و ابروهای این دولت ابروهای از وزن اوزن که مستقر
 گشته ماسخ جمیع امور و بزرگواران درگاه ملک شاهی ظاهر بود و در حق تبرید
 برت و لطف بریت و حسن آداب و حکام و خدق از انکه اکابر آفاق ممتاز و
 مستقر بود و ذواب ما یون را بر ابروهایش در عایت سرافراز گردید و با تمام

طبر

طبر و علم و ادب قدر و منزلتش بود و هر ماه رسانید و در ذوالقعدة و ذوالحججه
 انجاسید که منصب صدارت شاهزاده کامران و ضبط در ربط موقوفات و مدتی آنرا
 از مرقد بستان تا بنایت طبرستان موقوف بر سر و روی و در میان بر سر و روی
 ملک و ملک و ملک و در سر بستان آن عالیجناب نصیر داده و در عایت برت و مدتی
 در عایت موقوفه ابروهایش همین منصب صدارت و امارت جمع کرده حکام
 در میان عیان بر جهت بعد از عیان اعطاف دارد و جناب لیف ابروهای در عایت
 آستان ملک آستان و وقت موده بوقت سطر و سرافراز گردید و در عایت ابروهای
 هر برت سعادت نماید ابروهای ابروهای تربیت و عایت آنحضرت استماع و
 بران حمد در کامران در وقت مشعر گردید و در ابروهای سطر از ابروهای مکرر جهت
 عرض بعضی جهات بصورت درگاه گستر پناه ارسال گردانید و به سبب ظاهر در سر و روی

که بعد از مصدوره و مواضع شریح محمد الین منصب وزارت برگزیده بود بقدر توان داد
 و در ارتقا من حیث الاستعداد بخواجه علیان که در در توفیق فرمود و در غایت این
 امر در ادغام رمضان بمرور هرات رسیده علی و فضل و در باب و انان بوزار
 استقبال استقبال نمودند و در پیروش بوزار سوارت و امارت پانز هرات
 بر اسم تنیت شغریه در رفتند اما ابرخان چنانکه مقتضای فرمان و جبالت
 بود سال آن سینه نموده محضال پذیرد چنانکه بعضی که از حال وقف طبع کرده است
 و حکایت بحدوث ایش عیسای سینه و ابراهیم سلطان چنین پانز بر ریوش نظیر رسیده
 که له فابیت و در حاکم آدایش بهر آت غیر هر توری که جام جهان با غریب پو
 اندخته بوقت سلطان سرازار گردید و حکایت ذاب ابرخان موسی را در عالم آرای
 گردنیه بر طبق بر حاکم خراسان مطاعه توفیق و قیام برین حالت و بعد از تنیت جام

نقش

مقتضای الامم مر جفت نمود و حال آنکه بحدوث مقتضی و پذیرد ابرخان بخوار از کمان است
 غایت درین وقت با برادر کم غایت آغاز نموده رقم بطول برضات پسندیده و
 کشید و آنجا بدار هیچ هم از حکمت فرمان و غرض داد تا برین ابراهیم سلطان
 رخصت طلبید و سینه و دیگر برگاه سلطان پناه سعادت نمود و در غایت بر غایت
 زمین بر سر استعادت و منصب برادر سوارت و ابراهیم سلطان و با آنکه از برادر است
 آرزو که در غایت داشت در آن ایام که در پانز بر سر سپهر هشتم را به سخن داشت از غایت
 سعادت نفس زبان بگوید و معاشش بگوید که در آن زمان و جهاد و ایام در جهاتش بقدیم
 رسانیده که در برادر کمان کم بکن الکات و در آن اثنا به ذاب پانز بر سر را علی
 حقیقت این منظر بطور انبیا بود که معلم شاهزاده کامیاب مولانا نظام الدین
 طبرک که نزد ابرخان بزرگ توفیق ممتاز بود طبع آنکه پانزانی ارباب علیم من حیث پانز

بود قتل کرد پیوسته حاکم اقبال میر خات المیرن شهر را در صورت قیام اقبال و خات
 و اقبال آن حضرت را تعریف در احوال موقوفات متهم داشته در غلات زمین بنایش
 میگذاشت بنابرین میرخان نسبت بآن حضرت طریق امانت مسوول داشته اکثر
 مملکت سلف را بر حواله بنایش نصیر داده سخن را معتبر نموده در جرم بجهت علم
 باین بقاء پیوست که اگر خان جمیع امور و جهات مملکت و دوقی مملکت خویش
 باستواری آن جناب معطل باشد و غضب معترض بر او که کار نیز مغفول بر آن
 جناب شناسد و مودت که طبع از آن امر معاف بوده بر آن سخن اشتغال نماید و بخواهد
 گفت که مولانا شیخ ابوسعید صفه بهر اسلحه بهر شتافته آنچه بوقع و قیام
 در آن باب به صفا رسیده باشد بر میرخان ظاهر سازد و نواب خان را بر عیال جانب
 میر محمد میر گردان مولانا شیخ ابوسعید رجب خان دارا در آن بهر آینه قامت
 مودت تصرف کند باد و در میان

تا بحیث نواب خان و میر محمد را بجمع شاه که همراه آوردن در مبارزه و در اول
 اعلی که در باب رعایت جانب میر محمد محبوب خویش داشت بسبب میرخان بنامیده خبر
 صد و در میان باین موافق مزاج نواب خان بود که بحکم شاه مملکت شیخ ابو
 سعید در مراتب در تعظیم و توقیر آن جناب که بخیلی کشیده بودند را طبع بر
 از آن سخن معاف داشت و چنین شیخ رخصت یافته بر کار خدای پادشاهت باز
 بر سوزن طریق امانت پیش گرفته در نصیر مملکت و قضایای فرق بر این بقیات
 را در خط انبیا شیخ میبرد نزد عیال آنرا در کار کفایت این دهنده اند
 بر میان در ملک باین نظام یافته که ظفر اسلحه بر پادشاه خیال اقبال از خوشی
 که تصرف در ملک قندهار و زمین دار بودند و وجه محبت و دوستی با خود داشت
 از کار و در محضات محبوب قندهار و قندهار بود و شیخ بیک از خون که در آن وقت

قدار به تصرف می رود به آن حضرت طاعت مقادیر نیست در آن تصرف
 است بر خطایج و بهره گشت و ذواب به نظر قدره در آن تصرف است
 که در این مقدار مورد در تقییس معذوران گوشت و در آنکه ایم بر او برش خوشتر است بر آنکه زدن
 بود نیز می شافت و سوره جلالت و شکوه را به بقادر و از هر چه می شود که در آن
 جانب دل در آن قدره به بر مقام پیش آمده به سوال آید است خوب در دفع اقتدار
 فاعلان می کشند اما در اکثر احوال در این ملک به برین دفع و تصرف حق
 و قدر است که در برین از شدت در تعارض این دارد و فاعلان میزدند در جانشان از
 عالم گذران آن حال بود و این خبر در ظاهر قدره است و ذواب ظریف است که در وقت
 پرسم قطرات عبرات می آید از دیمه جاری و به دفعه دست خطبار در دامن
 شیشه ریزه ایالت و حقیقت است به بر بزرگتر خوشی و با این میزدند و میزدند و میزدند

فاطمه و زینب و خنجر در ظاهر قدره است و در این دولت داد و در این دولت
 کج و کمران است به تصرف خوشتر در آورده صیت و کثرت و قدره است در اطراف آن
 اظهار یافت به برین مراتب از وقوع این وقایع متاثر گشت و به خط گذشت
 که چون به بر پادشاه از فتح قدره در وقت به بر او که در سینه به صوبه خراسان خواهد
 از وقت در آن اوقات که در شجاع بیک سرعان به برین ارسال داشت از آن سرعان
 و به برین به برین ایستاد که توکل سازد که به بر پادشاه از قدره به برین حجت
 نماید تا به برین می آید و به برین شایسته است که به برین حجت و به برین حجت
 از خوف و در زد به برین سرعان به برین پادشاه سر بر آن نهان و در میان
 میزدند که کمران دست به پیغام داد که به برین شجاع بیک در ایام سابقه به برین اقدام
 نمود اما چون حال به برین نهان و به برین حجت و به برین حجت و به برین حجت و به برین حجت

بنگاه درگاه خاقان پناه پادشاه سرک غایب و در سال هج و خراج بخواند و مرده
 رسد بدین آفت که آن حضرت دست توغیر از دولت مملکت برکوت دارد
 و ترک هر مرده قتل نموده زنده در نصیب حال موطان آن دیار گشته که هرگز
 برین موجب فساد احوال روزگار خواهد بود اما و ابابیر در جواب پادشاه میرخان فرمود
 که ای پادشاه منعت ایجاد شجاع بیک از قبیل این بایست و تو تو این غایب پناه
 الله تعالی بعد از آنکه در زمان ما را فتح قتل میگردد و بر اعیان پادشاه سلطان
 ارباب خواهم گردانم و مقادیر ملک و دولت بهر کس که خواهد بود بگذار
 باید تقسیم خواهم نمود و از استماع این جواب را که پادشاه میرخان رفتی و تا حاضر گرد
 آمد آنوقت امر خود در نمود که چند روز از کت و شود این معادلت ملک گشته
 تقریر کلام ده محاصره فرمودن عبید خان داس

السلام

السلطنة هم اترا و محفوظ ماندن آن ولایت انکسایت و
 چون مدت پنج سال موطان و محروم در اقصای ابرار از شمول نصیب و عدالت و
 وصول جان و کرم و تهمید قواعد جهان را در رعیت پرورده حایر براسم نظام
 و رعیت گذر شایسته عالمگیر در فغان عدالت شعار در هر دامن و کف
 رفاهیت و عدت زمان بفرمان بخت و فرست گشته اند و در باب پیش
 که گیرای بر فاعل الی آنا رحمة الله کیف یحیی الا من بعد موتها
 در عقب مرغان فرستد جهت هدایت عین الکمال در بهار سب و شرب و تعارف که
 پیران را میسر نیست و چشم را بهین ربابات بابتین کشید و از زبان دلدار و بیکان
 غنچه و پر گل و غزل و نغمه آید و در این حوب جهان گذشت و سپید در از بهر بوم بنمود
 بزم و گهر از شفا گشته و پادشاه یک بعزیز بقدر حال تضرع نمود عبید خان
 در هر الا من بعد موتها

در هر الا من بعد موتها

عبد جان شایع گوید در لغات شریف و تهور بهر زبان متعلقه خود در خارج شهر
بجای در باب باغ و اغان مقام اختیار فرموده بر عهد کارزار بسایه در درخت چنبر
خان به جزو نامحدود از دره در برادران بر خیابان بسیمه بطرف سلطان نژاد
فرمود و نگارنده از حیران غفلت و حیرت رعایا مأمور ساخته در دوشمنه کوه
اثیر رسانیده و به خط آن حضرت شایع هم به امره ادب بیع و ترار حیرت
مهر در گشته نایره جوع در بطن محصوران اشغال گرفت و در دلدل فزاد و ساکن از
فلک از غلظت در گشت بر جان دین باب بهنگواری به حقوق بر این
یوسف دران داد که غارین عظام و در این شهر به افتخار از حوض و حوض بهر چنان
غله که از خارج شهر بدون آوردن متعلق باین شهر و کمر در آن باب به ایشان
سفر نایسته باین غارین و کما میان خویشان از شهرهای مختلفه و بهر نوع

میروشان بود غله بسطد لشکر دریا در دزد و این منبر موجب آن شد که در اوقات
آن دآرد و عیسی دواب از جو و گاه بسیار ظهور آمده عقیق و ابجد از عورت
و سنگ سحر نبات یافته و چمن عید فن چند روز در نواحی سلطان ساکن بود و از
برنج راه بر آورد صاحب که دال و دلیت سپهر بر برگریز گردنک بزم تیرین سلطان
حصار برادر گردید و آب آفتاب که چند ساعت در لطف شمس و عین غفر و فرامداد که
جمع از بهادران سپهر از راه هزار فاضل الدوزا پر محمد خواجہ ابو الولید احمد بیست
بغ از افغان شنبه و گوهر از سر خیابان سوره شهر گردید در هیچ خبر کارزار افت
اجتهاد بهر آوردند و آن گوهر از جو صاف و صاف خیابان عبید فن سوره شهر
و گفت آن طایفه که از طرف هزار خواجہ ابو الولید نازیه قتل شوال دادند و در جوان
بجواله بغ از افغان حرکتان منتر کردند شاطعه به به افغان شنبه شنبه

نالوک دله و لعلک جا نوز و دلازهاشان بر آورده بساط خورفته بیخ و برگ گدیده
 و بقیه آتیش رود و بار بار برآورداده تا مسکو خوش و از گدیده و با طبعه آتیش
 انان انتقال نمند غایت آتیش را بطور سانیه و آن طایفه که از راه خایان میوم
 قاتل گشته بودند قویب میرزا سلطانین بیایند آن و مددشان هر چه بود
 بنات صوبت بفرج آید هر چه میماند از مددشان آن جناب که بزر
 شایست و هنوز میماند و جمع از نوادران جنگند و پیا و لکن تنگ اند از
 در آورده غایت عید دست و مردان را بطور آورده بر فرج و بیخ از کجولار و لعلک
 دوار سانیه و چون در میان او یک با صفا و معاف گوین آن جناب بودند
 بر چه آغاز اضطراب نمند سرخی زرد امیرخان فرستاد و استمداد گفت نو بحد
 مقدر امیرخان اصرار بر دوا و ارسال نفوس علیک جواب درشت و عاریت از ادب
 بر بیعتاق بن گوید و هر چه گشته

در نوشته در اسعاد دست فرمود و از آن روز بهار تم گشته آن سیه فاضل در نزع
 خاطر پر گشته گدیده انتقال بنال خاکی در جویا و طین شانیه این سفر از حجب
 عدل خاطر آفتاب گشته و خود نمرد گدیده که از نصیق صوره و چمن نبات و بهرگاه
 کفر بنای شافیه این سفر بدین حجاب بهرگاه سانیه الحقه آن روز میانه مددشان
 بر چه دلاز کج و حجاب غایت صعب دست داده از طین جمع گشته ز غدار و حسته
 گدیده و بدخود با طعنه باقی گشته در آفرود و خود و مدد را اندر بر روی
 شافیه و مددشان بر چه حجب نموده و با بر محافظت بر چه و بهر
 پرداخته و همچنین نبی و کج از حجاب در دوازه حواش جنگ پیش آورده به آنکه
 مرکب آرزو دلاز گدیده غایب غایب غایب حجب نموده و چمن دست ده روز نصیق
 و نصیق حال مددشان و انان بیخ سباز آورده بر عید حال و چمن سباز ظاهر

گویی که با وجود با وجود شاهزاده کاملاً و غافل نصفت شاد و خند بسیار خندید
 نیز از وقت گفت این سبب است و هر دو به هم می رسید و قهر به در آن
 فایده دیگر نیستند و در جمیع خوشی و شادی را آتش زده حلقه سبز را با مال در آب گیند
 در طبق گینه و قندف فی قلوبهم الرعب خوف بر خوش استید و رفته
 در روز جمعه رجب المرجب سنه ۱۰۰۰ که از ظاهر هرات با جهان جهان حیرت و
 نصیب اوقات کوچ کرده در راهی بسیار در بطن پیران منزله گرفت و از آن
 مقام صاحبی که بسیار در ذرات بسیار نعم و در محبوب دین زمین بر خیزد و
 آن غیب این را بگوشت رسانید که هیچ دروغ از راه خود در هیچ بسیار طبع میر
 با مع خارج و در خیر رسانید از راه در شاه زندک و از غایت برافروخت و کوچ
 بر کوچ بطرف و در آن آینه روان گویی معهودان هرات چون از غایت حاکمه

نقش

حافظ برج و دیده نبات و فتنه زبان بهانه بسیار و سائر اکثر و کثرت مفتح
 ادب و باب در این رشته و ثوق تمام بدلت ابرش هر صفت از راه و پذیرفت و باو خال
 محصل است با زمانه اشغال نموده و غنچه ابرام خویش و عوام از نایم عنایت
 و اکید و داند که ام گفت و در هیچ مقصود عجز و مکن از
 زنده فیض و ارباب اسام بر سر شاه در آب گویی از غنچه نبات و یکم میر
 اشک خشان خامه مشکین عامه در میان کیفیت شهادت
 امیر محمد بن امیر یوسف انواع تحسیر و آسف
 در غایت الدین محمد بن امیر یوسف از عادت صحیح آفتاب بر برده و در خدمت بر درگاه
 الدین سواد شیر و آن و جناب شیخ ارسلان میرزا سیف الدین احمد تغاثر از اکثر متداند
 مطالعه نموده در تحسیر علوم متداول و متداول شرایط جهاد بهر آورده بود و غنچه نصبت

براهه علمای زمان محمود و جمیع آن سید سوده شمس سطر لطیف و بیت خاقان منصور سلطان
 حسین میرزا شمس خیرین یک صف از درگاه که مختار و بزرگ آن پادشاه مغولان است
 به آن حضرت مغول گشت و خدمتش چند سال در آن درگاه شریفه بپا داشت و در آن
 بر دهنه عاقبت خضر و کمال و خطراتش بر ضمیر خود آن پادشاه عالمی که هرگز در هیچ
 پادشاه اناضول و از بپا داشت مغولان از درگاه است به جمیع آلمان میرزا و خطیر حسین میرزا
 به سواد و اندرز و کلام و در عاقبت جانب آن نخبه خیار کشیدند و جمیع مطالب و
 مقاصدش به بیجاغ سفول میباشند و درین خایس هر فلان شیباغ نیز در تربیت آن
 عاود ضمیر صفای نهایت جهان سلوک میراث و هموار آن حضرت را بخود نمود
 داشته برایش دل و زانش را جهان میداد و چون آفتاب قبل پادشاه را حضور خصال
 از اوقایب بهرات عالم گردید و راحت امانه و آمال مرتقایان در عاقبت خضر و

کمال و الاضافت بنحیه آن ارضایر صدور و معنیز از ناصیه حال آن عاود خضر و کمال شمس
 نمود مصطفی خضر ملک جهان از سرحد سمنان تا نهایت طایستان باین جناب
 مغول گردانید و در نام قبض و بط و رفق و رفیق او بر شمسین است و از نواد بقیه
 اقتدار و نام و خطایش باز گشت و همچنین آن عاود ضمیر صفای در خطرت
 و رعایت آن بر گزیده سمان از درجه بر رفیع تصاعد نموده تا میان منصب است
 و امارت جمع نموده صاحب طبر و علم و خیر و چشم گردید ازین جهت نایب و عیبت
 در کافون درون هر فلان شغال یافته از سرحد مغول و عاقبت ارباب حد و حد
 حیرت من بعد ساعت ساعت الهاب آن نواد است و از این گرفت و بزرگ
 تصایح و صلح صلحان اطفال و بزرگرفت تا وقتیکه هر هر در ایام حاضر و عبید خان
 سویم جویم نمود که چون مخالفان از ظلم و هرات کوچ نمایند چنانچه سر و خدش شتافته

ادب و لطافت امیرخان مفتوح دارد و شمه از خواب و دلت خندان بوی خواب
 به گاه رساند امیرخان این سخن را هم نموده اندیشناک گردید و چو دفتر آن حضرت
 را با خود میگردانید و قرار داد که هرگاه مخالفان از ظاهر برسات کوچ مانند چو راغ
 بر آن سیه نموده شمع را منطفی گردانید در انتظار حلت بنیان روز میبرد و چون
 برت سر روز از رختن معاندان خرم بود منتظر گردید امیرخان با موبان در گاه خود
 مقور داشت که چون امیرچهر به نور محمود باغ شتر آید و بر اگشته در قلعه اختیارالدین
 بسوی امیرخیا رسانند و از زاده اتفاقات آنکه در آن شب آن جناب خواب که
 دلالت بر تادیش میکرده در عالم رؤیای مشاهده نمود و از تعبیر آن اندیشناک گشته
 در آرزو کلفت اند در رختن با خواهر و وقت است اما چو وقت آمدن آن جناب
 منطفی گردید و منتظر از آرزو در دربار حاضر گشت و از ادب خانه پیر احمد بیگ و

جمعی دیگر از خواص خود بنات آن شتره آفاق در ستاد آغوش مشرک گرفته در قلعه اختیار
 الدین محبوس ساخته و در ساعت و جهات و سال آن حضرت آنچه اسم شتر بر آن طبع
 رود به جهات متعاضد غارت یافته صفت بهاء فتور گرفت و کلمات و
 اذیت آن حالت بجز از مصاحبان و صاحبان رسیده از حیثان از گنجینه
 و امیرچهر آرزو در آن شب در حصار اختیارالدین محبوس بوده این بیت در سنگ نظم
 داده و در دوا امیرخان در ستاد شعر جمع نظم را بیشتر خواند و هر که حاجت
 چه کند با تو خون با خون اما هیچ غایب بر آن مرتب ندید و از غایت قاصد
 قلب از خون بگشاید آن سیه اندیشه نمود و صبح روز دیگر امیرچهر جلال الدین عطاء
 الله محمدش نزد امیرخان رفته التماس تخلص نمود و بر آن التماس نیز از سر ترنگشت
 شعر به دست نصیحت گمان در گوشم اما بدر که آتش ترنگه افسه کن آن

ز جمله آل رسول بیع قبول می نمود و در چهارشنبه ششم رجب به حکام حج صادق تاسم
 هر دو را بقلعه فرستاد آن سید ناصر را به راجه شادت فایز گردانید و روز دیگر خود
 شاه حسین خایه و بعضی دیگر از سالکان طریقه سلفه از میرخان بکانه حاضر نموده
 حبه او را از قلعه بنمایان بردند و بعد از غفر و کفین و صلابت و تعین در کوه قرار
 که بقبره آن پسران بوسناک پرد و میرخان بعد از این دو قصه مشیقه به روز چهارم
 از قبر آن سید معقول را تفتی داده به دست اعتماد ارباب لطف و رحمت بر روی
 روزگار بنان بخود و بعضی از کتب آن جناب را به سر خود که از او برود داده
 آن حضرت بود بزرگوار و شاه معق فرچی را به راجه عالم پناه فرستاده عوضه داشت که
 میر محمد بن ابروین و فرحق تربیت تمام شده به مرتبه بر طاق سیاه
 داعیه داشت که ظفر الدین به پادشاه راهب است طلب دارد و پیوسته نقش و تصویرهای

او را بر صفحه خاطری نگاشت تا برین اقطاع رشته حیاتش بیع سیاحت بفرستاده
 برین جرم مؤافقه گردید و بعد از ارسال شاه معق به اراده آنکه مرد مرا مخالفت به بریزد
 و موافقت میرخان قبول افته بعد از قتل میر محمد آواره و پیش قدمه به شایع گردانیده
 از شهر بیرون رفت و در آنک که بستان منزل گزید و از آنجا به بیرون شتافت
 و چنانچه روزی در آن منزل بربرد با ملک نشین ^{که} رفته دست ملک هفت در آن مقام توقف
 نمود و از آنجا به جانب شهر بازگشته در باغ جهان آرا منزل گزید آنچه در باب قتل
 محمد بن ابروین و فرحق درین تذکره فرموده گردید از فقر صاحب حبیب التریب در آن جناب
 نسبت به میر محمد که را بجا برده بنا بر محبت مرکب اندک میروند و در آن گشته و الله
 سبب قتل آن سید ناصر آنچه استماع او فاده و بصفت از دست آن است که است
 ظفر السلطنه به پادشاه و مدد رسان میر محمد بن ابروین بنای نهاد و خصوصیت

دلق بوده و در آب با بر راحی تربیت در دانه آن جناب ثابت در آن وقت
که مرکب طهر السلطه بواسطه تسخیر قند مار در آنند و سباعه شجاع بیک از خون
اشغال داشت کوزا را بر آید و بهایان بوقوع آمده از آن واحد هر قدر آرد
خاطر صبر گشته بنابر امور ملک و محافظت بر حد بر قدر مراعات نمود بر هر قدر
در آن اثنا شایسته بیک از درگاه جهان پناه را حجب نمود و بسع ابرو خان رسانید
که قدر امور هر مولف طبع اثر فایده و شوق ابرو خان پادشاهی
بظهور خواهد رسید ازین جهت عمل و دیوان این ابرو خان از حکومت خراسان بایک
گشته آغاز نظم و تدبیر نمود در عایب بیارگان از بیحدت و صا درت و مقدر آرد
گردانید و در روز جمعه رجب سنه اربع و عشرين و تسعمائة حسن بیک از آن مقام
دستبرگرفت اما فائده در دریش خان و شیخ بنیادانی از غلامان زینب خان برادر

السلطه

السلطه بهرات رسید و خبر قوم آن و خان علیان رسانید که غریب
و ضرر خراسان میگردد ازین جهت اضطراب ابرو خان سمت تراب پذیرفته
و تبریک و یورش قند مار پیش گرفت و از باغ جهان آرا در مد زمت شایسته
کامیاب بصوب قصبه اسفند در حرکت آمد و هموز در حواله آن دیار بود که
ساحت و دلبت خراسان از طلوع سپهر ایت در دریش خان جناب گرفت
و شب تمت ابرو خان بر در عزت تیر یافته غلغله بهجت و شادمانی
از طبر بر آید و در گذشت نظم شده امیل که سیف پشایم که در نهاس
خوش بکر پشایم از غم بهیچگونگی که در دوش رزمه امیل و فریاد سر پشایم
تزیین مقال در بیان ارتفاع پاینده قدم و منزلت شهنشاه
کامیاب سام میرزا و تفویض مملکت خراسان بچای و ورود

رایت اقبال آیت انیس الحضر الخلفاء و همیشه خا ن خراسان
 در اکثر آردار پادشاه جهان را به طبع بر یکایک ملک جهان و قهر هر
 بن امیر و یغمت بیست هر خا ن بر آن دار گرفت گشت هزاره علمین
 طوبی بریزا را پادشاه سرور خوش نظیر طلب نموده رویت معدلت امیر الهیة دور
 میز خا ن او را به سبب ملک در اوطاف بعد آن دیار برادر در برین جلد
 فرمان قضا جوین بهار ج صد در رسید که طغوزو میان درگاه بر طبق ان الدخ
 ل بعد یور شامش شاه مؤثر فایض النور ایلالت ملک خراسان از سر صد سمنان تا
 اقامت طرستان بسم نامی دلباس شاه هزاره زمین به تاج دلا و ابو نصر سامی
 رقم گردان و فیض نشان و حب ابد خا ن نقاد اردو جوین علم در میز خا ن در آن
 و بدیعت توقیع وقع انا جعلناکم خلیفة فی الامم و جمیع موم آن
 دار

که هر خا ن ملک طریق خدمت گردید در تیره خوات عسکین بر گردان گردد بیا از
 بهلکان درگاه خدیق پادشاه و نواب در میز خا ن که در انک خوات اقامت داشت
 رفته بیان نمود که حکم به یون برین موجب صادر گشته که ملک طایفه خا ن نواب
 زینیر خا ن بر بستر استقبال بباب خراسان شتاب و تا زیاده ازین خفیه و جوال
 خا نیان راه نایب طلال نصف در رعیت پرور بر مغارق متوطن آن حصار مربوط
 دارد آتش اندامه ابدی نواب در میز خا ن انگشت قبول بر دین و زینیر خا ن
 رایت توجه به افسوس بر تفع گردید و چون موسم آن بود که هر خا ن از توهم
 در میز خا ن گردن از طرق طاعت پیچید ملک بستر عسکین گردد در آتشا رگی
 ماضی نواب در میز خا ن ملکیت محبت آلیب با هر خا ن در قلم آورد و صفون
 آنکه ایلالت خراسان به سوز آن جانب متعلق است و ما جهت اهداء موهب این مردم

و این ملک را مصوب حق یک برادر فاسم یک برادر و هجرت یک و شش
 بنیاد یک برادر ایلان در است و چنان است که یوسف ایوان آن
 نوشته بر سر خان داده اما خاطر در آن نوشته است اطمینان پذیرفت و بهانه
 پیش قدم در ملک شک استاب شاهزاده کامکار مصوب افروز رایت
 غایت بر از است و در او فرماید و بجهت ستمی که بر ملوک از ذرت زول
 ملک در پیش خان و در پیش خان لطافت را میسر و روان گشت روزی که
 سعادت و صفات در شرف و اعیان و ائمه و در ملک کف خند و نیاز یک
 بناده زبان بهجت بیان به عاقل و دلام و دولت و اب خان کاخ و دولت
 اصغر البغا به مولد امیر را در تیر و ستم فرایز گردید و در روز یک باج خان
 آزار از پیش زول و اب خان غیرت اخراج و آسمان گردید و موضوع بیست

در استقامت از دست بود

افضل

بر سر خان بنام از دست و مصیبت عشق مخالفت و طعنان به لوح صریح نگار و بنام
 با طر و اب خان که مطلع او را در به است چنان خاطر خود که سخن نفیس به است سبزه
 شادانه شرف مدد شاهزاده کامکار شرف گردد و بقدر ملک فتنه
 نشان ادب اطمینان بر در احوال بر سر خان کتبه در در روز یک با جمع از خوا
 به آن جانب بهجت فرموده بر اسم اتحاد و در داد سلوک گردید و از جانب
 بخارم که در این برای و کف خام نموده مجلس بزم موبد گردید و در اندام راجه
 از دست ساجیان در کمال دلشاد و دلیر گردید و در آن مجلس امیر المهریه افغان
 چندان سخن بهجت امیر و ملکات مودت انگیز مسوح بر سر خان گردید که در آن
 گردید که امارت خراسان به خود داد و متعلق خواهد بود و در جم از مقام فتنه
 گذشته خادم برات گردید و در اب و در پیش خان هم در آن مقام مظلوم یک نفر را

در استقامت از دست بود

نزد طهر السلطنه و پادشاه ارسال فرمود و بر زبان پیغام میفرمود که در سینه بود موجب
 دین خدا و عافیت و بر جان نزول نمود و بنزادگی ملک و طبیب میرزا ابوالفتح
 امیر ادراس میرزا و سپاه فرادان متوجه قندهار بودند بنا بر محبت و در دادگشت
 بگذران پادشاه هر در دل و جان این دلخواه ثابت و پادشاهت با تمام تمام
 پادشاه بنزادگی و مقام و جان و مال و خرد و این غرض متعاضد گداختیم و جان
 اقبالشان نظایر برات اطفال داریم هر چنان است که آن پادشاه نیرنگی
 افتاد سوار دشته از قندهار بصره و کابل و قندهار گزیده و تمام جنگ کرد
 ملک و دلخواه آن پادشاه صغیر شتاب منتظم گشته و کابل و بر کمر گاه جان
 پناه شتاب و میرزا و قندهار و قفقاز بین اکابرین بکشف و غنائی تبریر یافته
 من بعد دین گوید که مخالفت با گنجایش و دخل باشد و بعد از ارسال غلظت یک روز
 در صحرای قندهار بود و طلب بزرگوار است

در پیش جان و غنائی میرزا و ملک بنزادگی عالمین و در قباله و ارباب
 برات آوردیم در ساعتی مختار که بعد از کتب سعادت از آن وقت نمودیم و باغ
 بنزادگی و جیس و بنزادگی طهر بنزادگی سعادت قرین رنگت اعیان علیین گردید و
 و در پیش جان و در نزد میرزا و ملک یک نزول و بعد از فرموده و بنزادگی
 بنزادگی از زبان بنزادگی و در سعادت گشت و بعد از اقصای چند روز و بنزادگی
 همانند و در پیش جان که موجب فرموده و در غنائی از دارالملک من تمام و در
 با کون رفته بود از نزد جناب آصفی حبیب التقریب و در علم با کون که در
 و بایست ملک خردان بسم و جی سامی و توفیق و بنزادگی و ملک و ملک آن و در ملک
 و در پیش جان و بنزادگی از آن بنزادگی و در شجر و در جناب صف یک بنزادگی
 آمد که حضرت سلیمان دولت شاد آمد بعد از آنکه در لول و در لول

خواجه نصیر شاهرخ بن حشمت در ستیلا برسد حکومت و فرمانروای مملکت گردید و بیگاه
 حشمت را به سمت بمبید باط نصیر در حقیقت پروردگار صرف داشت و بقیه مملکت را
 در حکام چند نفر داشت و فرمانروایان بر مصالح ظاهر و خیر برای که در این
 صورت آفریده اند و خبر جلیل گفت و تحقیق احوال طایف این از مملکت
 به دست و بنامان بر این احوال از سپهر در میان و از باب خبر و عذر و مزاج
 امکان پس در این مقام بجا آورده است و بقیه مملکت از دامن خویش فراتر
 گرفته که در این مملکت به شایسته نواب خانه ابراهیم تمام ابراهیم میان پرده
 ایلست مملکت ابراهیم را و تابع و موافقت بر این حال مقرر گردانید و بنی الدین
 سلطان را حکومت و ولایت افراسین تعیین فرمود و از هر سلطان چهار در دولت
 داده و افراسین را حکم گردانید و بنی سلطان را در دولت بنده مقدره و بنی بنی

شاه افراسین

عبارت را در الف التمام و البته مطلق العنان گردانید و همچنین سایر ولایات و بلاد
 و قضایات خراسان را با برادران و برادران سپاه منت نموده و مملکت در دست و در دست
 و آید و این بلاد و دیار را می فرمود و بنی بنی در مردم یک نفر و بقیه را در دولت
 مملکت و این در دست داده اکثر مردم آزار را بر خاک نداشت و خواهر نشاند آنگاه در
 توجه بایک رعایا و عجزه بنده و بولایت برات آورده جمع جمع فرمود و این
 که در این حکومت ابراهیم را بنده بر مقدره رعایا و این بود که تنفیذ داده بنام خود
 ایشان قرار داد و مواضع و ناحیه که از هر دو به آید و این در هر دو به
 رعایا و محتاج را به ابراهیم و خراج در این مملکت ابراهیم به رعایت بر روی
 برکشید و همچنین از هر دو به رعایا و محتاج را به رعایت داده و محتاجان را از
 به ابراهیم و ابراهیم و محتاج را به رعایت داده و محتاجان را از

محتاج است آب عذوق و ما یحتاج از شراب و انگیزه متوجع از شرابخانه و صبح خانه اش برده
 سقندران آن در عصر سینه بیک عهد کردند و اینها شکر در هر روز در اطراف و
 جواب بیه و بولکات برات تفریح غریب و طریقه مؤلف که فوت شد
 در از مزدکات در آن مقدار غنای که بجز و کفین اوداغ باشد اوداغ در داره و کفین
 کرده بر در غار که از آن در وطن شریف خواهد بود آنچه در وقت کعبه و وحش
 لغت و غنای در ایام حکومت در پیش فلان و در است آن آصف سلمان
 نشان در دار اسطی برات و بولکات محمود و حاجت بر سر رسید که زمان فلان نمود
 سلطان حسن میرزا که عروسک ایام روزگار بوده بدان بر سر در عاقبت و خواست
 رسید به رعای و برادران و اشراف و اعیان در کف آن و این بیکدیگر و کارهای اشتغال
 نموده و در وضعی ماسد بودند و به عارض دولت روز افزون پادشاه زمان شوال

بیت چون کاسه کوی تبار در کعبه و انیک در خواهر پشان کند لکن در کعبه طالی
 گفتار متوجه با حد بیک کمال مستقرت و اقبال شاد آتش شاهزاده
 هایون فال نام میرزا و مراجعت نمودن بمهاضت مهام و مدعا
 بهار اختصار است عین از دود خواججه جیب اله بهار اسطی برات بر حسب اشاره علیه
 نواب خانه آصف شاه لهر بیک نور کمال که در سبک در از در پیش فلان متکلم میبود و است
 عرض تمام خراسان و التماس زوجه شاهزاده علمایین اوداغ فرستاد میرزا متوجه پادشاه سرحد
 گردید و جناب سید ابراهیم خواججه نظیر بیک که حب اکمل خانه ای از از در فلان متوجه
 خراسان بود در آن اشیاء بهار اسطی برات نزول نمود در سبک اسطی برات بهایان اوداغ
 در ارکان دولت بر اصحاب ملک و ملت با استقبال در سعادت نموده در خراسان سعادت
 جناب سید الهامی فایز که درین و همچنین در آن ایام حسیه آغاز در ایام دولت و ولایت

صواب فرموده و صفت معروض در اطراف مالک خضر گردید از دوزخ نرسیدنش
 اظهار آفاق سوزگشت بیت که از کوه شربت است چرخ خضر در سحر آفاق
 گفتار در کیفیت وصول موکب عالی شاهزاده کامیاب
 ابوالفتح طهماسب میرزا و نواب میرخان بیاض سریر
 خلافت و ظهور آمدن الپادشاه نوشیروان خصلت
 چنانچه سابقه رقوم تمام گردید بود که میرخان در کامب شاهزاده عالمکیان
 ابوالفتح طکوب میرزا با پنج بر شنبه هم نزد صفوان و عثمان و قسطنطنیه از نوابان
 سلطان در توجیه بزرگ میرزا و نواب پادشاه سیون مکان آورده و در شمار
 راه عارضه و جمع مفاصل عرض جوارح و اعصار نواب خانه گشته بزرگداشت
 قیام دفعه از در صفود گردید در جرم از لب پیاده شده در محفل طی ماضی میبود

نقش

ساعت ساعت صوبت آن مرض در اندام بوده چنانچه روزی زیاده از دوزخ فرسخ
 نگذرد و چرخ زیب بزرگ با یون و صحرای امت انداخت اعظم امر اولاد
 دولت شاهزاده کامب که در استقبال غنیمت بولزم گذران میکش و شمار اقدام نموده
 در کار از سید قات و از جبهه نوبت شاهزاده کامیاب بختیاریان فرخ
 با یون سوزگشت پادشاه در میان بزرگوار فرخ آثار قره العین خدفت
 بهنج و سرگردانیه چند روز بیطباطناط پرده و در صفای این امور
 میرزا خورد در آمدن میرزا و میرزا الدین علی که بعلت مصاحبت این
 میرزا و نواب در راه بوده بودند در کامب خدفت پناه آمده از این
 نظم نموده و بر صغر میرزا و نواب و نواب و نواب پادشاه است و نواب
 نصرت سوزگشت بر نواب و نواب آن قضیه انداخت و چرخ این حال و نواب

الم مفاسر متعده بود و جمال و کثرت از در سبب پیراهن یک و خواصه علیان
 و قاسم مهر دار که نیابت پیرخان در قطع و ضمیر حیات خندان به زبان معنی
 بود هم دیوان عمل حاضر گردیده در مقام خطاب و خطاب با داشته و بعد از تفتیش
 بعضی بوست که آن حاجت بنا بر خواص فاسد خواند و از قطع حیات
 آن مستند حاضر نخواهاده بودند و در جرم از مصدر عدل حاضر حکم بخوانده و
 استرداد اموال که از هرگز گرفته بودند صادر یافت و تصحیر اموال بخورده و در نظام
 بلد زینان را بر اسم سلطان مرجع گردید و آن جناب بعضی که از آنجا که قبول
 موصول داشته که یکی اموال باین بعد گرفته بودند استرداد نمود و هم در آن ایام
 مرض امیر خان شته ادا شده کار از معالجه در تریب ادویه ها و گشت در میان المعظم آن
 نفقه جان تعلیم بعضی اوراق خورده پادشاه صاحبان بقیه ایام باستان در تزیینات
 آذربایجان

آذربایجان بعیش که در آنجا گذرانیده چرخ دستبرد دست با قدرت حرارت هوا برگرد
 و هوا از خریف از مقام اعتدال بخوبی و برگردیده منوطان به بخ و بوستان
 از لباس خدمت عابر گشته و در استقطنه تبریز از فرزند و دل پادشاه
 هجده خبر نیز گردید و بعد از تفتیش و در هر پنج طبعات فرق بر ایستاد
 و نمایند صحرایان در بوستان حیات میوزا شاه حسین اصفهان
 این مهتبت غلام مهتر شاه قلی که با لباس خاصه شریف و میان سید آن
 چون خورنده جاده و تفتیش و کسرت استقطنه میرزا شاه حسین هفتاد و سه گرامه با وج
 که که صعود نمود و حیات که با لباس و دیوان اسرار بر پنج با تمام موصول شد
 که فرید بر آن مقهور نمود در آن وقت خاطر بر فراخ حاسه بوست دیوان اسرار
 که گشته است حاسه مستر شاه قلی که که بعد از استرداد از کاشانه میوزین میرزا

امارت ترخ غنم بد پیش گرفت چه سلفی خطیر جهت اخراجت و کما بنده ایست بخیر
 در مورد داشته بودند هیچ مفوده محاسبه اش با من ذلک خرج بمیزان اعتبار
 سمیدند هفت هزار تومان در کت حقیقی به آن مبالغه شت گردید و در زمان
 میرزا شاه حسین بعد از ثبات مبلغ مذکور طالب آن وجه و چند آنکه در حصول
 آن مبالغه صرف میرزا شاه حسین با بر توفیق پادشاه سر سپردان الهیای ایران
 طلب میگرد و در سرانجام آن مقام پادشاه به غفلت هم آغوش بود و به دستور
 شرایط خدمات جاری می آورد با دفعه میرزا شاه حسین شت از آن قضیه بعضی
 ذاب شاه سر سپرده و آن چه مبالغه به قصیر آن وجه حاضر گردید و در وقت
 میرزا شاه حسین با دفعه برابر و در وقت مد زمان میرزا شاه تعلق گرفت و آن جانب
 نیز نسبت به قصیر آن وجه گذشت اما طریقی بواسطه مدارا مسوکر میباش و باینکه

لوازم خدمت نفس و معیشت می آورد و میرزا شاه حسین از شرارت نفس قطع بنال
 آن وزیر صایب تهریرا در خاطر شرارت آثار مجرک دهنه انتهاز فرصت می نمود
 آنقدر که خرد و حرد سپرد و دست رسیع را از قزول چون راحت قدرین بود
 گردید و در آن زمان در میان شایخ اردخانیان با آن ترکان خوزیر شیطان
 قنوت چون عین و در جان ظاهر صفت و در میان ایران گردید
 برچین و در کار مفاطرا گردید درین سره وقت میرزا شاه حسین پیوسته از فرج با
 اردخانیان رنگ که در وقت از لوج صمیری زدود و هموار از لغات جوانان کوخار و
 و استماع لغات اوتار و ابواب اینجا بود و در کار خویش میگرد و آنکه در عادی
 و الدوله سال سرگور پادشاه ایران در وقت بهشت تهریز بهی در غایت زیب و در وقت
 چنانچه از خروان و نیکو است نزد تربیت داده و با قیاس در کار و معنیان چون برار

دشمن از برون جامه خمار و دلا گشتن نمود و زمار غر آلوده میرا شاه حسین در آن
 روز خردانه آتشکده سازد زین مهر در برآم سپردار بود از دست ساقیان جز آفتاب
 نماند هیچ عصر تاب تجويع نمود و چون برآم نین این سپهر بختانه مغرب
 و سارده برتره موطا گردید و از سرخی شوق دامن چرخ مطلق خود بخون گردید پادشاه
 جمعه از مجلس شاطیغ حاضر خواهر و در یک از اصحاب آن این بهتر استمیر
 میرا شاه حسین نیز زجه منزل خویش گردید و در آن حال مهر شاه مع از غنچه پادشاه
 مکنه رها و بازگشته آن جناب را تنها ملاقات نمود بدست سیز شش روز از ایام
 کشید ضربتی و کشتن خود آورد و بنور چای که در عقبه علیّه بخت و کشیک اقامت
 داشته نهاد داد که در آن تنها جوین بهترین شخص از صدر غنچه فرمان شاه صا
 گشته بدجم آن جاعت سخن آن نزد مهر و صدق نموده تیغ کشید در یک نفر

نقش و جو آن تیغ جو از صوفی زنگاه و کار آینه و قهر از آن که آن جز تیغ میر
 شاه معیار و کمر سرعت میر و از گشته جان دار صوب از زبان و دیار که لطافت داد
 روز در دیو که سپهر و فلان کوهت و از دکان پوشید و شعله از آتش چرخ غنچه پادشاه
 هفت کوزه بر صلیب افکند خرد برآم اقامت گردن غنچه و بر سر عدالت سکن گردید
 بر آن غنچه اثر است شفق گردید و هفت زبان بدلم و غنچه قریب که به آت
 احواد مهر شاه مع مهر بوده سمت غنچه و در یک روز کوهستان بادل و چیده نو
 دیوار آن کوهستان بخوار احوال سینه خوش که غنچه گردید و بهتر سینه و چمن از غنچه
 میرا از غنچه بقای مهر شاه مع و مهر گردید در سمت از صبا و دیوار احوال عاریه
 نمودند و پادشاه و کاه و حدیق پناه و تجرید و کفین آن وزیر و نظیر احوال نمودند و
 حب الدن و شرف نقش معنوت بخش و دیار کوهستان پادشاه از نادر احوال آن کوهستان

و بعد میرد اش حسین به چهار روز حاضر نور این عبد الله عاقل سادج در عالم روی
 مشهوره که میرد اش حسین بر آسمان مودع نموده نگاه زمین افتاد و از
 وقوع این صورت حاضر نمیکشید در آن اثنا باقی آواز داد که اوقات حیات
 میرد اش حسین بهایت انبیا و نام و نشانی رخ و خاتش گردید نگاه حجاب
 انصاف از خواب بجاالت بیدار آمد در عاقبت تمیز لفظ میرد اش حسین و معانی را
 حجاب نموده جمع اعداد این حرف موافق دید با آنچه در خواب استماع نموده است
 بهر چیزش افزود و ببلندست صدارت پاهای بر عبد الله این هر صد شتافت گفت
 این و اصد را در خلوت بیان فرموده نظر از نظر و کشید که نگاه این حادثه
 بر وقع انبیا **فَعَلَّ اللَّهُ مَا يَشَاءُ وَحَكَمَ مَا يَرِيدُ** بیت زور کار این
 عالم پند آمد که خوب داشت دید و یک در گذردیم برین صحنه عیا
 گذرد

بنامه خورشید گشته سخن خوش تاب زدیم که اگر بدلت روزی گشته شکله
 ماست خرقه که از نور گذردیم چرخ است و گمان پند سر و عفت از اسباب نفس خوف
 معنوت از در حجاب میرد اش داشت بخت مصلحت آنکه که است از رفیقان
 مصادح و اقبال استعداده و ثقیان آن ظلم عالم ملک دولت تواند بود و عهده شورت
 بر صاف عاقل که کشیدند و چرخ ترفیع آن صعب بر قامت قابلیت حرم عبد
 الدین نبوی بر روی دیدند پادشاه بنده نواز حواص و جب از هزارا بتوین صعب
 الدرب و در است سر از از خشم بر تبه و ثقیان پند و نقش از زده در در گذرد
 به تمام خلق ماعده تاج در در قامت قابلیت و فرق انعامش آراسته منته
 قرین لوح بر گردن و حواص عبد الله این هر که ظاهر عاقل بکلیه ذلت و کار در
 و نور کیا است و ضایع است زمین و معانی به نور میرد اش حسین به عالم نور و انوار
 بر خلق این بود و معرفت در هر این صحنه مطهر بیدار است که به عاقل و بند و ترش

در صواب و مکرر صبح بخام هم فرق نام پر خسته در تشدید بیان دولت و اعد
 امور سلطنت عاید به که همه مسوکی سیر است اما مال حال مهر شاه صفی بدین
 میگویند که بعد از آن جبارت و بیکور سبب از زمین دریا بود که گریخته چون
 استماع نمود که یونان در از کسیر آزار و قرب نیز اوار در محبت و مهر در غایت
 در جهنم و سید دل دارد و عفو و دریا بیکت آورده بغایت نرا و جزا خود میباید
 در آن دیر حال و قیامت حال دیده از غایت عرب و هر یک طریق صواب بود
 مقتضای آن در اسیر و جمیع استمال و عیب شریکان شایسته و بعد از وصول بکشت
 شردن شاه از عدوان آن آستان الماس نمود که او را در نظر محبت خود پناه دهد
 و قاصد بر برگاه کعبه شفا رسال داشته است و عارضه و خط و در شفا شفا در
 جواب طلب و بر جان و نشان تو و نمود که اگر به مکرر میاید و جمیع تو از این اعظم
 است

که در کف استماع آن تو از این گردید و گفته تو از این اقرار که از مقام آن تو از کشت
 را آنچه بحال تو از این است که تر از این باشد و همه دست و سر و در این
 که اگر چنانچه هر جمیع و کما در جمیع از این به عاقبت سر داده را از دور شرافت شرافت
 و عدم غایت است در آن است و بعد از وضع الماس عفو غایت شاه به سبب محبت
 و شامه ناز و محبت و عفو و الطاف دارد بمقتضای حکم معون نظام و الکامین
 الغیظ و العافین عن الناس عفو و از سر جرم و عظیم تو گذارد
 و در هر یک لحاظ نظر و عفو و در هر یک این اراده مهر شاه صفی را محسوب به
 از عدوان شاه ام ایام هرگاه خوش شفا و شفا و شفا عفو که سر و در
 دشت به شاه سعادت دین بر زمین الهام باین کجاست که سبب است و عفو
 سر از این بدین با فرشت شریف او و اولاد و بندگان و از این همه بر دشت

از طور پادشاهان معدلت ایست در این معصیت عداوت و موافقت نیست
 آن به عاقبت را بعد از آن میرزا شاه حسین پروردگار معصوم و معصوم
 و لکم فی القصص حیاتة یا اولی الالباب هر چه در قفس و جوان
 از صفو و زنگنه میزدند شعر شعاعی که در کفر اوقاف میزدند شعر آخر
 نعلبش در غایت کمال و صیرورت استقال اثبات و قیله و نال ازین جهان بر ملا
 بیرون گشت از دانه کزاد در این کمال شکفته بود و عمارت هر چه کرد و کرد و کرد
 از بدنه پخته آغوش کار مشرب و انصاف نامی هر چه افتاد که در بدنه و در کار
 ثبت گردانده از آن گزینش باشد که بختی علی نقیست و ایقته الموت خوشتر
 سوخت سازد و جان را غنیمت گیر و سوخت هر چه سازد که در چمن و جو و بول کارد
 نصارت و خرمی در از آن جود اش بود که خریف هر چه از آن مستتر بود و خفا
 شایسته بدید نه بود

کجاست که زنده نگذران از باب دولت را که از فضل عام و صفات کثیر
 مزاج و جوانان در نصارت است در موافقت و عداوت برادر میگرداند و فریاد عالم
 بهار آناه اللیل و اطراف النهار نیمه شب در دروازه نصرت و نصرت
 مزاج عدل بر آنکه میگردانیم بیت یارب جواد اسیر بقا سواریست در کفر
 زنده است در دروازه که چون همیشه جنگ و عداوت میکند هیچ منفعتی
 ندارد نصرت تو بر این مقال نصرت از انتقال پادشاه فرمودن بود عکس
 چون خاطر خیر بگویند و بیع از جانب مخالفان تمت معادن دولت و نصرت
 حاضر بود و از هیچ عداوتی که با ملت توفا خاطر بگویند باشد امکان وجود
 نصرت از کفر آب چون با صاعده و عداوت مفکران و دلدار
 پادشاه که میگردانیم و غایبی عداوت و عداوت هر چه ملک بپایست پادشاه

صفت شاد رنگ و خوش بوی و درای دل ^{کلی} اعلیٰ عظیم گردد ازین جهت پخته
 عجم و حوب باط عیش و طرب موی داشته نور کارا و وفا با پدر و مادر و برادر
 و همواره بترجیح داده ناب و مؤات دله و فان غیرت آفتاب صبور
 بیوقوف و غمخوار صبور و متعصب داشته از حالت سوادین و درین و خلعت
 عیشان و اندیش آئین مباحث و مینوی و کیفیت حال برین سوال یونانی
 یونانی است و در روح یافته و در تصاعف و تازیری بود تا بر در مزاج و آفتاب
 از منجاعت ال انخاف در زیر طبع سلیم از طریق صفت و دل نموده راه
 بر عذرا ال نزلت برد ، بلکه از ترب برام و قلت در و طعام نقص
 نام با عضا و خاد و کلام ، جاش بر یونان سیه اهل کبر عارض ذات مجبیه
 صفت گردید و چند کلمه سیدم و طبع بر عیون شیم در معالجه و برادر

کلی

سعی و جهاد و موفور بطور ساینده فایده بر آن ترب میگردد چنانچه عباد شرم و زهد و کمال
 محض در وقت احتیاج بعد از عیش با یونان پوشیده و پنهان بودن رفته
 چنانچه نفس را ببرد و کرمی نباشته و بعد از رجعت در جفا و عشت خردم
 کوشیده نام طعام بر زبان میرانند و چنان میخورند که این طعام بشام آن
 در سپهر چشم نرسید و بر در ایام این عارضه در تصاعف بوده کار استمال
 در دین و عده و اعتدال لطیف گشته ساعت حاجت کارکنان و در از عمر عالم
 گردیده و طبع از عارضه این عارضه در عقبه مجز و مضطرب است صبر گشت
 بیت دین دقیقه با نده جمله حکما که آدمی می کند ، بقدر کفر و کون در و
 پس چنانچه خوف از جیش مهر در عجز و دردت بر خندگون صلح
 طبع جوهر خاد و در نهاد با نه خود در هم و مع قانون و چون مریه برین

در آن اوقات خفته ساعت مصروف گشت در شب و شبانه روز در رجب سینه
 نداشتن و تعبه نه در وقت که موکب جاء و جدد از دار پدرش و در دیر بفرم
 میدهد او جان بخود و بدست فرمود و حق تصاعف پذیرفته بر رطوبت
 رسید به در خانه در عقبه حایر پادشاه کردن مقام، حاجت یا ایها
 النفس المطمئنة بعم روح در میان رسید، طاعت ارجی الی
 ربك ما اصبیة مرضیة در زمره کرباب قدح و معفوت و منکر گشت
 فرج اگر غلغله و آثر لب محشر از وقوع این واقعه تا به سمع ساکنان عالم
 بهر گزیده شود و مجروح و بر چون سمای مظاهر طوایف عبرت از
 دیدگان عزیز و سلج غبار امور از گرد آید برده نشانیان حق جدد و مقربان
 عقبه عفت و جمال و سیه دکان درگاه ملک آینه و غنایان و دران

آن سوره

آن سوره سپهر درگاه فاطمه حیرت زده چون مردمان دیمه و خزان برگشته در
 سیاه و کبود در عابر گرفته اندازان دارد و جمیع کافک اقتدار و جبر و تاج
 از دستش ریخت و بر آ و سوار گردید غلغله و فغان و او بیدار و صیبا بفلک
 کویان رسانید که کوشش هر دو لاله زب فخر آتش که بر شام و صحرانیت
 شوکت و آوازده حیات عقبه عفت در فضا رکون و مکان فخر حیات
 پویان بر تن کافه از حیرت اجماع گردید در دست صورت آیت که در چرخ
 اقبال سر و شاه سر از انبر سیمو از صرصر خزان این واقعه چنین خبر یاب و رسد
 حوین پسر در گریه و تیغ سیر تیغ که از آتش رملعاش ظلمت و عمو خالغان
 بود بود در گنج عفت سرتاهم سیاه پوش گشت کمان فغان کباب غنچه
 خونین زمان زمان غر زده در خاک و خون افکنده برانته پیران صیبت زده

درین قفیه پیش و نه کرده انصاف خود روز قاعه مصیبت عالموزمین و نریه
 که زان بوده بیکس بر شعر نام بکار و کفر پر خنده بدخود ابرار جهان
 آمار و سر داران صاحب تبر در امر خنجر دیو سلطان روط و دیکت سلطان اشعلو
 و غیره که بزدل فصیح سفید و سفادت بنمید پسندید نواری ازوه و طرد
 معین و مقرب از انگین داده محراب سراپرده موت وینا دکان درگاه
 دولت چه مظهر آن در طاعنه خدایت و از کت خوت بنمید مغفوت
 فقر نموده بیت صفا خیزان بر دشت پس از کت بر کت انداخت
 جهان کار از یکنه بسیار کرد زمانه نخستین به افکار کرد همان است این
 زال زرکش نقاب که در عقد جم بود از کباب همان است این چراغ
 فیروزه نام که بود سراپرده نسیم بر حال آهین مهر صد سترای

کمالی

که حاضر سایر کلامی و شعر بود و بتقریب طاعت از سایر زبان گوشت و گوشت
 در شعر آن خرد به دل در آید برنج طاعت علیه الامامیه و سنت سینه خیز
 المیه بقیع غم و کفین و نه فیض و تقین آن پادشاه دارد و دین شغال بود
 پس از تجزیه باب خواهر در رعایت و حیات وین خیر لم یسیر بسای
 از علامه و فوق و متعین شیعه شیخین اب طالب علیه السلام و نشاء در خانه محو
 معفوت به انداز آن خرد بر دانه گذاردند و بعد از ادا کار صدارت پناه
 جلال الدین محمد فوجی از صوفیان یک عقد و زمره از قورچان یک
 نهاد نقش مغفوت بخش آن پادشاه بر در بهار الدشاد فقر نموده و در
 جوار آبرو بهار و بهار دعالیقه دانش محبت ظاهر در غن نموده بر خوان الله
 علیه و علی سایر السلاطین اللهم حماة الاسلام و

علی هدای من سبهم و اولئک هم المفلحون و زیادت
 در صدق دین آنکه طالب مضجعه موافق تاریخ است که از شعرا نیز یکی
 بکثرت فلم در آورده می باشد تا هر که چو خورشید جهان گشت بین برود
 بخاک کفر از در زمین تاریخ وفات آن شه شریکین از خود در طلب چو شه خردین
 ولادت پادشاه مغفور در آتش و تسعین و ثمانه خروج مایوش در شهر
 غر و ثمانه جلوس میوش در شهر است و ثمانه وفاتش در شهر
 و ثمانه و ثمانه
 تاریخ پادشاه امیر خسرو بن سید در مدت زمانه بسیار کارنامه گذارم
 این بخش و گذارم همه کتاب بزرگ بهتر آن دوم که این بخش از یک حد قرار دهم
 در ساعت هجدهم بعد از ظهر روز سه شنبه ۱۳۲۰م اردیبهشت ۱۳۲۰م از مسجد بیت خورشید گشتن این کتاب را
 در صحر و طالب گشته بود در دست فراموش

۲۲۵

